

Hoàng Hậu Bỏ Trốn

Contents

Hoàng Hậu Bỏ Trốn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	23
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	33
23. Chương 23	33
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	37
27. Chương 27	39
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41
30. Chương 30	43
31. Chương 31	44
32. Chương 32	45
33. Chương 33	46
34. Chương 34	47
35. Chương 35	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37	51
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	55

Hoàng Hậu Bỏ Trốn

Giới thiệu

Do sai sót của Diêm Vương (!), đại mỹ nữ “tồn kho” (26 tuổi rồi vẫn ế) Tô Liễm Dung sau khi chết li

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-bo-tron>

1. Chương 1

Quyển 1: Sứ nữ Mạc gia

Đệ nhất chương: Tiểu thư xui xẻo

Thời gian trôi qua, không may xuyên qua đến nơi này__ Tề Quốc đã không sai biệt lắm một tháng rồi. Đứng hiểu lầm, cái Tề Quốc kia tuyệt đối không phải là lịch sử gì. Nói nhỏ một tiếng, ta cũng không biết đó là cái địa phương quỷ quái gì.

Nhớ kỹ ngày nọ, đầu ta có điểm đau, đồng sự liền đưa ta đến bệnh viện, thật tốt__kiểm tra từng chút một, bất giác tỉnh lại cũng đã ở chỗ này. Tiểu thuyết xuyên qua đã xem thực sự không ít, thế nhưng bản thân xuyên qua thực sự là có điểm vô phương đón nhận.

Luôn luôn giữ gìn sắc đẹp, ta sau khi biết được bản thân xuyên qua, việc đầu tiên đương nhiên là muốn nhìn xem cái thân thể này hình dạng thế nào. Vừa nhìn thấy kẻ trong gương đồng, ta té xỉu tức thì. Mất xéch, môi đỏ mọng khô gọi đương nhiên có thể đón nhận. Bên trái mặt tự nhiên có một khối nhiều nếp nhăn, cứ như là dấu vết của việc bị hỏa thiêu (bỏng) lưu lại. Tần Nhi chứng thực là ta khi bé bị lửa tổn thương. Vết sẹo này khiến khuôn mặt ta vốn trắng nõn, được phụ trợ thêm vài phần dữ tợn. Nếu ban đêm mà nhìn thấy ta, phỏng đoán chắc là có rất nhiều người cho là gặp quỷ. Khó trách ta sau khi xuyên qua, lần đầu tiên soi gương liền hét to một tiếng quỷ, sau đó liền té xỉu. Bất quá cũng may mắn, ta cũng chiếm được tiện nghi. Cái thân thể 18 này, vóc người cũng không tệ. Nghĩ tới ta ở thế giới hiện đại đã là một nữ tử 26 tuổi. Có lần cãi nhau cũng một đồng nghiệp, nàng ta cư nhiên châm chọc: “Bác gái, ta với người bất hòa, chúng ta có sự khác nhau, nhìn người kia, khóe mắt hiện ra bao nhiêu là nếp nhăn.” Ta xông lên bạt tai nàng ta, không thêm để ý mấy người xung quanh. Kết quả chính là ta bị đuổi việc, nhưng lòng ta yên ổn là được. Có thể vũ nhục tài hoa của ta, nhân cách của ta, nhưng không được nói ta già. Một đại mỹ nữ như ta, sợ nhất là người ta nói ta già. Nhất định là vì ta giữ gìn sự xinh đẹp của mình nên ông trời trừng phạt ta, bắt ta ở trong một cái thân thể xấu xí. Lão Thiên à, người làm ta nhược trí cường đạo (ngu dốt) cũng không có quan hệ gì, sao lại cho ta trở thành một kẻ xấu xí?

Tỉnh lại, ta cuối cùng là hỏi nha hoàn bên cạnh__ Tần Nhi: “Ta thực sự là Tam tiểu thư nhà người?” Sau đây nhận được một tiếng khẳng định, ta thở dài một tiếng bất lực.

Một tháng sau, tình huống hiện tại ta không hề lựa chọn, miễn cưỡng tiếp nhận, ta là Mạc Liễm Dung, là Tam tiểu thư của Mạc gia. Không chấp nhận cũng không được, không được lựa chọn mà. Hoàn hảo, ta ở thì hiện đại cũng bị kẻ khác gọi là Tô Liễm Dung.

Tuy là tiểu thư nhưng thân phận cũng rất không tự nhiên. Theo lời Tần Nhi, mẹ ta là một nữ tử thanh lâu, cũng là tiểu thị thiếp. Hơn nữa nàng tính tình lãnh đạm, không được phụ thân háo sắc của ta sủng ái, sinh hạ ta không lâu sau, đã mất. Từ đó ta bị vứt bỏ tại phòng nhỏ ở nông thôn, nơi cha ta trước khi làm quan từng ở, được nha hoàn của mẹ ta khi còn sống _Lệ Nương chiếu cố. Cha ta làm Lại bộ Thượng thư, mỗi tháng nhất định cấp bạc, không đến mức để chúng ta chết đói. Mấy năm trước, Lệ Nương rời bỏ nhân thế, chỉ để lại ta cùng Tần Nhi lẻ loi hiu quạnh. Tần Nhi _ thân thể lại càng thương cảm, khi còn bé , trên đường, nàng bán mình chôn phụ thân. Lệ Nương cắn răng trích ra một ít tiền mua nàng về. Từ đó về sau, nàng trên danh nghĩa là nha hoàn của ta, là con gái nuôi của Lệ Nương. Sau khi Lệ Nương chết, ta và nàng sống nương tựa lẫn nhau.

Từ sau khi Lệ Nương không còn bên chúng ta, chúng ta làm hàng thêu, miễn cưỡng kiếm ăn, cũng qua được nhiều năm. Mãi đến ba tháng trước, người cha vô lương tâm của ta, không biết ăn nhằm thuốc gì, sai người đón chúng ta trở về. Nhét vào trong một viện ngoài thành, cũng chính là chỗ ở của chúng ta hiện tại, sau đó liền chẳng quan tâm.

Ta chả biết thêu là cái gì. Lần gần nhất, thấy ta không thêu thùa, ngược lại kì quái đầy mình. Nàng thỉnh thoảng chạy đến sờ sờ trán ta, nghi hoặc nói: “Tiểu thư, người không bị sốt? Có khi nào bị xe ngựa làm cho hư dầu rồi không? Người không nhớ rõ bản thân là ai cũng được thôi, nhưng việc thêu thùa mà người thích nhất, như thế nào lại quên được? Mặc dù đại phu nói người mất trí nhớ, nhưng cũng không lợi hại đến mức này chứ?” “Liễm Dung” (cách Liễm Dung gọi chủ nhân của thân xác đó) thực sự thích thêu, nhìn tay nàng sờ đến lỗ kim cũng biết. Nàng có thực sự thích không? Có lẽ là bất đắc dĩ vì cuộc sống, Tần Nhi đáng thương hoàn toàn không hiểu nỗi khổ tâm của “Liễm Dung”.

Ta làm chút ít thức ăn nhẹ, ngồi chờ Tần Nhi trở về. Từ sau khi xuyên qua, mọi chuyện nàng đều gánh chịu, làm ta có điểm băn khoăn, cho nên ta chủ động gánh chịu việc nhà. Mặc dù thức ăn ta làm rất khó ăn, nhưng ta hi vọng nàng có thể ăn thức ăn nóng hổi. Ta đường đường là cán bộ cao cấp của công ty, tới đây bỗng trở thành phế vật. Tính học đồng chí khác xuyên qua mở tủ lâu bán đồ ăn? Ta đoán không quá ba ngày sẽ phải đóng cửa. Học đồng chí khác nữa bán thơ, bán tranh?... Thơ biết vài câu, bất quá thì bút lông tự...Vẽ tranh cũng được a, chỉ là vừa nhìn thấy màu vẽ đầu liền choáng váng. Tiếng nói của ta cũng không tệ, còn có thể đánh đàn, ta thậm chí nghĩ tới việc đi hát rong ở thanh lâu, bất quá khuôn mặt này có điểm phiền phức a. Nguyên bản, ta sai Tần Nhi làm một số món đồ chơi hiện đại, nhưng vấn đề là làm không giống.... Huống hồ cái thân thể của “Liễm Dung” cũng không khác thủy tinh là bao, ba ngày thì hai ngày đầu đau, hại ta không còn tâm tư suy nghĩ chuyện phiền lòng này. Xuyên qua có không ít đồng chí, nhưng ít người gặp phải thảm cảnh giống như ta đây.

2. Chương 2

Thức ăn chỉ có một ít, Tần Nhi cũng không về, nàng ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Ở chung hơn một tháng ta sớm đã coi nàng là muối muối. Nha đầu 19 kia, sống chết cũng không muốn gọi ta là tỷ tỷ, tại ta “uy hiếp” nàng, khiến nàng không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Nếu nàng biết tuổi thực của ta, chắc nàng sẽ khuyên ta mau chóng vào cái am ni cô nào đó.

“Tỷ tỷ, ta đã trở về.” Ta ngồi trong phòng nhỏ, chợt nghe thấy tiếng cười sáng khoái của nàng. Nàng ta là như thế, bất luận rất khổ rất mệt, luôn cười hi hi.

Ta ra đón, thấy trong tay nàng ôm một đám gấm vóc rất là đẹp mắt, thấy không bình thường. Ta nghi hoặc, “Nha đầu, người mua cái..... này làm gì? Người có rất nhiều tiền phải không?”

“Tỷ tỷ, xiêm y của người đã cũ, Tần Nhi làm bộ mới cho người.”

“Tần Nhi, ý tốt của người ta xin ghi lòng, chỉ là tỷ tỷ không thích đồ mới, người giữ lấy mà dùng.” Ta ở hiện đại tiêu tiền như nước, từ khi xuyên qua xiêm y không quan tâm là cái dạng gì, đồ trang điểm cũng không dùng qua. Làm xiêm y vất vả, hãy để cho nàng dùng, dù sao theo ta đây nhiều năm, chưa cho nàng trải qua quãng thời gian sung sướng nào.

Tần Nhi đột nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Người như thế nào lại không thích bộ đồ mới, người yêu thương ta ta biết, chính là tỷ tỷ đừng quên, qua mấy ngày nữa là sinh nhật của người.”

“Sinhh nhật của ta là ngày nào vậy?” Sinh nhật ở hiện đại ta đương nhiên biết, chỉ là không biết có phải là cùng một ngày không.

“Tỷ tỷ, bệnh của người thật là lợi hại a. Sinh nhật của người là mừng một tháng ba.”

Nguyên lai, chúng ta sinh cùng một ngày. Đúng vậy, qua mấy ngày nữa là sinh nhật 26 của ta, không, phải nói là sinh nhật 18. Bị chuyện xuyên qua làm cho quên lãng, được rồi, thật tốt quá sinh nhật này, xem như ta_ Tô Liễm Dung cùng Mạc Liễm Dung cùng nhau trải qua.

Ta cười khổ, “Đó không phải ngày quan trọng Tần Nhi, ta xem ra không ổn a, như thế nào mà sinh nhật của bản thân lại quên.”

3. Chương 3

Đệ nhị chương: Lão cha Trần Thế Mỹ

Ta thừa nhận, Tần Nhi đối với ta thực sự rất tốt, nguyên buổi tối nhìn thấy nàng ngồi dưới ánh đèn làm xiêm y cho ta, thường thường may đến nửa đêm. Mới sáng sớm, sẽ dậy đi thêu thùa, đi theo tiểu thư xui xẻo ta đây, thật sự khổ cho nàng. Ta thề, nếu một ngày ta đây nở mày nở mặt, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng.

Sinh nhật ta tại nơi này, ta phá lệ mua thức ăn tốt hơn. Nói là bản thân muốn ăn, nhưng kì thực là muốn cải thiện bữa ăn cho Tần Nhi. Mỗi ngày đều rau củ cố, sao đủ dinh dưỡng. Sáng sớm ra đi, Tần Nhi không nghe theo lịch trình của ta, nói là sinh nhật nên nghỉ ngơi cho tốt. Ta không nghe theo, ngược lại mời nàng hảo hảo nghỉ ngơi một ngày.

Ta làm một ít thức ăn bình thường, thịt kho tàu, rau hẹ xào trứng gà, canh cải trắng, cá chua ngọt, hương thơm tỏa bốn phía, rất xa cũng có thể nghe thấy được. Ta đã xuất ra bản lĩnh của mình, đây là kết quả việc ta đã được mấy người chỉ dạy, cũng nghiền cứu qua N sách dạy nấu ăn.

Tần Nhi nhìn bữa tối rất thịnh soạn, dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta, “Tiểu thư, trừ canh cải trắng....mấy món khác là gì vậy? Ta trước giờ chưa từng ăn qua.”

“A, không thể nào, đều là thức ăn rất bình thường.”

“Thực sự từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành cũng không có những món thế này.” Phỏng đoán hiện tại còn rất nhiều món ăn chưa được khai phá, đáng tiếc, sớm biết thế này ta đã mở từ lâu, với chừng này món ăn chắc cũng có thể có chỗ đứng.

“Đừng hỏi nhiều, mau ra ăn đi.” Nhìn thấy mỹ thực trước mắt, ta so sánh với cái đói thấy xương vẫn còn kinh khủng.

Nàng ăn, miệng đầy mỡ, sau đó nhìn ta nói: “Tiểu thư, người thật là lợi hại”

“Ây, tiểu thư nhà người còn lợi hại hơn nhiều.” Ta nói khoác mà không biết ngượng, khoa trương bản thân.

“Ân, tiểu thư thật lợi hại, nếu không phải trên mặt có khối sẹo, lần này nhất định trúng tuyển.” Nàng nói xong biết bản thân lỡ lời, cúi đầu nhìn ta đầy tội lỗi, vội vàng nói: “Tiểu thư, ta lỡ lời.”

“Tuyển cái gì?” Ta chính là quan tâm cái này.

“Tuyển tú nữ.....”

“A? Cái gì.....Tú nữ.....?” Ta đây chẳng phải để làm thiếp cho cái gã Hoàng đế háo sắc kia. Đánh chết cũng không làm. Được, ta hiện tại rất xấu. Ta tưởng rằng bản thân vẫn là mỹ nữ ba trăm phần trăm kia. Quả thật là đầu heo mà. Nhan sắc ta như vậy, có thể trúng tuyển mới là lạ.

Ta thoải mái cười, “Ta không để bụng, đừng tự trách. Ta thấy rất tốt, nhan sắc ta như vậy, cũng có thể đi tuyển chọn sao? Thật đúng là kì quái...”

“Không phải, chính là tuyển nữ tử tài mạo song toàn, nhưng tiểu thư, người là được tiên hoàng khâm điểm.”
“Cái gì?? Điểm ta????” Ta hét lên, phun ra toàn bộ canh đang uống vào, gặp quý, ta là một nữ tử xấu xí, hân điểm ta làm chi, nấu ăn chắc.

“Nghe nói tiểu thư và Hoàng đế sinh cùng năm, cùng tháng cho nên chọn tiểu thư.”

Như vậy a, xem ra là không có gì vô lý, người cổ đại thực sự mê tín, có lẽ là cao tăng linh tinh nào đó nói muốn chọn ta. “Đi thì đi, xem qua cũng tốt.” Tuyển tú a, có thể giống như ta chứng kiến được đại sự tuyển tú_ người hiện đại sợ không có ai. Dù sao ta cũng không cần lo lắng, dựa vào nhan sắc của ta, ta nhất định sẽ rút ở vòng thứ nhất...

“Được, nếu ta là Tam tiểu thư thì chắc ta còn có ca ca, tỷ tỷ a?” Ta phỏng đoán bọn họ đối với ta không có gì tốt đẹp.... Biết trước tình cảnh rõ ràng, ta sẽ không thiệt thòi.

“Người còn có hai tỷ tỷ, Đại tiểu thư Tưởng Dung, Nhị tiểu thư Vân Dung, Tứ thiếu gia Mạc Ngôn. Đại tiểu thư cùng Tứ thiếu gia là do Nhị phu nhân sinh ra, Nhị tiểu thư là do Đại phu nhân sinh ra.”

Ta nhẹ nhàng nói: “Vân tướng y thường, hoa tướng dung

Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.”

(Trích Thanh Bình diệu_Lý Bạch, dịch: Trần Trọng San

Mặt tướng là hoa, áo ngỡ mây

Hiên sương phơ phát gió xuân bay)

Tên rất hay, Mạc gia như thế nào lại không có Lộ Hoa hoặc là Hoa Nùng.

Tần Nhi ánh mắt tĩnh lặng nhìn ta nói, “Tỷ tỷ, người có thể ngâm thơ.”

“Này, ngạc nhiên cái gì, tiểu thư nhà người cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú mọi thứ tinh thông.” Đương nhiên, không chỗ nào là không lừa gạt.

“Hảo một cái Vân tướng y thường hoa tướng dung, xuân phong phát hạm lộ hoa nùng. Lúc ta đặt tên cho tỷ tỷ người cũng không nghĩ được như vậy.” Không biết tự lúc nào, có người vỗ tay tán dương.

Ta từ từ ngẩng đầu lên, một nam tử đứng trước mặt ta. Cẩm y hoa bào, trên mặt có vài phần thương cảm, phía sau hẳn còn có một lão nhân, chắc là quản gia gì đấy. Nghe ý tứ trong lời nói của ông ta, lão đầu (ông già) này hình như là cha ta? Bước đi không tiếng động, ông ta cho rằng ông ta là quý chắc, hừ chết người cũng có thể không đền mạng?

Tần Nhi cuống quýt đứng lên, kính cẩn kêu một tiếng: “Lão gia.”

Ta nhún vai, gấp thức ăn bỏ vào chén, không chút để ý nói: “Tần Nhi, người là nha hoàn của ta hay của ông ta? Người hình như là không có lập kế ước bán mình cùng Mạc gia a? Sao người phải khách khí với ông ta như vậy? Ăn cơm. Coi ông ta như không khí thôi.”

Ta trước đây cũng có gia đình hạnh phúc, đáng tiếc cha của ta bị một hồ ly tinh dụ dỗ, ly dị mẹ ta. Quan tòa giao ta cho ba, chỉ là... Á hồ ly tinh kia ghét ta. Cho nên cha ta dẫn ta đến một thành phố khác, vứt bỏ ta tại đó, từ đó ta không gặp lại hẳn nữa. Nếu không phải Viện trưởng nhặt được ta, phỏng đoán ta hiện tại đã đầu thai. Tục ngữ nói thật là đúng mà, chết sớm đầu thai sớm. Cho nên, ta hận nam nhân thay đổi thất thường. Mạng của ta cứ như vậy mà khổ, hiện đại có người cha phụ bạc, sau khi xuyên qua cũng có ông cha Trần Thế Mỹ.

“Liễm Dung, người thế nào có thể như vậy.” Lão cha Trần Thế Mỹ không nể mặt lại.

Ta cười ha ha, “Đúng vậy, ta nhất định phải như vậy. Vứt bỏ ta 18 năm ở nơi đó, tự nhiên sai người đón ta trở về, lại ba tháng chẳng quan tâm, hôm nay đột nhiên nhớ ra ta nên đến?” Ta không phải chó nhà ông nuôi, nhớ ra thì cho ăn, không nhớ ra thì vứt sang một bên.

“Tam tiểu thư, người như thế nào có thể như vậy. Lão gia hẳn luôn nhớ thương người, hẳn biết được hôm nay là sinh nhật của người, nên cố ý đến thăm người.” Lão Quản gia đứng phía sau bộ dạng đau khổ nói.

4. Chương 4

Vẫn còn biết tới sinh nhật của ta, không thể nào.

“Vậy thì thế nào? Mặc dù ta là Tam tiểu thư Mạc gia, nhưng người có thể nhìn thấy cái dáng vẻ “tiểu thư” của ta, ta nghĩ đãi ngộ với nha hoàn còn không kém như vậy. Nhiều năm như vậy, nếu không có Tần Nhi bán đồ thêu, ta đã sớm chết đói.” Lão già vô lương tâm, đừng nói ta không ta thứ cho ông, “Liễm Dung” thực sự nhất định cũng không tha thứ cho ông.

Mặt ông ta khê biến sắc, ông ta ôn hòa nói: “Liễm Dung, hôm nay ta đến đón người về, từ nay về sau, người đường đường chính chính là Tam tiểu thư Mạc gia, tất cả mọi chuyện cho qua đi.”

“Ta cảm ơn ông, cảm tạ cả nhà ông. Ta rất tốt, cái gì Tam tiểu thư, ta không cần, ta tình nguyện đến thanh lâu làm xiếc cũng hơn trở về đi thụ diếu khí.” Không ăn qua thịt heo, cũng gặp qua heo chạy, ta là xem nhiều phim truyền hình. (không có kinh nghiệm thực tế, ngâm cứu từ phim truyền hình). Ở một nhà địa vị quyền quý như vậy, con gái do tiểu thiếp thất sủng sinh ra có thể có kết cục tốt đẹp không, không có. Phỏng đoán hai vị tỷ tỷ kia của ta đều rất vinh vảo, tự đắc, còn vị đệ đệ kia càng không thể hiền lành..., ta phải ăn no mới có thể trở về.

“Người...” Mạc lão đầu thất kinh, “Người là một nữ nhi, nói ra những lời như thế có biết liêm sỉ không?”

“A, thực là nực cười, nếu ta nhớ không lầm mẹ ta cũng là thanh lâu nữ tử nhỉ? Nếu người ghét bỏ nàng, tại sao lại muốn cưới nàng, khó hiểu.” Đều nói con trai giống cha, con gái giống mẹ là chuyện bình thường.

“Liễm Dung, ta biết người hận ta vì chuyện của nương người, chính là...” ông ta thở dài một hơi, “Liễm Nhi, người chính là tú nữ được tiên đế khâm điểm, phải tham gia hội tuyển tú nữ vào ba tháng sau, nếu không sẽ liên lụy Mạc gia cả nhà ta.” Nói những lời tốt đẹp như vậy, nguyên là muốn ta hi sinh vì Mạc gia a. Không có cửa đâu, ta cũng không phải là công cụ của ông ta.

Đệ tam chương: Lão cha Trần Thế Mỹ 2

Ta vẫn uống canh một cách mỹ miều (xinh đẹp), thuận miệng nói: “Ta đây ra mặt à? Đi mới là liên lụy, không đi.” Nếu như ta có ưa nhìn thật ta cũng không đi, để cả nhà ông bị chém đi.

Lão cha “Trần Thế Mỹ” ngồi trước mặt ta, nhìn kỹ ta, thở dài nói: “Ai, người nguyên bốn sinh ra rất đẹp, chỉ tiếc ngày đó đại hỏa...”

“A, cái gì đại hỏa a, nhũ mẫu chưa nói qua với ta.” Thuận tiện hỏi một chút, Tần Nhi mặc dù nghe Lê Nương nói mặt của ta là bị bỏng, nhưng không rõ nguyên nhân bị bỏng như thế nào.

“Bà ấy không nói với người?”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ chưa từng nói qua.” Ta đáp lại, khi ta tới đây, bà ấy (Lê Nương) đã đi gặp Diêm Vương rồi.

“Người mới ra đời chưa được mấy ngày, trong phủ xảy ra hỏa hoạn, nên mặt của người...” Ông ta trầm xuống, tựa hồ chìm trong hồi ức. Xem ra cha ta cũng không phải hoàn toàn vô tình, ta có chút hảo cảm...

“Được rồi, chuyện đó bỏ đi. Ta mặc dù xấu, nhưng tài hoa xuất chúng, sẽ không để thua kẻ khác.” Ta vừa nói vừa tự an ủi bản thân, thật hay quá đi mất, ta từ một đại mỹ nữ lại biến thành như vậy, thật là có điểm không cách nào đón nhận.

“Người thực sự tinh thông cầm kì thi họa, thi từ ca phú mọi thứ?” Trong đôi mắt lão đầu tràn đầy hi vọng.

Ta tùy tiện nói: “Đúng vậy.”

“Những thứ đó không ai dạy cho người, người làm thế nào học được?”

“Chính là Lê Nương tài hoa xuất chúng, do ông không phát hiện mà thôi.” Ta ra vẻ đương nhiên nói, kỳ thật có điểm chột dạ.

“Ân, nương người không phải là một nữ tử tầm thường, nha đầu bên cạnh nàng tất nhiên cũng sẽ không giống bình thường.” Như vậy rất tốt a, hắc hắc...

“Không sai, ta tài hoa xuất chúng. Nhưng việc tuyển tú ta sẽ không tham gia. Khuôn mặt này của ta mà tham gia, không khéo sẽ cho là dọa người...” Thiết nghĩ, lão Thiên muốn ta là Liễm Dung, chỉ sợ là muốn ta báo thù thay cho nàng. Tuyển tú chuyện như vậy nàng không muốn, ta cũng không muốn.

Ta ăn uống no đủ, vỗ vỗ tay nói: “Ngài không phải còn có hai vị nữ nhi thông minh tuyệt đỉnh, như hoa như ngọc sao? Để các nàng tham gia đi...” Ta đoán hai vị tỷ tỷ chắc không phải loại tốt đẹp gì cho cam, thấy người sang bắt quàng làm họ chắc chắn phải là sở trường của các nàng.

“Liễm Dung...” , lão quản gia tiến lên nói, “Lão gia, trong cung cử người đến báo, thọ yến (tiệc thọ) của Hoàng thượng sắp bắt đầu rồi.” Ta còn tưởng ông ta còn có chút lương tâm, nhớ kỹ sinh nhật ta, nguyên lai là nhớ kỹ sinh nhật Hoàng đế, thật là tiểu nhân hèn hạ a.

Trần lão cha gật đầu nói: “Đã biết.”

“Liễm Dung...”

“Ai da, ngài không phải muốn tham gia thọ yến của Hoàng thượng sao? Mau mau đi thôi. Tiểu nữ xấu xí ta đây không dám lãng phí thời gian quý giá của ngài. Thăng quan phát tài mới là chuyện quan trọng, nữ nhi gì chứ, chết mất một ta ngài vẫn còn hai cơ mà.” Ta không kiêng nể châm chọc ông ta, hiện tại trước mắt ta hiện lên ba cái hận to đùng, viết hết lên người ông ta.

Ông ta vừa định nói gì đấy, ta cười ngọt ngào một tiếng, làm ra một cái thế bất nhả : “Thỉnh.” Cút đi.

“Ai...” Ông ta vung áo choàng, bước ra ngoài.

Tần Nhi khiếp sợ nói, “Tiểu thư, người không phải nói biết nhiều cũng tốt sao? Sao tự nhiên hiện tại...”

“Chính là ta muốn đi xem, nhưng ông ta bảo ta đi ta liền không đi.” Ông ta nghĩ ông ta là ai vậy, dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân...

5. Chương 5

“Tiểu thư à, nữ tử trong thế gian, ai chả muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, mặt tiểu thư người chính là có tỷ vết...” Nàng cúi đầu không nói nữa.

Ta bắt đầu dĩ lạc đầu, nàng thật ngốc a, “Cung đình hiểm ác a, người còn nhỏ nên không hiểu. Ta từ nhỏ đã quen nhìn những nữ tử như hoa như ngọc trong hậu cung đó đầu đá , ta có chết cũng không muốn bị cuốn vào. Những nữ tử này vì một nam nhân không thương yêu gì các nàng, lại càng không đáng giá, thường lục đục với nhau, lại còn bỏ cả tuổi xuân để vĩnh viễn đấu tranh giữa chốn hư ảo đó. Hậu cung tường đồ, thiện ác bất phân (thiện ác lẫn lộn), sống tốt mới là điều quan trọng. Với chỉ số thông minh của ta, không cần sợ những nữ này. Nhưng ta không muốn hại người, lại càng không muốn cùng một đám nữ nhân tranh giành một nam nhân ta không yêu thương. Cho dù ta yêu hắn, ta cũng không muốn chung chồng với những nữ nhân khác.” Ta không nghĩ gì nhiều, chỉ là nói ra quan điểm của bản thân.

Tần Nhi chớp chớp đôi mắt to, trong veo như nước, “Tiểu thư, người thật là lợi hại, cả cái này cũng biết...” Ta đương nhiên biết, ta mê TV, mê sách, chuyện hậu cung xưa xem nhiều lắm.

Ta dương dương tự đắc: “Đương nhiên, ta biết...”

Nàng như có điều suy nghĩ, “Tiểu thư, người nói người từ nhỏ đã nhìn quen, chính là người nhìn thấy ở đâu vậy?”

“Tiểu thư nhà người thấy từ trong sách.” Cái lý do này đầy đủ rồi.

“Nhưng mà người không biết mặt chữ.” A, cái thân thể này thất học dữ a....

“Cái nàynói ra không hay lắm..., ta kỳ thực là biết chữ. Lệ Nương âm thầm dạy ta cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chỉ là bà dặn ta không được để người khác biết. Người cũng biết ta có hai tỷ tỷ, Lệ Nương sợ các nàng ghen ghét mà hãm hại ta, nên muốn ta sống bình thường...” Cái lý do này có điểm gượng gạo a.

“Chính là, như thế nào ta cũng không biết nữa, a, người không phải mất trí nhớ sao? Như thế nào lại.....”
Còn nói nữa, sai lầm rồi.

Ta cười khan hai tiếng, “Trí nhớ ta có khôi phục chút xíu, tốt lắm tốt lắm, ăn cơm đi.”

Đệ tứ chương: Không thể buông tha

Từ sau ngày đấy, ta không gặp lại Mạc Văn Xương (cha ta). Ta nghĩ bị ta mắng như tát nước vào mặt, ông ta đã không còn mặt mũi nào trở lại. Trái lại quản gia đã tới, còn tặng rất nhiều ngân lượng. Ông còn thể thốt, rằng kỳ thực cha ta cho chúng ta bạc cũng đủ để sinh sống, nhưng là đại nương cất xén. Cha ta sau khi về nhà đã nghiêm khắc răn dạy đại nương, linh tinh Dù sao ta cũng không phải hài tử ba tuổi, ông ấy nói dối ai chứ. Trái lại ta vui vẻ nhận bạc, nếu không phải vì bạc, ta tuyệt đối không cho ông ấy vượt qua địa phận ta quá ba phần.

Có tiền, Tần Nhi không cần tiếp tục làm nghề thêu, ta cũng không cần làm việc nhà. Mấy ngày này, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, không giống trước kia toàn thân vô lực, thiết nghĩ trước kia là do thiếu dinh dưỡng. Sớm ăn xong cơm trưa Tần Nhi làm, cảm giác được tinh thần rất tốt, lôi kéo nàng ra đường đi dạo một chút. Gần đây ta luôn âm ức, chưa từng thấy qua phố xá cổ đại là cái dạng gì. Kỳ thực ta đã sớm muốn đi ra ngoài, chỉ là lực bất tòng tâm. Cái quan trọng là không có tiền, ta có máu ham mê, thấy gì vừa mắt là sẽ mua, nếu không trong lòng sẽ không thoải mái.

Đi trên đường nhìn ngắm phố xá, nhà cửa, tâm tình của ta rất tốt. Chỉ là, trên đường, người đi đường nhìn ta với ánh mắt kỳ quái. Ta biết là do khuôn mặt ta. Không nghĩ tới ở thời cổ đại này, ta vẫn được người ta quay đầu lại nhìn. Đáng tiếc, hấp dẫn người khác là bộ dạng kỳ quái của ta.

Tần Nhi thấy sắc mặt ta không tốt lắm, hiểu ngay ra sự tình. Móc ra một cái khăn tay trắng đưa cho ta, “Tiểu thư, dùng khăn che mặt.”

Ta tiếp nhận chiếc khăn tay, cười khổ nói: “Lão Thiên trừng phạt ta a, ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, Liêm Dung ta mà cũng có ngày hôm nay.”

“Tiểu thư...”, Tần Nhi muốn an ủi ta nhưng lại không biết nên nói gì...

“Tốt lắm, ta biết người muốn nói gì. Tiểu thư nhà người nhìn giống người bị quan lắm sao? Bị cha mẹ bỏ rơi ta có thể kiên cường sống sót, xấu xí cũng chấp nhận được mà.” Trong lòng ta luôn đau đớn, một người luôn xem nhan sắc như sinh mệnh giống ta đây, sao lại muốn trở thành một nữ nhân xấu xí...?

“Ai nha, ta gặp ai thế này? Thì ra là Tam muội a.” Một âm thanh nũng nịu truyền vào lỗ tai ta. Ta ngẩng đầu, thấy một nữ tử xinh đẹp nhìn ta cười châm chọc, đáng tiếc nụ cười thực giả dối.

Ta lặng lẽ hỏi Tần Nhi : “Đấy là ai vậy?”

“Đại tiểu thư Tưởng Dung, phía sau nàng chính là Nhị tiểu thư Vân Dung.”

“Các nàng như thế nào biết ta?”

“Ngày tiểu thư trở lại kinh thành, hai vị phu nhân cùng hai vị tiểu thư có đến xem qua.”

Thì ra là thế, hai vị tiểu thư xinh đẹp này dĩ nhiên là tỷ tỷ của ta, thật là châm chọc lộ liễu a. Bất quá, ta sẽ không bại bởi các nàng, nhìn bộ dạng đắc ý của các nàng, rõ ràng là xem thường ta mà. Ta không xinh đẹp, chính là ta có tài hoa, tất cả các đồng chí xuyên qua đều có tài hoa a.

Rất lâu không thấy ta nói gì, Tưởng Dung liền đi tới, ôn nhu nói: “Tam muội muội, người từ nhỏ không được nương dạy dỗ, cho nên lễ nghi tối thiểu cũng không biết, thấy tỷ tỷ còn không mau hành lễ.” Nàng ôn nhu nói, trong lời nói tràn đầy ý châm chọc.

Vân Dung nói chen lời: “Tỷ tỷ, người cũng quá xem trọng nàng ta a, cái bộ dạng xấu xí này của nàng cũng xứng làm muội muội của chúng ta ư, thật nực cười.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta thực là hồ đồ.” Tưởng Dung phụ họa.

Ta lạnh lùng nhìn hai người các nàng biểu diễn, tựa hồ chuyện này căn bản không liên quan đến ta. Với chỉ số thông minh như thế mà phải nghe người ta nói nói, quả thật là vũ nhục ta.

Ta khinh miệt liếc nhìn các nàng, dợm bước chân đi. Đương nhiên là tâm trạng của hai nàng không tốt cho lắm.

“Ai nha, mọi người mau đến xem a, nữ nhân này thật xấu a, xấu đến mức nói cũng không dám a.” Vân Dung đắc ý cười. Nguyên bản thì đã có nhiều người xem, nàng gọi như vậy, người đến càng nhiều, bắt đầu hướng ta chỉ trỏ.

“Nàng thực sự rất xấu a, người nhìn, xuyên qua cái khăn che mặt còn có thể thấy vết sẹo a.”

“Đúng vậy, thật sự rất khó nhìn, nếu ta mà như vậy, ta đập đầu chết cho xong.”

Ta đi tới trước mặt Vân Dung đang cười đến đắc ý cực độ, phũ tay, lớn tiếng nói: “Hai vị tiểu thư, các người là danh môn khuê tú, có thể nào lại giống như nữ tử xấu xí này không hiểu quy củ, giữa đường lớn hô to gọi nhỏ, không sợ sẽ tổn hại danh dự sao?” Không thể nhịn được nữa, không cho nàng thấy chút bản lĩnh, nàng lại tưởng ta là con mèo bệnh.

6. Chương 6

Ta trợn mắt liếc nhìn người đi đường đứng xem náo nhiệt, lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì vậy? Cút cho ta.” Những người đi đường thấy ta phát hỏa, cũng hiểu được bản thân quá trốn, đám đông liền vội vàng tản ra.

Vân Dung cũng phản kháng tức thì, hai mắt mở to trố trố nhìn ta, không cam lòng nói, “Tiện nhân...”, vừa nói vừa hướng ta một bạt tai. Ta nhanh chóng nắm cổ tay nàng, tức giận nói: “Người muốn thế nào, Mạc gia Nhị tiểu thư, người khác sợ người, không có nghĩa là ta cũng phải sợ người, người dám đánh, ta cho người thành một vùng máu tươi.” Ta trầm giọng nói, trên mặt Vân Dung rõ ràng có vẻ sợ hãi.

“Hừ, ta mới không sợ.” Ngang ngạnh cãi lại, ta dùng một chút lực, cổ tay mảnh khảnh của nàng bị ta nắm khẽ run lên.

“Ai nha, Đại tể, tay của ta, tay của ta sắp đứt rồi...”, Vân Dung rốt cuộc không chịu đựng được khóc lên. Ta buông cổ tay nàng ra, khẽ đẩy nàng, nàng té gục trên mặt đất, Tưởng Dung vội vàng đi lại đỡ nàng.

Vân Dung vừa khóc vừa nói: “Mạc Liễm Dung... cái người đàn bà chanh chua này, ta sẽ không bỏ qua cho người, sẽ không..”

“Người không có tư cách nói lời này.” Nếu có tư cách, té trên mặt đất kia chính là ta.

Nghĩ Dung nói: “Người không phải là có vài phần khí lực sao? Không biết tài văn của người thế nào?”

Ta vênh mặt, “Ta mà sợ người a, loại người như các người, có là 10 người cũng bị ta đánh cho gục xuống.”

“Tốt. Ba ngày nữa Thái hậu sẽ ở Mai viên của Thành vương tổ chức Thi hội (hội thơ) vì Bát Vương gia tuyển phi, đến lúc đó các đại gia khuê tú trong kinh thành đều sẽ đi, người dám đi hay không?” Đây rõ ràng là khích ta, ta không đi coi như nhận thua sao.

“Đi thì đi, sợ người a.” Đương nhiên là ta vừa nói.

Tưởng Dung vừa lòng cười một tiếng: “Hảo, đến lúc đó xấu mặt đừng trách ta, dù sao người cũng xấu sẵn.”

Nàng tựa hồ cho rằng ta sẽ rút lui, tuyển phi vốn là muốn những nữ tử tài mạo song toàn, nàng vốn muốn ta phải xấu mặt. Đáng tiếc nàng không nghĩ tới, văn tài của ta thật đúng là phi phàm a, đến lúc đó không biết ai mới phải xấu hổ. Tương kế tựu kế, ta dĩ nhiên biết sử dụng như thế nào.

Ta cùng Tần Nhi đi dạo đến rất trễ mới trở về, mua rất nhiều đồ mới lạ đối với ta, đồ ăn cũng có, đồ dùng cũng có. Tần Nhi quả thực giống cây thông Noel, nếu ở dưới là một lớp tuyết thì ta chắc chắn sẽ đến lấy đồ trên người nàng a. Trở lại tiểu viện, liền nhìn thấy xa xa có cỗ xe ngựa xa hoa, ta đoán Đại phu nhân là muốn đòi lại công đạo thay cho Vân Dung mà tới.

Tần Nhi có vài phần sợ, “Tiểu thư, đúng là phu nhân đã tới, làm sao bây giờ.”

“Sợ cái gì, có thể ăn thịt người được không.” Ai ăn ai còn chưa biết, một lão bà với một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, ta sợ các người thì ta không còn gọi là Liễm Dung nữa.

Ta đi vào phòng, thấy hai mẹ con Vân Dung ngồi đó, vừa nhìn thấy ta liền nổi giận đùng đùng..... ánh mắt này cũng có thể giết người a. Ta không nhìn, nói với Tần Nhi: “Tần Nhi, nấu cơm đi, ta đói bụng.”

“Người cho người là ai? Dám đối với Vân Dung ra tay, định làm phản ư?”

Một phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, trên cao nhìn xuống ta. Người này nhất định là Đại phu nhân a. Đầu bà ta cài đầy thúy ngọc, quần áo xa hoa, da tay nhẵn nhụi, trông cũng không tệ lắm. Đáng tiếc, bộ dáng hiện tại của bà ta đã phá vỡ hoàn toàn hình tượng.

Tần Nhi bưng trà lên cho ta, ta từ từ thổi để hạ nhiệt, thập phần nhân nhã nói: “Người là ai? Ta mà có thể để cho người giáo huấn sao, lão bà không biết tự lượng sức mình.”

Miệng bà ta co rút, “Tiểu yêu tinh, người nói cái gì?”

“Lão bà, ta nói người cút cho ta.” Sợ gì không dám nói.

“Tần Nhi, người trông coi Tam tiểu thư thế nào? Vả miệng.” tính trút giận lên Tần Nhi a.

Ta tặng cho Tần Nhi một cái ánh mắt, nàng đứng ra, không khách khí nói: “Phu nhân, ta là nha hoàn của tiểu thư, không phải là nha hoàn của người. Ta cũng không lập khế ước bán thân với Mạc gia, cho nên người không thể vả miệng ta.” Hảo Tần Nhi, học tốt lắm, đáng thưởng.

Ta trúng ý, dương mi tự đắc nhìn mẹ con các nàng, “Không nghe thấy sao? Hai vị, ta đây không hoan nghênh các người, cút cho ta.”

Vân Dung cũng có vài phần sợ ta, kéo cánh tay mẫu thân, “Nương, chúng ta đi, ta đã nói nàng ta là một ả đàn bà đường phố chanh chua.”

“Hừ, tiểu tiện nhân, chờ đấy.” Đại phu nhân cho ta một cái trợn mắt, trợn mắt ta thấy nhiều rồi, miễn dịch rồi.

“Tiện nhân, Thi hội ba ngày sau người sẽ rất đẹp mặt.” Vân Dung oán hận nói, ai đẹp mặt còn chưa biết a.

“Này nghĩ cái gì, người quả là ngoài dự đoán của ta, học rất nhanh a.”

“Đương nhiên tiểu thư người dạy tốt mà.” Nha đầu Tần Nhi thành thật như vậy lại bị ta dạy hư.

“Tần Nhi, ta thấy rất lạ a, tại sao người gần đây không gọi ta là tỷ tỷ?”

“Bởi vì người có nói người là tiểu thư của ta, hơn nữa người lại là khâm điểm tú nữ.” Ta có nói người gọi ta là tiểu thư sao? Hình như là có thì phải.

7. Chương 7

Đệ ngũ chương: Thi Hội

Sáng sớm dậy, ta dốc sức làm đẹp cho bản thân. Trên mặt dùng phấn trang điểm, dùng khăn lụa màu xanh nhạt che khuất vết sẹo. Một đôi mắt xinh đẹp sáng rang rỡ, sóng mắt lưu chuyển, xinh đẹp hơn mọi thứ. Đến bây giờ ta mới phát hiện, nguyên lai là cái thân thể này rất xinh đẹp, chỉ là vẻ mỹ lệ bị che giấu đi. Một thân thể tinh tế màu xanh nhạt thượng thường, tay áo phiêu dật, cũng màu xanh nhạt bách điệp như váy. Y phục này nhất định là quà sinh nhật Tần Nhi làm cho ta, biết được ta muốn tham gia Thi hội, nàng cả đêm chạy đi. Nguyên bản nàng làm không phải là loại này, nhưng vì ta nên phải cấp tốc sửa lại. Tóc đen kết sơ thành một cái oản kế, trên cài một cái bảo thoa Lưu ly, mặt khác không thêm trang sức gì nữa. Tần Nhi thấy trang phục đơn giản của ta, liền cau mày nói, “Tiểu thư, người như vậy sẽ khiến kẻ khác coi thường đó.”

“Người biết cái gì a, ta đây gọi là thanh nhã thoát tục, như tiên tử trên cao, hiểu không. Không nhìn thấy trên đầu ta là trâm cài Lưu ly quý giá sao? Người bình thường có thể dùng được sao?”

“Sao, thì ra là thế, chẳng trách người bất luận thế nào cũng muốn mua trâm cài tóc Lưu ly này, nguyên lai là như vậy a.” Từ lúc có chủ ý muốn đi dự Thi hội, trong lòng đã có tính toán, cho nên mới mua trâm cài tóc này. Tuyệt đối không để hai xú nha đầu Mạc gia coi thường ta. Vì mua trâm cài tóc này, ta đã chi hết toàn

bộ tiền lão cha cấp cho. Hoàn hảo là ngày thứ hai, quản gia lại mang một ít đến tặng, nói là để mua trang sức xiêm y. Có lẽ Mạc Văn Xương đã biết ta muốn tham gia Thi hội, thật không biết ông ta là vì muốn tốt cho mặt mũi của ông ta hay cho ta.

Sáng sớm liền nghe được chỗ của Mai viên, cho nên chúng ta không cần tốn sức cũng tìm tới được. Cửa có một ít thị vệ đứng gác, còn có một cô nương đáng vẻ u nhã khoảng chừng mười bảy, mười tám đứng ở cửa. Ta cùng Tần Nhi đi đến cửa, nàng kia ngăn lại, nói: “Người là tiểu thư nhà nào, xin cho nô tì nhìn qua thiệp mời.” Những nữ tử này phải tùy thời mới có thể trở thành chủ tử của nàng, nên cô gái này đương nhiên được phép khách khí.

Ta quẹo rừ cười một tiếng, “Vị tỷ tỷ này, ta là Tam tiểu thư Mạc gia, trước đó vài ngày có bệnh trong người, nên chưa nhận được thiệp mời, thỉnh tỷ tỷ có thể cho ta qua.”

“Thì ra là Tam tiểu thư Mạc gia, mời vào. Người là tú nữ do tiên đế khâm điểm, căn bản không cần thiệp mời.” Trả lại cho ta một nụ cười ngọt ngào, ta đối với nàng rất có hảo cảm.

“Đa tạ tỷ tỷ.”

“Tam tiểu thư khách khí, Tam tiểu thư, Thái hậu có lệnh, Thi hội hôm nay nha hoàn không thể ở bên cạnh. Mời vào vườn, mời vị cô nương bên cạnh theo hướng nam, đến Lạc tuyết hiên đợi”, rất tốt bụng nhắc nhở ta.

“Cám ơn tỷ tỷ, Liễm Dung sẽ nhớ kỹ tỷ tỷ thật là tốt.”

Vừa vào vườn, Tần Nhi nói, “Tiểu thư, ta đi, người phải tự bảo trọng.”

“Đi thôi, đi thôi, sớm một chút đến cửa lớn đang chờ ta.”

Tâm tư Thái hậu đã rõ ràng, an bài như thế, đơn giản là sợ có người làm càn. Có thể có đại gia tiểu thư cái gì cũng không biết, mua một thanh lâu nữ tử hoặc nha đầu biết thi thư bên mình, thật giả lẫn lộn.

Mai viên không hổ là Mai viên, nhìn qua nhìn lại, nhìn hoa mai cho đã mắt. Dù loại kiểu dáng, màu sắc không đồng nhất, cánh hoa rơi xuống, làm cho người ta có một loại cảm giác thê lương. Ta kim lòng không được, chạy đến đứng dưới tán cây, cánh hoa rơi giống như bướm bướm múa bên cạnh ta vậy.

“Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên

Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên

Du ti nhuyển hệ phiêu xuân tạ

Lạc như khinh triêm phúc tú liêm.

Liêm trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mãn hoài vô thích xứ

Thủ bả hoa sừ xuất tú liêm

Nhấn đạp lạc hoa lai phục khứ?

Liễu ti du giáp tự phương phi

Bất quản đào phiêu dữ liễu phi

Đào lý minh niên năng tái phát

Minh niên khuê trung tri hữu thủy.

Tam nguyệt hương sào dĩ lữ thành

Lương gian yển tử thái vô tình

Minh niên hoa phát tuy khả trác

Khước bất đạo nhân khứ lương không sào dã khuynh!

Nhất niên tam bách lục thập nhật
Phong dao sương kiếm nghiêm tương bức
Minh mị tiên nghiên năng kỷ thì
Nhất triều phiêu bạc nan tầm mịch.
Hoa khai dị kiến lạc nan tầm
Giai tiền muện sát táng hoa nhân
Độc ỷ hoa sừ lệ ám sái
Sái thượng không chi kiến huyết ngân.
Đỗ quyên vô ngữ chính hoàng hôn
Hà sừ quy khứ yểm trùng môn
Thanh đăng chiếu bích nhân sơ thuy
Lãnh vũ xao song bị vị ôn.
Quái nùng để sự bội thương thần
Bán vị liên xuân bán não xuân
Liên xuân hốt chí não hốt khứ
Chí hựu vô ngôn khứ bất văn
Tạc tiêu đình ngoại bi ca phát
Tri thị hoa hồn dữ điệu hồn?
Hoa hồn điệu hồn tổng nan lưu
Điệu tự vô ngôn hoa tự tu
Nguyện nô hiếp hạ sinh song dực
Tuỳ hoa phi đáo thiên tẫn đầu
Thiên tẫn đầu, hà xứ hữu hương khâu?
Vị nhược cảm nang thu diễm cốt
Nhất bồi tịnh thổ yểm phong lưu
Chất bản khiết lai hoàn khiết khứ
Bất giao ô não hãm cử câu.
Nhĩ kim tử khứ nùng thu táng
Vị bốc nùng thân hà nhật vong
Nùng kim táng hoa nhân tiểu si
Tha niên táng nùng tri thị thùy?
Thí khán xuân tàn hoa tiệm lạc
Tiện thị hồng nhan lão tử thì
Nhất triều xuân tận hồng nhan lão
Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri” (1)

8. Chương 8

Đứng nhìn hoa rơi, ta nhẹ nhàng ngâm “Táng hoa từ” (Bài từ chôn hoa) của Đại Ngọc. Nhớ có một lần lúc ta đi học, trong lúc xem “Hong lâu mộng” bị đạo sư bắt được. Nàng phạt ta trong một giờ học thuộc “Táng hoa từ” để có thể viết được chính tả. Ta liều mạng, rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ. Hoàn hảo có lần nàng ấy trách phạt, nếu không ta vẫn không nhớ nổi bài thơ kinh điển ấy. Ta mặc dù thích thi từ, nhưng cũng không nhớ quá lâu.

“Thơ hay, thơ hay, chính là vị tiểu thư này, đậm sự bi thương. Hôm nay là ngày tốt cảnh đẹp, người làm thơ bi thương như thế làm gì? Không sợ phá hỏng cảnh sao?” Ai nhảm chán như vậy, dám phê bình thơ của Lâm muội muội, cùng lắm âm thanh cũng dễ nghe.

Ta quay người lại, thấy một nam tử đứng sau ta, cảm nhận đầu tiên của ta là dễ nhìn. Hắn vóc người thon dài, nho nhã nhưng không mất đi khí chất, đặc biệt là cặp mắt kia, quả thực là có thể mê hoặc chết người. Thật không có thiên lý, nam nhân xinh đẹp bao nhiêu, ta lại xấu xí bấy nhiêu, lòng tự ái của ta bị đả kích lớn.

Hắn nói không sai, nhưng ta cũng không choáng váng, liếc nhìn một cái, “Tiểu tử, người không biết cái gì là thơ sao? Không biết thì đừng có phát biểu lung tung.”

“A, người gọi ai là tiểu tử?” Hắn ta trên mặt không có chút sợ hãi, ngược lại, lại có vài phần vui vẻ.

“Không gọi người thì gọi quý chắc, nơi này không phải chỉ có hai người chúng ta sao?” Ta đã là nữ nhân 26, 27 tuổi, tiểu tử này thoát nhìn chắc khoảng hai mươi, không gọi đệ đệ là đã nể tình lắm rồi.

“Người thật có ý tứ.” Hắn cười bất đắc dĩ.

“Ây, cũng không biết nhìn thấy ai, nhìn thấy bốn tiểu thư là vinh hạnh của người.” Ta là người hiện đại a, là động vật quý hiếm.

“Tiểu thư thực sự là không biết khiêm nhường.” Tại sao lại muốn ta khiêm nhường, phải tự tin mới đúng. Đối với xinh đẹp ta đã không tự tin, nếu với tài hoa cũng không tự tin nốt thì ta chết đi chứ làm gì.

“Đôi khi cũng cần tự tin, khiêm nhường quá sẽ biến thành kiêu ngạo.” Mặt ta rất dày a.

“Tiểu thư có cách giải thích thật là độc đáo a, không biết người là tiểu thư nhà nào?”

“Ta gọi là Mạc Liễm Dung”, thật muốn nói là Tô Liễm Dung.

Hắn hơi hơi nhăn mặt, “Người là Tam tiểu thư Mạc gia, là tú nữ do tiên đế khâm điểm?” danh tiếng của ta thật nổi a.

Ta gật đầu, “Đúng là bản tiểu thư.”

“Mạc tiểu thư...”, ta cắt lời hắn, “Gọi là Liễm Dung.” Ta phải theo họ Mạc, cứ nhiên phải làm tỷ muội với hai nữ nhân tâm địa xấu xa kia, thật là mệnh khổ mà.

“Liễm Dung.” Hắn có chút không tự nhiên. Đại khái là không có ai như ta, để cho kẻ vừa gặp mặt gọi thẳng khuê danh.

“Ân, vậy người tên là gì?”

“Tề Hiên.”

“Sao, Tề Hiên, a ,Thành Vương?” Hắn đương nhiên là Bát Vương gia, ta biết thân phận của hắn không tầm thường, chỉ là không nghĩ đến hắn là Thành Vương _nhân vật chính của ngày hôm nay.

“Liễm Dung tiểu thư, không cần kêu to như vậy a. Mắt công người khác hiểu lầm ta làm gì người.” Cũng là chính nhân quân tử, nhân phẩm cũng không tệ a.

“Thì ra là vậy, sao người không nói sớm?”

“Đó là bởi vì người không có hỏi.” Hắn ra vẻ đương nhiên trả lời, xong, ta gặp phải đối thủ rồi.

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, quỳ gối khom lưng hành lễ, nói: “Tiểu nữ xin thỉnh an Bát Vương gia, hôm nay tiểu nữ đến tham gia Thi hội, nếu Bát Vương gia không có chuyện gì, tiểu nữ xin đi trước.”

“Liễm Dung cô nương, không cần như vậy, như bình thường là tốt rồi.” Là nói ta làm bộ sao? Mặc dù ta đối với Mạc gia không có tình cảm gì tốt đẹp, nhưng cũng phải giữ tí thể diện cho bọn họ chứ!

Ta nhẹ nhàng cười nói, “Vương gia, tiểu nữ không hiểu được ý tứ của ngài.”

“Ai, tiểu nữ tử nhà người, thay đổi thật là nhanh.”

Ta trợn mắt liếc nhìn hắn, “Không thay đổi thì không thay đổi, tiểu tử, bốn tiểu thư biết rồi.” Nói năng như vậy thật là thoải mái.

“Đi theo ta.” Hắn không khỏi ngạc nhiên, kéo tay ta đi.

9. Chương 9

Táng hoa từ_ bài từ chôn hoa

Hoa bay hoa rụng ngập trời,

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?

Đài xuân tơ rủ la đà,

Rèm thêu bông khế đập qua bên ngoài.

Kìa trong khuê các có người,

Tiếc xuân lòng những ngậm ngùi vẫn vơ.

Vác mai rảo bước bước ra,

Lòng nào nữ giãm lên hoa thế này?

Vỏ du tơ liễu đẹp thay,

Mặc cho đào rụng, lý bay đó mà.

Sang năm đào lý trở hoa,

Sang năm buồng gấm biết là còn ai?

Tháng ba tổ đã xây rồi,

Trên xà hỡi én quen người hay không?

Sang năm hoa lại đâm bông,

Biết đâu người vắng, lầu hồng còn tro?

Ba trăm sáu chục thoi đưa,

Gươm sương dao gió những chờ đâu đây.

Tốt tươi xuân được mấy ngày,

Chốc đà phiêu dạt, bèo mây thêm sầu.

Nở rồi lại rụng đi đâu,

Người chôn hoa những rầu rầu đòi cơn.

Cầm mai lệ lại ngậm tuôn,

Dây trên cành trụi hầy còn máu rơi.

Chiều hôm quỳn lặng tiếng rồi,

Vác mai về đóng cửa ngoài buồn tênh.
Ngả người trước ngọn đèn xanh,
Ngoài song mưa tạt, bên mình chẵn đơn.
Mình sao vợ vẫn từng cơn?
Thương xuân chi nữa lại hồn xuân chi?
Thương khi đến, hồn khi đi,
Đến lừ lừ đến, đi lự lự đi.
Ngoài sân tiếng khóc rầm rì,
Chẳng hồn hoa đấy, cũng thì hồn chim.
Hồn kia lảng vảng khôn tìm,
Chim càng lặng lẽ, hoa thêm sượng sùng
Thân này muốn vẫy vùng đôi cánh,
Nơi chân trời liệng cánh hoa chơi!
Nào đâu là chỗ chân trời,
Nào đâu là chỗ có đôi chôn hoa?
Sẵn túi gấm đành ta nhặt lấy,
Chọn nơi cao che đầy hương tàn.
Thân kia trong sạch muôn vãn,
Đừng cho rơi xuống ngập tràn bùn nhơ.
Giờ hoa rụng có ta chôn cất,
Chôn thân ta chưa biết bao giờ.
Chôn hoa người bảo ngẩn ngơ,
Sau này ta chết, ai là người chôn?
Ngẫm khi xuân muộn hoa tàn,
Cũng là khi khách hồng nhan về già
Hồng nhan thấm thoát xuân qua,
Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!

Đệ lục chương: Có phải hay không, nóng hết cả lên ?

Hắn vừa kéo vừa lôi ta đến chỗ một ngôi đình, trong đình tỏa hương thơm ngát, lại còn có một cây đàn tranh. Đàn dùng bách ngọc làm thành, xem ra là thứ cực kì quý báu. Mùi thơm nhàn nhạt thoát ra, có lẫn cả mùi hoa mai, làm cho ta có chút mê say. “ Liễm Dung tiểu thư, văn tài của người ta đã được xem qua, có thể nể mặt đàn một bản được không?” Nhìn hắn như vậy, ánh mắt ta đảo qua đảo lại, tám phần là không yên lòng. Lại không thể cự tuyệt chuyện này, không nói đến việc hắn là Vương gia, Thi hội hôm nay vốn là so sánh tài nghệ, đánh đàn cũng có thể được coi là một hạng mục .

Ta mỉm cười, “ Vương gia không phải nói thơ ta làm không phù hợp với cảnh sao? Vì sao còn nói là đã được xem qua tài văn của ta? Chẳng lẽ trong lòng Vương gia, ta là một tiểu nữ tử dốt đặc cán mai, là một ngu nữ hay sao?” ta nhấn mạnh từng chữ một.

“ Miệng lưỡi Liễm Dung thật lợi hại, bốn vương không hề có ý này, mới vừa rồi là ta lỗ mãng. Thơ Liễm Dung thanh cao, kiêu ngạo, nữ tử bình thường không thể sánh bằng. Liễm Dung có thể làm thơ được như vậy, tài hoa nhất định bất phàm. Ta nghĩ danh xưng Đệ nhất tài nữ kinh thành, tiểu thư hoàn toàn xứng đáng.” Ta rất hồ thẹn, ta đây là đạo văn, ở thời hiện đại là muốn gánh chịu trách nhiệm pháp lý.

“ Vương gia khen không đúng rồi, nếu Vương gia có hứng thú nghe tiểu nữ đánh đàn, tiểu nữ sợ xấu mặt a.” Viện trưởng nhất được ta, là một người yêu thích cổ tranh, cho nên ta cũng được dạy qua, ta cũng có thể đàn được.

Không thể để cho nhà người xem thường, đàn thì đàn.

Ta nhẹ nhàng vỗ về huyền, có thể cảm giác được âm sắc không tẻ chút nào, đồ Hoàng gia có khác, không giống đồ bình thường...

Ngón tay vẽ ra âm sắc trầm, như ngọc bàn, như mưa rơi trên lá sen. Tiếng đàn vang lên tuyệt đẹp, ta khẽ hát: “ Hoa thoái tàn hồng thanh hạnh tiểu,

Yến tử phi thời,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo.

Tường lý thu thiên, tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiểu.

Tiểu tiệp bất văn thanh tiệp tiểu,

Đa tình khước bị vô tình nào. ” (1)

10. Chương 10

Giọng ta không hay lắm, nhưng hát cũng không tẻ. Ta biết tiếng đàn của ta không hay cho lắm, có thể dùng để dọa người ta, cho nên xướng khúc hát nhằm câu dẫn sự chú ý của hắn sang nơi khác. Hy vọng hắn chú ý đến ca từ, chứ đừng để ý giọng hát cùng tiếng đàn của ta.

Ta len lén nhìn hắn một cái, thấy khuôn mặt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc , ta biết, hắn không phát hiện ra sai sót nào của ta, trái lại chính là kinh ngạc thật sự. Cần thận suy xét lại, đây là do người hiện đại làm, hắn làm sao biết được.

“ Vương gia thấy thế nào?” tặc khó bỏ, mặt ta rất là dày a, thích nghe người khác ca ngợi ta.

“ Bài từ Liễm Dung làm rất hay, đàn cũng tuyệt a.”

Ta nói: “ Cảm ơn khách lệ, kỳ thực từ khúc của Liễm Dung cũng bình thường, là Vương gia quá khen.” Mấy câu ra vẻ trong sách vẫn còn dùng được, chứ muốn ta giống như Lâm muội muội (2) làm thơ, chính là trực tiếp giết ta.

“Liễm Dung, thứ lỗi cho ta mạo muội, ta có thể nhìn mặt của người được không?”

“Không được.” Ta đáp không chút do dự, nói thật, ta đối với kẻ dễ nhìn này có hảo cảm, còn hy vọng có thể làm bằng hữu của hắn, nếu hắn thấy mặt của ta, không chạy mới là lạ.

Hắn không biết tại sao ta có phản ứng mạnh như vậy, vội nói: “ Liễm Dung tiểu thư, ta chỉ là tùy tiện nói thôi, nếu như người không muốn, ta nhất định không nhìn.”

Ta biết bản thân mới vừa rồi đã thất thố, miễn cưỡng cười, nói : “ Thật có lỗi, ta rất xấu xí, sẽ làm người sợ.”

Hắn kinh ngạc, “ Liễm Dung xấu? Nghe nói, người lúc mới sinh ra cũng đã xinh đẹp như hoa, trong kinh truyền nhau người là tiên tử hạ phàm (tiên giáng trần), cũng vì thế nên Phụ hoàng mới khâm điểm người làm tú nữ, người sao có thể xấu xí được.” Sao, thì ra là thế, đáng tiếc mọi người không biết, ta vốn là một nữ tử xinh đẹp như tiên tử hạ phàm, nhưng lại bị lửa hủy hoại dung nhan.

Ta cười khổ, “ Mặt của ta bị bỏng, cho nên....” Ta không muốn nói tiếp....

“ Liễm Dung tài hoa xuất chúng, nhất định không phải nữ tử bình thường, cần gì phải quan tâm dung mạo của bản thân? Người thấy Tề Hiên ta có giống kẻ nhìn mặt bắt hình dong không? Không thể, cho ta xem.” Nam nhân này thực sự là không tệ, thiên hạ thật sự là có nam nhân không háo sắc, đáng tiếc bản thân ta như vậy, chứ không sẽ lấy hắn làm lão công (chồng). Nói đến lão công, ta không khỏi nhớ đến người cha ở hiện đại cùng người cha ở thì hiện tại kia, đều là loại háo sắc. Tô Liễm Dung ta thề, nếu trong thiên hạ có một nam tử không chê tướng mạo của ta, ta liền gả cho hắn, không cần quan tâm hắn là ai, chỉ là không biết thiên hạ có nam tử nào như vậy không.

“Ta là nữ tử bình thường, ta cũng quan tâm đến dung mạo của bản thân, có lỗi rồi.”

“ Một cô nương vừa lớn tiếng gọi ta là tiểu tử, hào sảng không câu nệ, như thế vẫn cứ là một tiểu thư khuê tú.” Hắn đang cười, có lẽ do biểu hiện vừa rồi của ta, cho nên buồn cười.

“ Mặt của ta không thể tùy tiện xem được, bộ dáng của ta thực sự dọa người?”

“Liễm Dung sau này gả cho người ta, cũng không để cho phu quân nhìn sao?”

Ta cười khổ, “ Ai chịu lấy ta, ta thực sự xấu xí.” Nữ nhân không có nhan sắc, chẳng khác nào đã không có tất cả, ai sẽ lấy ta đây? Chỉ sợ đến chết, ta cũng không tìm được nam nhân không chê cười ta.

“ Có thể thiên hạ này thực sự có người không quan tâm dung mạo của người, nguyện ý muốn Liễm Dung, nguyện ý muốn bảo vệ Liễm Dung.” Trong lúc hắn nói chuyện, ta như thế nào lại phát hiện mặt của hắn có điểm quái dị. Áo giáp, tuyệt đối là nhìn lầm rồi.

“ Có thể, chính là nam nhân như vậy rất khó tìm được a.” Ta tự giễu

Trong lúc lơ đãng, cái khăn che mặt bị lấy xuống, ta kinh ngạc. Nguyên lai, Tề Hiên thừa dịp ta không chú ý , gỡ khăn che mặt xuống. Ta vội vàng cúi đầu, mắt ướt ướt, trên lông mi thật dài vương nước mắt, “Người làm cái gì vậy? Người là muốn sỉ nhục ta sao? Người rõ ràng biết là ta rất xấu.” Ta cười lạnh: “ Nam nhân các người đều là đồ động vật vô lương tâm, không phải thứ tốt lành gì. Có lẽ là bởi vì ta che mặt, nên người một mực cho rằng ta là mỹ nữ, cho nên muốn xem ta thế nào. Tiểu tử, ta không muốn nhìn thấy người, rút cho ta.”

Hắn bị hành động của ta làm cho hoảng, không biết làm sao, “Có lỗi, ta chỉ là muốn nhìn dung mạo của người.”

Ta ngẩng đầu lên, “ Xem đi, xem cho rõ ràng vào. Nhìn rõ rồi thì rút đi.” Tóm lại đã nhiều người thấy dung nhan xấu xí của ta, không cần giận hắn, chỉ là hắn hành động như vậy khiến ta cảm thấy nhục nhã. Dung mạo có thể nhìn, nhưng không phải nhìn kiểu đấy.

“ Liễm Dung cô nương, người thực sự rất đẹp, rất đẹp.” Hắn nhìn vào mắt ta, thành khẩn nói.

“ A” Ta đột nhiên ngừng khóc, dùng ánh mắt tò mò nhìn hắn, hắn lại còn nói ta rất đẹp? Có phải hay không nóng rần cả lên.

“ Người thực sự rất đẹp, Liễm Dung tài hoa xuất chúng, không câu chấp, không gò bó, không giống như nữ tử bình thường, tất cả những điều này mới là quan trọng. Thế gian có hàng ngàn, hàng vạn nữ tử xinh đẹp, nhưng người đặc biệt giống như người thì chỉ có một.” Rất thành khẩn, ta cần phải tin sao?

Nếu là nói dối, ta thử một lần sẽ biết.

“ Ta từng thề, nếu trên thế gian này có một nam tử không chê bai dung mạo của ta, ta nguyện gả cho hắn, người nguyện ý thú ta sao? Hơn nữa để ta làm chính phi, toàn tâm đối đãi , không nạp thê thiếp khác, người có thể làm được sao?” Nhất định sẽ nói không muốn, với yêu cầu của ta, nhất định dân chúng bình thường còn không làm được, huống hồ hắn đường đường là Vương gia.

“Nguyên ý.” A? Ta đào đào lỗ tai, xác định bản thân không có nghe nhầm.

“ Cái gì?” Ta mở to hai mắt kêu lên. Không phải ta nghe lầm chứ, ta trộm nghĩ.

Hai tay hẩn đặt lên trên vai ta, nhìn vào mắt ta, nghiêm túc nói, “ Ta nói, ta nguyên ý thú người, để người làm chính phi, toàn tâm đối đãi người, không nạp thê thiếp khác, cả đời chỉ có một mình người.” Ta thiếu chút nữa té xỉu, kiểu này coi bộ bệnh không nhẹ à nha. Từ trong mắt hẩn có thể thấy bóng dáng ta. Hẩn thực sự sẽ toàn tâm đối đãi sao?

Ta cười khổ, “ Ta nói giỡn thôi, người không cần vì liễu lĩnh mở khăn che mặt ta mà phải thú ta. Liễu Dung ta tuy là nữ tử nhưng cũng có thể tự mình hiểu được.”

Rút cái khăn che mặt ra từ trong tay hẩn, “ Ta đi, hi vọng sau này sẽ không phải gặp lại.”

11. Chương 11

Đệ thất chương: Đấu văn

Hoa rơi, tuôn bay lả tả, đậu trên người ta, ta chỉ cảm giác được mọi thứ trong đầu đã hồng hết. Không đuổi được cái ánh mắt mê người của hẩn trong đầu ta, toàn bộ đầu óc đều là hứa hẹn của hẩn. “Ta nguyên ý thú người, để người làm chính phi, toàn tâm đối đãi người, không nạp thê thiếp khác, cả đời chỉ có một mình người.”

Ta dùng sức vỗ vỗ đầu, “ Nghĩ cái gì mà nghĩ, hẩn chỉ là cảm giác được người đặc biệt mà thôi, là thấy lạ thôi, qua mấy ngày sẽ hết. Người cho người là cái gì chứ, là một kẻ xấu xí, người ta đường đường là Vương gia, thích người mới lạ.”

Đang lúc ta đang một mình tự kỉ, thì nghe thấy cách đó không xa có tiếng nữ tử nói chuyện. “Mạc gia hai vị tiểu thư thật sự là hảo văn thái, danh môn khuê tú toàn kinh thành đều không sánh bằng. Nhất là vị Nhị tiểu thư kia, càng lợi hại...”

“ Hừ, hai con hồ ly tinh, nếu không có người nào tiếp tục cùng tỷ muội các nàng tỉ thí, chỉ sợ địa vị Thành Vương phi lần này sẽ do tỷ muội các nàng nắm giữ.” Lại là một nữ tử ghen ăn tức ở nữa.

Một nam tử giống như Thành Vương mà phải cưới một nữ tử như Vân Dung, thật sự là không có thiên lý. Bốn tiểu thư vẫn còn ở đây, các nàng làm sao đạt được mục đích. Huống hồ ta đáp ứng ý các nàng muốn ta đến Thi hội, nếu không xuất hiện, các nàng sẽ cho rằng ta sợ hãi. Vì Mạc Liễu Dung, vì Lệ Nương đã chết, cũng là vì Uyển Tâm mệnh bạc [Uyển Tâm là vị thanh lâu nữ tử_ mẫu thân đã qua đời của Mạc Liễu Dung chân chính], ta đã quyết định rồi.

Đi đi trong bụi hoa, chỉ thấy một nữ nhân khí độ bất phàm ngồi trên ghế cao quý, một tiểu cung nữ đứng quạt bên cạnh, còn không ít cung nữ cùng thái giám đứng phía sau. Trước mặt nàng có một cái khay, trong khay bày dưa và trái cây, trà, bánh. Nữ nhân này nhất định là vị thái hậu trong truyền thuyết. Vị thái hậu này dung nhan mộc mạc, trang sức cũng không nhiều, phỏng đoán là một vị thái hậu hiền đức.

Đứng cạnh bà ấy còn một ít nữ tử hảo xinh đẹp, Vân Dung cùng Tưởng Dung đứng ở phía trước nhất. Nhìn thấy hai nàng vênh váo tự đắc, ta nghĩ mà muốn phun. Nguyên lai hai ả nha đầu đều là tài nữ, không trách được muốn cùng ta khiêu chiến, rõ ràng nhất định muốn hạ nhục ta. May là ta không dễ dàng bị nhục như vậy, các nàng mua dây buộc mình, không trách ta được.

Ta mỉm cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng tiến đến, khom lưng quỳ gối, mềm giọng nói: “ Thần nữ Liễu Dung cung thỉnh thái hậu thánh an, thái hậu vạn phúc. Thần nữ có bệnh trong người nên tới trễ, thỉnh thái hậu thứ tội.” Ta cũng sẽ làm bộ, lấy được lòng thái hậu ta càng vui.

“Người là Liễu Dung, tam tiểu thư Mạc gia?” Thái hậu nguyên bản đang miễn cưỡng tựa vào ghế, sau khi nghe ta tự giới thiệu, cư nhiên kích động lên. Trong mắt bà tựa hồ còn có nước mắt? Ta có sức rung động lớn vậy sao?

Ta gật đầu, “ Đúng là thần nữ, thần nữ tới trễ, thỉnh thái hậu thứ tội.”

“Đứng lên, hài tử, mau đứng lên.” Nàng có chút kích động, dĩ nhiên tự mình đến đỡ ta. Sắc mặt của Vân Dung cùng Tưởng Dung có thể tưởng tượng được.

“Tạ thái hậu ân điển, thần nữ sợ hãi.” Giả làm thực nữ, xem ai thực hơn.

“Liễm Dung thân thể khó chịu, còn không mau ban thưởng tọa.” Thái hậu kéo ta đến bên người nàng, phân phó kẻ dưới.

Tiểu cung nữ đưa đến cho ta một cái ghế bằng gỗ lim, thái hậu nhìn ta hiền từ nói: “Liễm Dung, tọa.” Ta liếc xem ánh mắt oán độc của chúng nữ tử, cười nói: “Tạ thái hậu ân điển, thần nữ cảm tạ ân của thái hậu, chỉ là các vị tỷ tỷ đều đứng, nếu thần nữ ngồi xuống, chẳng phải xem thường mặt mũi của các vị tỷ tỷ.”

Thái hậu gật đầu, “Dung Nhi nói rất đúng, các người nên học tập.” Nghe các nàng đáp ứng thật là tốt, nhưng trong lòng chắc sớm đem ta hận chết.

Thái hậu tựa hồ luôn ngắm nhìn ta, rốt cuộc là tại sao nhỉ?

“Thái hậu, thần nữ tới là vì tham gia Thi hội lần này, nghe nói hai vị tỷ tỷ của ta thắng được, Liễm Dung thỉnh hai vị tỷ tỷ “chỉ giáo”. Ta rất nghe theo, cấp Vân Dung cùng Tưởng Dung thỉnh an.

“Dung Nhi, thân thể người không tốt, Thi hội này không cần tham gia. Thành Vương phi liền chọn một trong hai vị tỷ tỷ của người.”

“Thái hậu, tam muội muội tài hoa xuất chúng, Vân Dung muốn mời nàng chỉ giáo.”

“Thái hậu nương nương, Liễm Dung mặc dù tới trễ, nhưng nếu không tham gia Thi hội lần này, chẳng phải là chuyện ăn năn lớn nhất trong đời.”

“Được rồi, nếu Dung Nhi muốn tham gia, ai gia chuẩn.”

Ta đi tới trước mặt Vân Dung, cười nói: “Tiểu muội tài sơ học thiếu, xin tỷ tỷ hạ thủ lưu tình.”

“Muội muội nói quá lời, tỷ tỷ còn muốn thỉnh muội muội lưu tình.” Vẫn còn chưa nhìn ra hết, Vân Dung cũng là một kẻ không đơn giản.

“Muội muội nên nhường tỷ tỷ, tỷ tỷ thỉnh.” Ta cười ngọt ngào, nói bằng chất giọng mê chết người không thềm đèn mạng, ngay cả bản thân cũng thấy được ác tâm, ta cư nhiên cười với cái xú nữ nhân này. Người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy tỷ muội chúng ta tình cảm tốt đẹp, kỳ thật là hận không thể bóp chết đối phương.

“Hảo, vậy tỷ tỷ không khách khí. Tỷ tỷ có bài từ khuyết nửa này, thỉnh muội muội đối phần khuyết.” Nàng cười, từ từ nói: “Xuân tấn phi quỳnh quán

Phong nhật bạc, độ tường đề điều thanh loạn

Giang thành thứ đệ, sanh ca thúy hợp, khí la hương noãn

Dong dong giản lục băng phán

Túy mộng lý, niên hoa ám hoá

Liêu đại mi trọng tỏa thùy đề, phương tâm hoàn động lương uyển.” (1)

12. Chương 12

Ta nghĩ nghĩ, đối: “Tân lai nhận khoát vân âm, loan phân giám ảnh, vô kế trọng kiến

Đề xuân tế vũ, lung sầu đạm nguyệt, nhắm thì đình viện

Ly tràng vị nữ tiên đoạn

Toán do hữu, băng ca vọng nhãn

Canh na kham, phương thảo liên thiên, phi mai lộng văn.”

(xuất từ Toàn Tống Từ, lô tổ Cao Yến Thanh Đô (Sơ xuân)) (2)

“Tam tiểu thư hảo văn tài, Mạc gia có khác, không giống bình thường.” Có nữ tử lên tiếng khen. Trên mặt Vân Dung vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, nhưng ta biết, nàng có chút chột dạ.

“Cảm ơn vị tỷ tỷ này tán thưởng, Liễm Dung xấu hổ.” Ta quay đầu, đối Vân Dung nói: “Cảm ơn tỷ tỷ hạ thủ lưu tình.” Khuyết từ này cũng không phải là dễ đối, ta nói nàng hạ thủ lưu tình, rõ ràng ám chỉ ta đối rất nhẹ nhàng, thể diện của nàng hao tổn chắc cũng khá.

Vân Dung mắt tự nhiên, cười nói: “Nào phải, muội muội hảo văn thái.” (có tài văn chương)

“Tỷ tỷ, muội đây có một bài thơ. Thỉnh tỷ tỷ chỉ giáo. Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên...” (3) Ta đem “Táng hoa từ” niệm ra, trên mặt mọi người đều là một vẻ kinh ngạc. Thái hậu vẻ mặt tươi cười, đối với ta biểu hiện rất hài lòng.

“Muội muội thực sự là hảo văn thái, tỷ tỷ mặc cảm. Tỷ tỷ này cũng có một bài thơ, thỉnh muội muội chỉ giáo ‘Ức tích phong lưu thu xã lí, kỷ nhân băng tuyết khâm kỳ. Lương phong xuy tán mộng tham soa. Hàn đăng đa thiếu hận, trường địch bất kham xuy. Biệt khứ hóa long đàm thượng thủy, đông lai bất ký tương tư. Bạch âu ứng tiểu thái vong ky. Sa đầu trọng tái tửu, hữu phụ quế hoa chi.’” “Toàn Tổng từ Lâm Giang Tiên (Ký Tây dong hoàng đại văn)” (4) cũng không tệ lắm, tiếc là Lâm muội muội biểu hiện quá xuất sắc, nhìn ánh mắt mọi người là biết.

“Ký rừng hồ bão luyện, họa phảng tham soa, nháo hoa thì tiết. Du bích minh đề, hữu chương oanh bình liệt. Yển thảo hương dung, nha điều hương thiển, tự vị thành yên tuyết. Cấp quản tà dương, nha nương không thiển, đãi vi hàn khiếp.” Ta không chút khách khí, trả lại ngay cho nàng.

Nàng phản ứng cũng rất nhanh, “Ô tiểu gian tình, lục dương như chức, lan hạm đông hảo sơn thiên điệp. Liêu đắc như kim, dã thúy tiêu hồng hiết. Hà hạn phồn hoa, xuân lai đô phó dữ, sở thanh đề quyết. Mạn sáng kỳ hồn, biến chu mãi túy, tạ công minh nguyệt.” (Tuyển tự Toàn Tổng Từ Túy bỗng lai [Chu thứ Đông Sơn ức Tây hồ cự du])(5)

Con mẹ nó, Vân Dung này thật đúng là lợi hại, muốn bức ta ra đòn sát thủ chắc.

“Văn tài của tỷ tỷ đúng là cho ta được mở rộng tầm mắt, muội muội thực sự không bằng.” Rõ ràng là ta đang chiếm thế thượng phong, nhưng lại nói thế để đả kích nàng chút ít, thật thoải mái quá!

“Muội muội mới thực sự hảo văn thái.”

“Tỷ tỷ, chỗ ta đây có một câu đối, thỉnh tỷ tỷ đối. Yên tỏa trì dương liễu” (6) Thiên cổ tuyệt cú, Vân Dung, lần này người chết rất là khó nhìn đấy. Đào hồ cho ta rơi vào, không ngờ lại thành huyết chôn thân mình.

Vân Dung suy tư một hồi lâu, nặn ra một nụ cười rất khó coi, “Muội muội hảo văn thái, tỷ tỷ nhận thua. Bất quá tỷ tỷ còn có một câu đối, thỉnh muội muội xem thử. Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung.” (7)

“Xuân phong phật hạm lộ hoa nùng.” (8) Ta đến nghĩ cũng không nghĩ, tức thời thốt ra, sao nàng lại biết câu thơ này, chắc là Mạc lão đầu nói cho nàng cũng nên.

Tất cả mọi người cả kinh, không nghĩ được ta đối đứt khoát như vậy.

Ta cười nói: “Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phật hạm lộ hoa nùng. Nhược phi quân sơn kiến ngọc đầu, hội tượng đao thai nguyệt hạ phùng. (9) bài thơ này nguyên là Liễm Dung làm ra, Vân Dung tỷ tỷ lại muốn cùng ta vui đùa, cư nhiên nhượng ta đối.” Khá lắm Vân Dung, phen này ta cho người mất hết thể diện. Lý Bạch tiên bối cho mượn thơ dùng chút xúu nhá, nhưng đừng đội mồ sống dậy đòi tiền nhuận bút, ta không có tiền đâu.

Trên mặt Vân Dung lúc đỏ lúc trắng, một lúc lâu sau mới nói: “Muội muội vui đùa rồi.”

“Liễm Dung tiểu thư đúng là tài nữ, danh xưng Kinh thành đệ nhất tài nữ không phải tiểu thư thì còn ai được nữa.” Có vị nữ tử trêu ghẹo nói.

“Nói về tài văn chương, Vân Dung tỷ tỷ mới là cao thâm kia.” Người ta cũng không quên đả kích ai đó.

“Đâu nào, đâu nào, muội muội mỹ mạo phi phạm, giống như tiên nữ trên trời. Sao muội muội không bỏ khăn che xuống, cho mọi người nhìn một cái.” Toi rồi, ta bận đắc ý, để người ta bắt được điểm yếu rồi.

“Muội muội nhan sắc tầm thường thôi, hai vị tỷ tỷ mới là mỹ nhân, so với Vô Diệm, Đông Thi(10) thì chỉ có hơn chứ không kém đâu.” Vô Diệm, Đông Thi đều là “mỹ nhân” xấu có tiếng, rõ ràng so sánh hai nàng với Vô Diệm, Đông Thi là thiệt thòi cho Vô Diệm, Đông Thi rồi. Dù sao thì cái triều đại này không ai biết Vô Diệm, Đông Thi là ai, còn tưởng là ta ca ngợi sắc đẹp của mấy tỷ ấy cũng nên.

Thái hậu hướng ta mỉm cười tán thưởng một chút, lại nói với mọi người: “Đều trở về đi, ai gia mệt mỏi, ai trở thành Vương phi, trong lòng ai gia đã có tính toán.”

“Vâng, thần nữ cáo lui.”

“Liễm Dung lưu lại.”

Ta bắt đắc dĩ, đành phải lưu lại, thấy mọi người đều đã đi hết, Thái hậu chậm rãi đi tới, kéo tay của ta, nói: “Dung nhi, tay ngươi lạnh quá, cần phải mặc thêm y phục vào.”

“Tạ Thái hậu ân điển.” Ta không dám vượt quá mức nói.

Thái hậu cẩn trọng nhìn ta, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, nói cái ngốc nghếch gì vậy hả.” Lại nói với người bên cạnh: “Đều lui hết đi.”

Ta chẳng biết nên nói cái gì, bà ôn hòa cười nói: “Hài tử, ngươi đã chịu nhiều vất vả rồi.” A? Có ý gì đây?

Ta cùng Hoàng đế là sinh cùng tháng cùng năm, lòng ta chấn động mạnh mẽ.... Lẽ nào... Trộm long tráo phượng? Chuyện như vậy xảy ra trong Hoàng cung không phải ta chưa từng thấy qua. Chắc không thể đâu, không đâu, nhìn cái bộ dạng ta thế này, có điểm nào giống công chúa chứ?

“Cảm tạ Thái hậu quan tâm, thần nữ tốt lắm.” Tận lực duy trì khoảng cách.

“Hài tử, ngươi cùng hai tỷ tỷ có hòa thuận hay không?”

Ta cười khổ, “Thần nữ là do thị thiếp sinh ra, vả lại mẫu thân thần nữ lại là nữ tử thanh lâu, thần nữ tự biết bản thân thấp hèn, không dám so với hai vị tỷ tỷ.” Ta thận trọng quan sát sắc mặt Thái hậu, quả nhiên thấy nét mặt bà có vẻ thông khổ.

“Ngươi không thấp hèn, Dung Nhi không thấp hèn.” Bà xoa nhẹ tóc ta, nói như muốn khóc vậy.

“Thái hậu coi trọng rồi, Dung Nhi thấp hèn chính là thấp hèn, đó là sự thật không ai thay đổi được.”

“Dung Nhi không thấp hèn, mẫu thân Dung Nhi không phải nữ tử thanh lâu.” Tim đập rất nhanh, tựa hồ ngay cả phổi cũng đập theo. Không phải nữ tử thanh lâu, vậy thì là gì?

“Mẫu thân Uyển Tâm của Dung Nhi là danh kỹ thanh lâu, Dung Nhi hiểu rõ.”

13. Chương 13

Thái hậu dường như nổi giận, “Dung Nhi, mẫu thân ngươi không phải nữ tử thanh lâu, Uyển Tâm không phải là nữ tử thanh lâu, Uyển Tâm nàng là Nhị tiểu thư Triệu gia, thân muội muội (em cùng cha mẹ) của ta.” A? Cái gì? Mẹ ta là muội muội của bà? Không nhầm chứ?

Nhìn vẻ mặt “không thể tin được” của ta, Thái hậu nhẹ nhàng kéo ta đến ngồi chung trên ghế cùng bà, khe khẽ thở dài nói: “Ngươi nhất định rất nghi hoặc đúng không?”

Ta gật đầu.

“Mẫu thân ta gả vào Triệu gia suốt tám năm chỉ sinh được một người con gái là ta, phụ thân ta nói với bà, nếu không sinh được nhi tử (con trai), sẽ thôi bà. Sau này bà lại mang thai, nhưng lại sinh ra một nữ nhi, chính là mẫu thân ngươi. Bà không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là bảo bà vú đưa mẹ ngươi ra khỏi phủ, trên người Uyển Tâm để lại một nửa khối ngọc, cùng với lưu lại dấu răng trên cánh tay phải của nàng. Bà vú đưa Uyển Tâm cho một gia đình nọ tráo lấy một nam hài, mang về Triệu gia. Thế nhưng nhà nọ gia cảnh nghèo túng, năm Uyển Tâm mười tuổi, bán nàng vào thanh lâu, cho nên, nàng mới phải lưu lạc chốn phong trần.”

“Người là làm sao mà nhận ra nàng?”

“Mẫu thân ta trước khi chết đem bí mật này nói với ta, đem nửa khối ngọc còn lại giao cho ta. Năm đó, ta cùng Tiên đế cải trang vi hành, đến Mạc gia, khiến ta phát hiện ngọc bội trên người mẹ ngươi, lúc này tỷ muội mới nhận ra nhau. Lúc ấy ta đang là chiêu nghi, mẹ ngươi sợ ảnh hưởng thanh danh Triệu gia ta, nên đem bí mật này cất sâu trong lòng, ngay cả cha ngươi cũng không biết được.” Thái hậu đã sớm khóc không thành tiếng, sắc mặt tiêu tụy, nước mắt giàn dụa. Sống mũi ta cay cay, nước mắt không biết từ đâu rơi ra.

Bà nhẹ nhàng lau đi nước mắt, cười nói: “Đứa nhỏ ngọc, khóc cái gì, tuy mẫu thân ngươi sớm ra đi, nhưng ngươi còn có di nương, di nương sẽ không để ngươi phải chịu khổ.”

“Di nương....” Nhìn nữ nhân hiền từ này, ta cũng không nhịn được nữa, nhào vào lòng của bà, khóc lớn thành tiếng. Ta từ nhỏ không có mẫu thân, vị nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này đối xử với ta như vậy, trong lòng tràn ngập cảm động. Nơi ấm áp ẩn sâu trong tâm giống như bị cái gì chạm vào.

Đệ bát chương: Vương phi?

Thái hậu muốn ta cùng nàng hồi cung lưu lại mấy ngày, bị ta nhẹ nhàng dùng lời nói cự tuyệt. Ta với Hoàng đế ra đời cùng ngày, vốn đã có điều kỳ lạ. Nếu nàng quá hậu đãi ta, tất sẽ có tiểu nhân dùng lời lẽ mê hoặc người khác. Huyết thống hoàng thất, đó là một vấn đề nghiêm trọng, để người khác nắm được điểm yếu, Hoàng thượng cùng Hoàng thái hậu khó sống. Nàng đối tốt với ta đây nên ta không muốn làm nàng phiền lòng.

Từ sau hôm Thi hội, trong kinh thành xuất hiện truyền kì về Mạc gia, gièm pha chuyện Vân Dung “đạo văn”. Đều nói Tam tiểu thư Mạc gia tài hoa xuất chúng. “Táng hoa từ” dần dần lưu truyền rộng rãi khắp phố phường, câu văn “Yên khóa hồ nước liễu” khiến nhiều văn nhân mặc khách ngủ không yên, trầm tư suy nghĩ mấy ngày, cũng không thấy ai có thể đối lại. Mọi người đối với ta càng thêm tò mò, lời đồn đãi khi ta còn bé lại xuất hiện, nói ta là tiên nữ hạ phàm, tài mạo song toàn. Lúc nghe được bốn chữ “tài mạo song toàn” trong lòng ta thấy thật thê lương, có ai sẽ minh bạch chứ?

Ta có danh tiếng lớn, Mạc lão đầu có vẻ rất tự hào, tới đón ta trở về, ăn nói khép nép. Ta tròn trĩnh mặt, “Không đi, ta ở đây rất tốt, chết cũng không đi.”

Mạc lão đầu gặp ta thường xuyên bị lạnh nhạt, cũng không có ý trở lại.

Những ngày gần đây, kinh thành liên tục xảy ra án mạng, nạn nhân đều là những tú nữ được tuyển chọn. Những quan to trong triều đình hận hung thủ thấu xương, chẳng những nữ nhi không có, cả tú nữ cũng bỏ lỡ. Nếu tuyển ra một vị nương nương, đó là vinh quang rất lớn. Những nữ nhân này cũng rất nặng chuyện vinh hoa phú quý.

Cùng với việc phát sinh án mạng, trong lòng ta dấy lên bất an. Với biểu hiện xuất sắc của ta trong kì Thi hội, lại là tú nữ do tiên đế khâm điểm, chỉ sợ hung thủ biến thái nọ sớm đã nhắm đến ta. Ta sống tại nơi hẻo lánh này, nếu hung thủ giết người đến, ta chỉ còn nằm chờ chết. Trái lại Mạc gia thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng bản thân ta lại không có ý trở về.

Lão đầu cũng rất có lương tâm, sau khi án mạng phát sinh, vội vàng vàng đến khuyên ta trở về. Ta cố ý từ chối một hồi, cuối cùng cũng theo hắn trở về, kẻ thúc thời mới là tuần kiệt đạo lý này ta biết.

Ông ta an bài ta tại nơi xa nhất trong Mạc gia, Lan Uyển. Chi phí ăn mặc giống như hai tỷ tỷ, thậm chí so với bọn họ đãi ngộ còn tốt hơn, muốn cái gì chỉ cần nói ra. Mạc Văn Xương tự mình chọn cho ta sáu nha hoàn, tất cả đều bị ta đuổi đi chỗ khác. Ta chỉ muốn Tần Nhi, những người khác ta không tin tưởng.

Tú nữ bị hại ngày càng nhiều, hung thủ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Số thủ vệ ở Lan Uyển tăng thêm nhiều người, cha thậm chí cũng không cho ta ra khỏi cửa. Ta biết ông ta là suy nghĩ vì sự an toàn của ta, thật ra cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn ở nhà làm “tú nữ”, rỉ sét hết cả người. Trong lúc nhàm chán ngắm hoa trong vườn, vận động cái gì đấy, hoặc bảo Tần Nhi kể chuyện cũ.

Ngày xuân, Lan Uyển cảnh trí tốt nhất, danh hoa tỏa hương đón gió xuân, hương khí bốn phía. Bờ ao sen liễu rủ trong suốt, lá non xanh mơn mẫm.

Con người ta đây không có suy nghĩ gì, mặc dù thích cảnh trí mĩ mãn, nhưng không có ý thích thưởng thức, chỉ là mượn cảnh đẹp nâng cao tinh thần thể dục thể thao. Thân thể Liễm Dung rất yếu, vì không để cho tiếp tục bệnh tật ảm ức, rèn luyện một chút cũng thỏa đáng. Gần đây ta dậy rất sớm, lôi kéo Tần Nhi chạy bộ trong vườn, xế chiều lại khiêu kiện thể mĩ. Ta chăm chỉ rèn luyện, thấy cũng không tệ lắm, chỉ có Tần Nhi kêu khổ triền miên.

14. Chương 14

Nhìn xem, đang tập luyện, liền lười biếng bỏ chạy đến dưới tàng liễu, nha đầu kia bị ta làm hư rồi. Nếu là gặp phải vị tiểu thư lợi hại, đã sớm cho một tát rồi.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi một chút, ta thực sự không được.” Nàng ngồi dưới bóng cây, miễn cưỡng nói với ta.

“Có hiểu không a, kiện mĩ, nhìn cái dáng người người kia. Tiểu thư người mặc dù dung mạo không tốt, nhưng vẫn phải giữ gìn dáng người. Có câu, không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân không biết làm đẹp.”

“Tiểu thư, đây là đòi phong bại tục vũ nha. Nếu để phu nhân nhìn thấy, lại còn không chế nhạo người?” Những lời này đã nói vài lần, lúc ta bắt đầu dạy nàng, nàng liền nói ta là chỉ có những kĩ nữ mới có thể nhảy múa. Hừ, cổ lỗ sĩ, không biết thưởng thức.

“Không được ta cũng nhảy.” Dùng tay áo lau mồ hôi đọng trên đầu, đặt mông ngồi vào bên người nàng.

Tần Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, lấy khăn tay giúp ta lau mồ hôi đọng trên mặt, cười nói: “Tiểu thư, không phải ta nói người, có tiểu thư nào lại dùng tay áo lau mồ hôi cơ chứ, một điểm quy củ cũng không có.”

“Quy cái gì củ, ta không cần biết quy củ, làm sao chứ?” Hừ, còn giáo huấn ta. Ta nếu mà là một tiểu thư biết quy củ, sớm đã bị khi dễ mà chết rồi.

“Tiểu thư, có khách quý đến, phu nhân thỉnh người qua.” Trong lúc ta đang “học hỏi” Tần Nhi, có tiểu nha hoàn đến nhắn nhủ mệnh lệnh của Đại phu nhân.

“Tốt lắm, tốt lắm, đã biết, trở về nói cho phu nhân, lát nữa ta sẽ qua.”

“Tiểu thư, cái gì khách quý?” Tần Nhi tò mò hỏi.

“Ta nghĩ là Thành Vương”, trừ hấn ra ta không biết người nào khác.

“A....tiểu thư, người biết Thành Vương?”

“có cái gì đáng kinh ngạc, một điểm kiến thức cũng không có, đi...” ta cho nàng một cái nhìn rõ ràng.

Nếu Thực sự là Thành Vương, trong lòng thật có vài phần kích động. Đi tới trong sảnh vừa nhìn, là một vị công tử không biết mặt, diện mạo bình thường, quý khí đầy người. Đại phu nhân mặt mày tươi cười cùng hấn nói chuyện, hấn cũng rất lễ nghĩa đáp lại.

Ta không tình nguyện bịt kín cái khăn che mặt, đi đến trước đại nương nói: “Đại phu nhân tìm tiểu nữ có chuyện gì?” Có người ngoài, cho nàng tí thể diện. Quan trọng là danh tiếng của ta hiện tại, không thể làm trò cười cho người khác.(mô Sớ: Dung Dung người thật dối trá. Dung Dung: thiết, ta nhất định dối trá, càng dối trá vẫn còn ở phía sau kia.)

“Liễm Dung, vị này là Hình bộ Thị lang đại nhân__ Lý công tử, nghe nói người tài hoa xuất chúng, cố ý tới gặp người.” Đại phu nhân tươi cười, giả dối muốn chết.

Ta rất có lễ phép, quỳ gối nói: “Lý công tử hảo, công tử để mắt tới tiểu nữ, thật là phúc phận của tiểu nữ.” Cả người nổi da gà, thật sự nghi ngờ kẻ vừa nói chuyện không biết có phải là ta hay không.

Lý công tử này cũng chẳng phải người tốt gì, sớm bị ta mê hoặc đến choáng váng đầu óc. Cười nói: “Tiểu thư khách khí”, đoạn đưa tay đến đỡ ta.

Ta nhẹ nhàng đứng dậy, cười nói: “Công tử có gì chỉ giáo? Tiểu nữ sắp trở thành Vương phi, không thể tiếp xúc cùng người xa lạ.” Người lạ_hấn chính là người lạ, đã kích chết người.

“A, như vậy a?” Hắn có điểm không tự nhiên, quét mắt nhìn Đại phu nhân, rất có lễ phép cười nói: “Nếu đã được nhìn thấy tiểu thư, tại hạ xin cáo từ.”

“Phu nhân, quý rầy.” ngữ khí của hắn rất không hữu hảo.

Vừa nhìn thấy hắn là ta đã biết Đại phu nhân muốn phá ta, ta là tú nữ khâm điểm, há ai cũng có thể thấy? Ta đoán nữ nhân ác độc này là muốn tìm đứa ngốc đến gần ta, sau đó nói ta đòi phong bại tục, phá hư thanh danh của ta, nâng cao giá trị của Vân Dung, như vậy sắp tới nàng có thể tiến cung hoặc trở thành Vương Phi cũng không biết chừng. Liễm Dung ta đâu phải loại phụ nữ không có đầu óc, tiểu tử họ Lý đó thì làm được gì. Lão bà 26 tuổi ta đây không biết đã gặp qua bao nhiêu nam nhân.

15. Chương 15

Đệ cửu chương: Thói nữ nhân.

Sau khi Lý công tử nào đấy rời đi, ta đối Đại phu nhân cười nói: “Phu nhân, nếu không còn chuyện gì nữa, tiểu nữ xin được cáo lui trước.”

Đại phu nhân mặt mày tươi cười: “Liễm Dung a, người nhìn người mặc dù tài hoa xuất chúng, nhưng mà người biết đấy, mặt của người...” Bà ta nịnh nọt cười một tiếng: “Lý công tử gia môn xuất chúng, gia tài bạc triệu, nếu Liễm Dung người gả cho hắn, có thể tận hưởng phú quý khôn cùng. Người nhìn, hắn vất vả tới một chuyện...”

“Mụ nội nó, người thích thì tự mình gả đi, loại người như hắn vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, con mẹ nó, có phải người ăn no rảnh mỡ hết việc làm không, bốn tiểu thư đã quyết trở thành Vương Phi, muốn đuổi ta ra khỏi nhà, không có cửa đâu.” Nhìn là biết nữ nhân này muốn giở trò quỷ, bà ta muốn đem ta bán đi, có tiền muốn sao được vậy, ta cũng không hiếm lạ gì.

Đại phu nhân sắc mặt xanh mét, “Hừ! Mấy ngày không gặp công phu tăng lên nhỉ? Mới đó mà đã biến thành một cái tiểu dân phụ. Thành Vương phi phải là Vân Dung của ta, sao đến lượt người được? Đừng tưởng rằng biểu hiện tốt trong kì Thi hội là được, còn không biết cái bộ dáng xấu xí của mình.”

Ta vô sự ngồi trên ghế, cảm một quả táo lên, ngân nga nói: “Đúng vậy, nhất kì Thi hội chả có gì giỏi cả, Vân Dung của người là lợi hại nhất. Nhưng theo ta nhớ thì nàng có đạo văn của ta thì phải, chuyện này không phải người không biết chứ?”, bà ta vẫn bình thản, không để ý đến ta.

Ta cười nói: “Phu nhân, toàn bộ mọi người trong kinh thành đều biết, chẳng lẽ người thật sự không biết?” ta làm bộ đột nhiên nhận ra, “Sao, phu nhân không phải là người, sao có thể biết được.”

“Người....tiểu tiện nhân.... Đừng cho rằng mình rất giỏi...”

Ta định trả lại lời của bà ta thì quản gia chạy vào, “Bẩm phu nhân, đây là lễ tặng cho Tam tiểu thư”, trong tay vẫn còn ôm một hộp gấm bạc sắc, cực kì tinh xảo, không biết bên trong là thứ tốt gì.

Ta liếc mắt nhìn quản gia, “Quý thúc, ta kính người là trưởng bối, cho nên đối với người rất khách khí. bắt quá người đừng quên, đây là lễ vật của ta, cần phải nói cho biết trước chứ.”

“Nha đầu chết tiệt kia, người rốt cuộc ở bên ngoài câu dẫn bao nhiêu nam nhân.” Đại phu nhân mặt mày hắc ám hỏi ta, để làm gì? Câu dẫn bao nhiêu nam nhân? Nhìn bản thân ta có thể sao?

“Không có biện pháp. Ai bảo sửu nha đầu ta đây có mị lực bắt phàm làm gì?”

Ta mở hộp gấm, thấy bên trong có một mặt gương. Ấy da, ta còn tưởng cái gì quý báu, thì ra là một chiếc gương. Ta liếc mắt nhìn, tiện tay đặt ở trên bàn, “Quý thúc, tặng cái đồ hư gì làm lễ vật cho ta vậy?”

“Cái..... này...?”

“Lưu ly kính chính là cống phẩm a, giá trị liên thành.” Đại phu nhân ôm kĩ chiếc gương trong tay, trong đôi mắt viết một chữ tiền thật lớn. Bất qua lời bà ta nhắc nhở ta, với kĩ thuật lạc hậu của thời này, một mặt gương cũng có thể coi như bảo vật. Ngắm lại nữ nhân hiện tại, đều là dùng gương đồng, thậm chí có thể

còn không mua nổi gương đồng, soi bằng bồn thủy rửa mặt. Vị nào đây tặng gương là có ý tứ gì? Muốn ta rõ bộ dạng xấu xí của bản thân chăng.

Vân Dung cùng Tưởng Dung tiến vào, thấy ta ở sẵn đây, liền hung hăng trợn mắt liếc ta. Lúc thấy mặt gương nọ, hai mắt liền sáng trưng. Vân Dung hoan hỉ cầm trong lòng bàn tay, nhìn trái nhìn phải, “Nương, gương này của người a, cho ta được không?”

Ta khụ một tiếng, “Thích thì lấy đi, ba cái đồ hư này mà cũng coi như bảo vật.” Đồ như thế ở hiện đại chúng ta chẳng đáng nhiều tiền, đúng là đồ nữ nhân không có kiến thức.

Vân Dung vừa nghe là đồ của ta, liền đặt xuống, ngạo mạn nói: “Ta không hiếm lạ.”

Tưởng Dung cũng liếc mắt nhìn ta, “Đúng vậy, không biết vị ấy có mắt hay không, tặng cái này cho Tam muội...”

“Tưởng Dung, cái đồ tiện nhân này không phải là Tam muội của người.” Đại phu nhân ánh mắt sắc bén, hung hăng mắng Tưởng Dung. Tưởng Dung cúi đầu, khúm núm nói: “Vâng, đại nương giáo huấn.” Ai, xem ra thời gian Tưởng Dung sống tại Mạc gia cũng không tốt đẹp gì, nhận sự áp chế mọi bề của Đại phu nhân, lại còn phải chịu đựng Vân Dung. Đáng tiếc, nàng nhận lầm phe, nếu nàng là người của ta, ta có thể giúp nàng trả đũa.

Quý thúc cung kính nói: “Hồi Đại tiểu thư, là quản gia của Thành Vương phủ đưa tới.”

Quý thúc lại đổi ta nói: “Tam tiểu thư, người xem, trong hộp còn có một chiếc khăn tay.”

Ta cầm lấy chiếc khăn tay màu trắng, trên mặt viết một câu thơ tinh tế. Ta cố ý lớn giọng đọc, “Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, Tề Hiền duy độc ái Liễm Dung.”

“A.....cái đồ tiện nhân nhà người, Thành Vương là của ta.” Vân Dung không cam lòng, khuôn mặt so với khổ qua có vẻ còn “khổ” hơn.

“Cái gì của người, có nghe thấy không, Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, Tề Hiền duy độc ái Liễm Dung. Hai người các người cho dù có cái gì tốt đẹp, hắn cũng duy độc yêu ta, mấy người các người không phải không hiểu ý tứ của hắn chứ?” Mặc dù ta đối với hắn vẫn còn dừng lại ở trạng thái hảo cảm, chưa bay lên thành tình yêu, nhưng ta không ngại khoe khoang trước mặt các nàng.

16. Chương 16

Đại phu nhân tức giận nhìn nữ nhi khóc lóc sụt sùi, đau lòng lau đi nước mắt của Vân Dung, đổi ta nói: “Tiểu tiện nhân, chỉ bằng người cũng muốn làm Vương phi, nhiều lắm là làm thị thiếp của hắn. Vương phi là Vân Dung nhà ta.”

“Uy, có cần hay không dán hoàng băng để tỏ thành ý hắn muốn nạp ta làm Vương phi?”

Thái hậu cô cô như vậy yêu thương ta, nếu ta mở miệng nói muốn gả cho Thành Vương, nàng chắc sẽ không phản đối ta. Hắn cũng không phải do Thái hậu sinh ra, nói cách khác chúng ta không có quan hệ huyết thống, lấy hắn cũng không tệ nha.

“Hừ...” Vân Dung oán hận nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi, “Chúng ta đi.” Đại phu nhân kéo tay Vân Dung.

Tưởng Dung đi cùng các nàng tới cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn ta.

Ta ôm lễ vật của Tần Hiền đi đến cửa, thấy bên ngoài Tần Nhi đang đi tới, “Tiểu thư, đây là cái gì a?”

Ta đem cái hộp nhét vào tay nàng, bản thân tự xem đi.

Tần Nhi không biết chữ, nhưng lại biết chiếc gương, tò mò hỏi: “Tiểu thư, ai tặng lễ vật cho người a? có thể tặng Lưu ly kính chắc không phải nhân vật tầm thường nha.”

Lúc mẹ con Vân Dung vẫn còn đang không cam lòng, một đạo thánh chỉ đã mang đến sinh khí mới cho bọn họ. Hoàng thượng hạ chỉ: Mạc gia Nhị tiểu thư Mạc Vân Dung, gả thành Thành vương phi.

Toàn bộ Mạc gia, chốc lát trở nên vui sướng. Tin này với tôi mà nói rất chấn động, cũng có chút giống với dự đoán. Hơi buồn, cảm thấy hơi mất mát, nhưng không đến nỗi thương tâm.

Tôi với hắn bắt quá mới gặp nhau một lần, chưa phải là thích, chỉ là có thiện cảm mà thôi. Ngày ấy ở Mai lâm, trái tim tôi đập rất loạn, hoàn toàn ngoài ý muốn. Sự phản bội của papa, Mạc Văn Xương háo sắc, khiến cho tôi cảm thấy đàn ông chỉ đánh giá phụ nữ qua khuôn mặt. Hắn đã nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của tôi, nhưng vẫn nguyện ý lấy tôi. Tôi bị dao động, cho nên tâm mới hỗn loạn thế này, sau đó đã suy nghĩ kĩ rồi.

...

Thánh chỉ vừa hạ, Đại phu nhân đã dẫn Vân Dung đến Lan uyển điều võ dương oai. Đuổi hai mẹ con đáng ghét kia đi, Mạc Văn Xương lại tới.

“Cha, cha mới tới, mời ngồi.” Tôi giờ đối với lão đã có chút hảo cảm, nhưng không nhiều lắm. Lão vẫn quan tâm đến tôi, cho nên tôi cũng không ngại gọi lão là cha.

Cha có vẻ lo âu, nói: “Liễm Dung, con không sao chứ?”

Tôi cười: “Không sao a, con ổn.”

“Vân Dung và Thành vương sẽ thành hôn vào đầu tháng 3, đến lúc đó Thành vương sẽ thành tỷ phu (anh rể) của con.”

Nga, tôi biết ý tứ của cha, hắn là cha đã nghe nói đến tôi và Thành vương có chút liên quan, có lẽ vậy mà sợ tôi đau lòng.

Đầu tháng ba? Cũng chẳng còn mấy ngày. Thật không biết làm thế nào lại kết hôn chớp nhoáng được đến thế.

Tôi lơ đãng nói: “Con biết, bọn họ đúng là đẹp đôi.” Nghĩ một đằng nói một nẻo, hai người họ đẹp đôi mới là lạ.

“Con thực không sao?” Cha không chắc chắn hỏi.

“Không sao.” Tôi đứng dậy, “Cha, con mệt rồi.” Cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước vào phòng ngủ.

Trong tích tắc tôi đứng dậy, chiếc khăn tay liền rơi xuống, tôi không chú ý. Đợi tôi đi vào rồi, cha nhặt chiếc khăn lên, nhìn thấy đề thi trên đó, giật mình đau lòng. “Oan nghiệt a, oan nghiệt a.”

...

17. Chương 17

Toàn bộ Mạc phủ bắt đầu bận rộn lu bù lên, chuẩn bị cho hôn lễ của Vân Dung. Vân Dung vẫn còn đắm chìm trong sự khoái trá vì sắp được làm Vương phi, không rảnh tìm tôi gây sự, tôi cũng nhàn rồi. Án mạng tú nữ vẫn chưa phá được, tôi cũng không dám xuất môn. Mọi người đều vội vàng vàng, tôi và Tần Nhi lại an nhàn đến mức meo.

Rất cực đã sang tháng ba, ngày cưới của Vân Dung là ngày mốt rồi.

Tôi ghét Vân Dung. Nàng ta là một nữ tử nhỏ nhen ích kỉ, lại bốc đồng. Đối với mọi người thì nàng cũng vẫn được coi là người tốt, nhưng là bị nuông chiều quá. Tôi đồng ý, nàng cũng là một cô gái rất tài hoa, tôi hy vọng nàng sẽ hạnh phúc. Vì Thành vương cũng được, vì Vân Dung cũng được, chỉ mong họ sẽ hòa thuận yên ấm trọn đời.

...

Tần Nhi sớm đã đi ngủ, một mình tôi ngồi trong đình, gió đêm lạnh. Tôi điên rồi đúng không? Cư nhiên lại vì một nam tử, nhiều nhất mới chỉ có thiện cảm, mà mất ngủ. Tôi không phải là một nữ sinh ngây thơ, tôi đã là một bà cô 26 tuổi rồi a, rõ thật mất mặt.

Trước kia, bên cạnh tôi lúc nào cũng có một đồng con trai, dễ sai bảo lắm. Giờ chỉ có một, lại có chút...

“Liễm Dung.”

“Ân.” Phản xạ có điều kiện, tôi quay lại, nhìn thấy Thành vương ở đằng sau. Tôi cả kinh, “Vương gia? Sao vương gia lại ở đây?”

Ngón tay hắn đặt lên môi tôi, “Nhỏ giọng một chút, ta tới mang nàng đi.”

Tôi nghi hoặc: “Đi? Vương gia không phải muốn kết hôn với Vân Dung sao?”

“Ta không thích nàng ấy.”

“Vậy còn thánh chỉ?”

“Là chủ ý của Thái hậu và Hoàng đế, ta vì việc này đã đại náo hoàng cung, bị thái hậu nhốt trong phủ, nếu không đã sớm đi tìm nàng.”

A, ra vậy, là bức hôn a.

“Vương gia đào hôn bỏ trốn, tìm ta làm gì?” Hôn nhân nên tự chủ. Tôi ủng hộ hắn đào hôn. Nếu hắn đã không thích Vân Dung, miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc.

“Theo ta đi chứ sao, chúng ta đi đến chân trời góc biển.” A, việc này...

“Vương gia, ta... Ta có nói muốn theo vương gia sao?” Chẳng hiểu gì cả, tôi không ngại hắn thích tôi, nhưng dính dáng gì đến bỏ trốn.

“Nàng đã nói, thế gian này nếu có nam tử nào không chê dung mạo của nàng, vô luận kẻ đó có thân phận ra sao, nàng sẽ làm vợ hắn. Ta không chê nàng, nàng có nguyện ý làm vợ ta không?”

“A, chuyện này ta đã cân nhắc. Vương gia, ta biết vương gia không chê ta, nhưng nếu vương gia bỏ đi, Vân Dung sẽ ra sao.” Chỉ là viện cớ, tôi còn mong nàng không được ai yêu ấy.

“Vậy còn nàng? Ta cưới Vân Dung, nàng làm sao bây giờ.”

“Ta là tú nữ, ta còn phải tham gia tuyển tú, sau đó là hoàn tú chứ sao.” Tôi né tránh ánh mắt hắn, chột dạ nói.

“Ta có thể nói với thái hậu về nàng.” Đơn giản thế ư?

Tôi ác tâm quay người: “Vương gia thỉnh đi đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Liễm Dung...” Tôi giả bộ không nghe thấy, bước nhanh ra khỏi đình, bỏ hắn lại phía sau.

Hiên, xin lỗi, Liễm Dung không thể theo chàng.

Trên khuôn mặt, có vương nước.

18. Chương 18

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 11: Bi ai của Tương Dung

Lệ, thấm thoát cũng đã được gió thổi khô, sợi tóc bám vào mặt, dịu dịu, mềm mềm.

Giữa trời hoa mai bay, là lúc chúng tôi gặp nhau lần đầu. Hương thơm tỏa ngát, thanh nhạc cùng vui, hân nói hân nguyện ý lấy tôi.

Sao dày trời đêm, màn đêm như nước, hân muốn tôi cùng đi với hân.

Mỗi lần chúng tôi gặp nhau, cảnh vật đều mỹ lệ như vậy, rồi lại thê lương. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, tôi nhớ tới một bài thơ.

“Ngân chúc thu quang lãnh họa bình,

Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh,

Thiên nhai dạ sắc lương như thủy,

Ngọa khán khiên ngư chúc nữ tình... (1)

Ngọa khán khiên ngư chúc nữ tình...”

(1) Bài thơ Thất tịch của Đỗ Mục. Tham khảo dịch nghĩa, dịch thơ tại đây.

Tôi lẩm bẩm lại câu cuối cùng, bất giác cười khẽ. Ngư Lang Chúc Nữ dù sao cũng có thể mỗi năm gặp nhau một lần. Nhưng tôi thì sao? Gặp ai a?

Cây cối trong vườn khá nhiều, ban đêm sương nặng, hạt sương đọng cả vào áo tôi. Đi tới gần một đình khác, khuyến nguyệt thật đẹp.

Thấp thoáng, thấy một nữ nhân đã đứng ngoài đình, một thân hồ lam sắc, tóc đen phiêu dật. Tôi thông thả bước tới gần, nhẹ giọng: “Cô nương, nàng...”

Nàng ta xoay người lại, cư nhiên là Tưởng Dung, nụ cười trên môi tôi lập tức nhạt dần. Tôi với đứa con gái này ác cảm ra mặt, cái ngữ người độc ác, đúng là không thể xúc động nổi.

“Tam muội.” Sao, ta không dám nhận.

“Mạc Đại tiểu thư, tiểu nữ tử chẳng qua chỉ là một nữ tử ti tiện, không dám nhận tiếng Tam muội của ngươi.” Tôi không nể nang, chẳng muốn hòa nhã với nàng.

Nàng cười gượng: “Nếu như ta cũng có một người phân tâm vì mình như muội, cũng không đến nỗi.”

Tôi nhắc váy lên, đi đến bên cạnh nàng: “Sao? Đại tiểu thư mà cũng ước ao được như tiện nhân ta?”

Nàng lắc đầu: “Liễm Dung muội hân đã biết ta khó xử thế nào, cần gì phải nói kích ta.”

Tôi cười: “Liễm Dung ngu dốt, không hiểu ý Đại tiểu thư.”

“Muội cũng thấy đó, Đại nương vốn không xem ta ra gì. Ta được coi là Đại tiểu thư, thực tế còn không bằng nha hoàn của Vân Dung, ai, muội so với ta còn tốt hơn. Thanh thanh tịnh tịnh qua 18 năm.”

Tôi sớm biết thường ngày nàng không được đối xử tốt, nhưng không ngờ nó thảm đạm vậy. Kết quả của kẻ nổi giáo cho giặc, tôi thường không quan tâm, cho dù như thế này, tôi cũng không có cảm giác.

Tôi dương khởi hạ ba (2): “Có câu trợ Trụ vi ngược (3), Đại tiểu thư minh bạch ý tứ chứ?”

(2) dương khởi hạ ba: tớ nghĩ nó giống kiểu âm trầm âm bổng

(3) trợ Trụ vi ngược: bằng câu “nổi giáo cho giặc”

“Hảo một câu trợ Trụ vi ngược a, nguyên đây là kết cục của ta, Liễm Dung muội nói rất đúng.”

“Nghe nói mẫu thân của ngươi cũng xuất từ danh môn, cho dù là thiếp, lão yêu bà sao dám làm gì.” Tôi lạnh lùng hỏi, không có chút đồng cảm.

“A, mẫu thân ta tuy là thiếp, nhưng tâm tính cực cao, không muốn tranh giành cũng người khác. Sau khi sinh hạ đệ đệ, sống với Đại nương không được thoải mái, liền mang đệ đệ lên núi cam lộ am trung (4). Bản thân cứ luyến tiếc chốn phồn hoa Mạc gia này, ai, hôm nay là quả báo của ta, gieo gió gặt bão.”

(4) cam lộ am trung:

; ____; thực sự là không tìm thấy câu này trên google, cơ mà nghĩa đen cũng khá dễ hiểu nên không dám phiên cao thủ XD (bạn lười đấy)

“cam lộ”: sương ngọt

“am trung”: am – nhà tranh, trung – giữa

Nguyên lai là còn có chuyện này, tôi cứ thắc mắc sao chưa từng thấy ‘đệ đệ’ và ‘Nhị nương’ ở trong phủ. Nghe nàng kể chuyện, tôi với người con gái này giờ cũng có chút thiện cảm. Nghe Tần Nhi nói chúng tôi đã được gặp họ một lần, chẳng qua lúc đó tôi vẫn chưa xuyên không đến.

Tôi cười: “Tưởng Dung, số phận là dựa vào bản thân. Nương ta cũng là nữ tử thanh lâu, nhưng ta chưa hề oán trời trách đất. Ta chỉ biết, ta là con người, ta có tôn nghiêm, ta sẽ không khúm núm với ai, ta muốn đường đường chính chính được đối xử như con người, tự mình đi trên đôi chân mình.” Tôi đồng ý nói, chỉ có điều lòng rất hổ thẹn. Nếu tôi ngay từ nhỏ đã sinh ra ở thời cổ đại, chỉ sợ lúc này đã là một hoàn cảnh khác.

Tôi xoay người ly khai, Tưởng Dung vội nói: “Liễm Dung...”

Tôi ngoảnh lại, “Chuyện gì?”

“Muội và Thành vương...” Rồi nàng thư thái cười: “Không có gì, người thông minh như muội, sẽ có cách xoay sở tốt.”

“Tưởng Dung, sinh mệnh của ai người đó giữ, không bị kẻ khác ảnh hưởng, mới làm một con người đích thực được.” Tôi trước sau vẫn không muốn gọi nàng là tỷ tỷ, nàng mới 19 tuổi, mà tôi đích xác đã 26, mình già rồi.

“Cảm tạ muội, lời muội hôm nay ta nhớ kỹ, từ giờ, ta sẽ là ta đích thực.” Chúng tôi mỉm cười nhìn nhau. Nụ cười này đã phá đổ hoàn toàn bức tường ngăn cách giữa tôi và Tưởng Dung. Có lẽ từ nay về sau, sẽ là tỷ muội tốt.

Thật ra, cẩn thận ngẫm lại, Vân Dung cũng không phải là loại ghê gớm, tạo ra cái ghê gớm ấy, chính là Mạc lão đầu đáng giận. Thật khó khăn mới tích góp được chút thiện cảm, giờ lại thành số 0 rồi.

19. Chương 19

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 12: Bệnh tương tư

Người của Mạc gia vẫn hoan hỉ chuẩn bị cho hôn sự của Vân Dung, phía Thành vương cũng không thấy có chuyện gì, có thể hẳn đã quyết định cam chịu số phận rồi cũng nên. Trong lòng lúc nào cũng lạnh lẽo, buổi tối hôm ấy, cự tuyệt là đúng hay sai?

Ngày mai chính là ngày Vân Dung xuất giá, bất kể thế nào, tôi cũng thầm chúc phúc cho họ. Nhưng, hôn sự này sẽ thuận lợi sao?

Tôi ngồi trong đình, nhìn mặt hồ phẳng lặng, trong đầu cứ xuất hiện dáng hình cao lớn, không sao biến mất.

“Tiểu thư.”

Tôi nhất thời giật mình, choàng tỉnh, nhìn thấy Tần Nhi đang bưng đến một bát ngọc, lo lắng nhìn tôi. Tôi ậm ậm cười gượng: “Cái gì? Làm ta giật mình.”

“Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy? Giờ ngộ thiện đã qua rồi, tiểu thư sao vẫn còn ở đây? Mấy hôm nay tiểu thư không tập thể dục, cũng không cười, còn không nói một lời nữa, cứ ngây ra, nô tì lo cho tiểu thư a.” Tiểu nha đầu, dám trách cứ tôi.

“Thế à? Ta nhớ mình vừa rời giường kia mà?” Ngẩng đầu nhìn thái dương, quả đã chiều rồi, tôi ngồi lâu đến thế ư?

“Tiểu thư, tiểu thư rốt cục đang nghĩ gì vậy? Có tâm sự gì thì nói ra, nhờ Tần Nhi sẽ giúp được tiểu thư.”

Tôi im lặng nhìn mặt hồ, nhìn liễu rủ lay động, thở dài: “Đã vậy, ta sẽ nói cho muội một chút... Là bởi vì... Thành vương.”

“A?” Tần Nhi kinh ngạc, “Ra người trong phủ nói thật?”

“Nói cái gì? Gì mà thật với chả giả? Học người ta ăn nói huyền thuyên đúng không? Nha đầu, người là nha hoàn của ai a?” Tôi hạ mày, vẻ mặt không hề không giận. Những kẻ này, nếu ở thời hiện đại mà đi làm paparazi, chắc chắn rất xuống hạng bét.

Tần Nhi lắc đầu: “Nô tì biết sai rồi, hảo tiểu thư, tiểu thư ăn bát cháo này đi. Mấy hôm nay tiểu thư không nói cũng không ăn, nô tì đặc biệt nấu cháo ngư phiến (cháo cá cắt vụn) mà tiểu thư thích nhất này, mau nếm thử.” Tần Nhi đặt cái bát vào tay tôi, mặt mày tươi cười, tôi sao không thấy nụ cười của nàng có chút không tự nhiên.

Thuận tay đặt bát cháo lên bàn, dăm chiêu ử đột nói: “Tần Nhi a, ta không nuốt trôi, ta nói thật cho muội nha, Vân Dung có làm vương phi đi chẳng nữa cũng sẽ không hạnh phúc đâu, Thành vương lại càng không hạnh phúc, ta tiếc cho bọn họ a.”

“Tiểu thư làm sao biết bọn họ sẽ không hạnh phúc. Nhị tiểu thư tuy ương ngạnh, nhưng xinh đẹp, còn tài hoa xuất chúng, nhìn khắp kinh thành, ngoại trừ tiểu thư, ai có thể so bì với nàng? Thành vương thú nàng cũng không đến nỗi a.” Nha đầu kia, cật lý ba ngoại (1), Vân Dung cho nàng cái gì rồi hả.

(1) cật lý ba ngoại: tương đương “chân ngoài dài hơn chân trong”

Tôi cười gượng: “Không biết hôn lễ ngày mai có xảy ra phong ba gì không. Chẳng biết được, đến lúc đó vương phi đừng làm sao, náo nhiệt một thân bại danh liệt.” Ngấm lại hành động của hắn, hình như thực sự không muốn lấy Vân Dung. Hắn dám tìm tôi rủ đi trốn, có cái gì không dám nữa, Vân Dung a Vân Dung, chuẩn bị tâm lý một chút đi.

“Tiểu thư có ý gì?”

Tôi suy nghĩ, hạ giọng: “Tối hôm trước, Thành vương tới tìm ta, muốn ta đi với chàng.”

Tần Nhi há miệng, to đến độ nhét vừa trái táo ấy, lắp bắp nói: “Tiểu thư, tiểu thư và Thành vương... Muốn... Muốn... Bỏ trốn?” Nha đầu giỏi, hôm nào đấy có lẽ phải xem xét bệnh nói lắp của nàng.

Tôi lắc đầu, “Nhưng ta không đáp ứng, cho dù Vân Dung hại ta, ta vẫn không thể để nàng bị mất mặt.” Khẩu thị tâm phi, tôi mà vì Vân Dung sao? Hãn, từ bao giờ mà tôi học được cái thói trợn mắt nói dối vậy?

Tần Nhi có chút dăm chiêu, “Nguyên lai tiểu thư không muốn đi cùng vương gia, chẳng trách mà vậy.”

“Là sao a?”

“Nghe nói Thành vương ốm đến không dậy nổi, miệng vẫn gọi tên tiểu thư.” Tần Nhi vô tư nói.

“Cái gì?” Tôi kinh hãi, bật đứng dậy khỏi ghế đã. Tần Nhi biết mình lỡ lời, vội nói, “Tiểu thư không cần gấp, nô tì vừa mới nghe từ mấy nha đầu trừu phong nói thế, không biết thật hay giả.”

“Thật giả cái gì, nhanh đến vương phủ.”

Tôi quần áo cũng không thay, vội vội vàng vàng đi đến vương phủ. Vừa mới tới, đã thấy một nữ tử xinh xắn tiến một vị đại phu đi ra, vị đại phu chỉ lắc đầu, tôi cảm thấy tình hình không ổn. Ba bước lại dừng hai bước muốn vào, thị vệ ngăn tôi, rất không khách khí hỏi: “Ai?”

Tôi tay đẩy hắn: “Cút ngay, bản tiểu thư Liễm Dung.”

“Là Liễm Dung cô nương? Mau mau, thỉnh vào trong.” Thị vệ rất nhanh thay đổi nét mặt. Cô gái kia cũng quay đầu, đi tới trước mặt tôi, mừng rỡ nói: “Tam tiểu thư, tiểu thư đã tới.”

Tôi nhìn kĩ lại, đây chẳng phải là chị gái ngày ấy ở Mai viên. Giờ nàng mặc trang phục quý phu nhân, tôi cũng khó nhận ra.

Sầu mặt, tôi nói, “Nguyên lai là tỷ tỷ, không ngờ có thể gặp tỷ tỷ ở đây, đúng là duyên phận.”

“Đúng vậy, muội muội mau vào.”

“Cảm tạ tỷ tỷ, hôm nay ta tới là...”

“Muội muội không phải nói, tỷ tỷ hiểu vì sao.”

Cảnh trí trong vương phủ quả là đẹp, chốn chốn sắc xuân dạt dào. Nàng dẫn tôi vào một viên tử, so với bên ngoài có phần tích tịch hơn, không sôi nổi bằng. Nàng đưa tay chỉ về một tòa nhà, nói: “Phía trước là Giảng Vân lâu, tự muội đi thôi, vương gia ở trong.” Nàng nhìn thoáng Tần Nhi, bảo: “Ta mang vị muội muội này lui xuống nghỉ ngơi, thiếp thân danh gọi Tư Oanh, cần gì cứ tìm ta.” Thiếp thân? Nguyên lai nữ tử này đúng là thê thiếp của Thành vương.

...

20. Chương 20

Giảng Vân lâu, tên nghe rất quen a, không biết đã nghe ở đâu.

‘Giảng Vân lâu’ ba chữ thật thanh tú đoan trang, giống thủ bút của nữ tử. Tôi đi vào Giảng Vân lâu, chợt phát hiện bên trong rất quen. Chính giữa treo một bức tranh, vẽ một cô gái dựa tay vào lan can ngắm trăng rằm. Nàng thật mỹ lệ thanh tú, cũng quen quá.

“Ai, nghe nói Liễm Dung cô nương xuất chúng, nghiêng nước nghiêng thành, cũng khó trách vương gia...”
Đột nhiên từ bên trong truyền đến một giọng nữ thật êm tai.

“Đúng vậy, Tư Oanh cô nương cũng thật đáng thương, nàng theo vương gia nhiều năm như vậy, vương gia chưa từng chạm vào một ngón tay nàng. Hôm nay nghe vương gia gọi tên một người khác, người bảo nàng không buồn được sao? Nói là tiền đại phu, kì thực là tìm chỗ khóc cũng nên.”

Ra Tư Oanh có tâm sự, chẳng trách nàng không muốn vào.

“Liễm Dung cô nương ở kì thi hội đại xuất phong đầu (2), nhưng thái hậu lại khẳng khái bắt vương gia lấy Vân Dung. Thái hậu cũng thật là, nếu vương gia muốn, cứ thuận theo ý vương gia cũng được mà.”

(2) đại xuất phong đầu: ý chỉ vượt trội lớn.

“Vả miệng, lời này nếu để người khác nghe được là chúng ta xong đấy.”

“Không phải chứ...” Còn chưa nói xong, hai nữ tử đều thất thần, bởi các nàng đã thấy tôi.

Một trong số họ cảnh giác hỏi: “Người là ai? Sao lại vào được đây?”

“Liễm Dung.” Tôi ngắn gọn nói tên mình.

Hai nàng đều cùng ngẩn người, sau đó nói: “Người chính là Mạc gia Tam tiểu thư trong truyền thuyết?”
Tôi lợi hại như vậy sao? Còn truyền thuyết nữa chứ.

Bèn gật đầu: “Đúng vậy.”

Hai nha hoàn nghe tôi nói xong, lập tức đồng thời quỳ xuống, “Tiểu thư xin hãy cứu vương gia của chúng ta.”

Tôi vội vàng nâng các nàng dậy, “Hai muội muội đừng như vậy, vương gia ở đâu? Mau dẫn đường cho ta.”

21. Chương 21

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 13: Duyên tới lắm

“Tiểu thư xin theo nô tì.” Nha hoàn kia đi trước, tôi theo sau.

Thiết kế của Giáng Vân lâu thật đặc biệt, toàn bộ các phòng đều thông nhau. Chúng tôi hiện tại đang ở thư phòng, bên trong thư phòng là một buồng nữa, dùng để nghỉ ngơi. Cứ vậy theo vào trong, có thể đến trung tâm tiểu viện. Nơi Thành vương dưỡng bệnh, chính là sườn tây tiểu viện này.

Hai nha hoàn đưa tôi tới tận cửa, cúi người nói: “Tiểu thư, mời tiểu thư vào, chúng nô tì ở ngoài đợi.”

“Liễm nhi... Liễm nhi...” Mơ hồ, có thể nghe thấy thanh âm khẽ gọi. Lòng tôi đau xót, nước mắt không ngừng rơi.

Tôi đẩy cửa bước vào, chỉ thấy bên trong nồng nặc mùi thuốc, một lão giả đang ngồi thở dài trước giường. Thành vương sắc mặt tái nhợt, miệng thì thảo gọi ‘Liễm nhi’, khiến tôi thấy tâm can đau như bị kim đâm, nước mắt lăn dài, tiếp tục rơi xuống.

Lão giả kia tựa hồ chú ý tới sự tồn tại của tôi, mạc mạc hỏi: “Cô nương là ai?”

Tôi ghen ngào đáp, “Đại thúc, ta là Liễm Dung.”

Khuôn mặt đại thúc trở nên vui mừng, đứng lên nói: “Tiểu thư chính là Mạc Tam tiểu thư? Thỉnh tiểu thư bồi bồi vương gia. Lão nô là quản gia trong phủ, có việc gì xin hãy phân phó.”

Quản gia bất đắc dĩ nhìn Tề Hiên đang nằm trên giường một một lần nữa, mới chậm rãi lui ra. Tôi cũng vô pháp đè nén bản thân, nhào tới bên giường, kéo tay hắn, khóc nức nở: “Xin lỗi, xin lỗi, ta biết chàng không thích Vân Dung, nhưng vẫn cứ ép chàng, thực xin lỗi. Nếu có thể lựa chọn lại, ta sẽ chọn theo chàng.”

“Liễm nhi...” Hắn vẫn mê man, vẫn gọi cái tên này.

Giọt lệ nóng ẩm rơi xuống khuôn mặt hắn, tôi lấy tay nhẹ quệt đi, hắn đột ngột cầm lấy bàn tay tôi, nói: “Liễm nhi, là nàng phải không? Nàng đã quay về?”

Tôi thống khổ nhắm mắt, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống. Cuối cùng cũng khó khăn thốt ra hai chữ: “Đúng vậy.”

Hắn càng siết chặt lấy tay tôi, “Liễm nhi, nàng đã ưng thuận ta, muốn trọn đời ở bên ta, vì sao bỗng nhiên biến mất. Ưng thuận ta, đừng rời xa ta.” Tôi chợt thấy kỳ quái, từ lúc nào tôi bằng lòng theo hắn suốt đời thế? Lại còn bỗng nhiên biến mất?

“Hảo, ta đáp ứng chàng, sẽ không xa rời chàng.”

Hắn nắm lấy cổ tay tôi, siết chặt đến nỗi không động đậy được, “Điều Điều... Đừng rời xa ta, Điều Điều, ta yêu nàng. Vô luận nàng thay đổi thế nào, ta cũng vẫn yêu nàng.”

Điều Điều? Trái tim tôi thoáng nguội lạnh, cả người như muốn nứt ra.

Điều Điều? Ra người hắn yêu là Điều Điều.

Ra ngay từ đầu tôi đã là thế thân.

Thì ra, Liễm Dung trong lòng hắn, chỉ là một thế thân.

Tôi rút tay về, trầm mặc hỏi: “Điều Điều là ai?”

“Điều Điều, Điều Điều là Liễm Diễm, Liễm Diễm là Điều Điều.” Một câu nói của hắn, giống như trái bom, một phát nổ tan tành cái thân tôi. Thảo nào hành động của hắn thật kì quái lúc gặp mặt lần đầu, nguyên lai là bởi Liễm Diễm. Thích tôi? Chỉ là vì Liễm Diễm thôi.

Liễm Diễm là một chị em tốt của tôi. Hai chúng tôi được mama viện trưởng nhật về cùng một ngày. Mama gọi tôi là Liễm Dung, cô ấy là Liễm Diễm. Tên thường gọi của tôi là Phiên Phiên, của Liễm Diễm là Diêu Diêu. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, tình cảm chị em hoàn hảo. Cô ấy có phần nhỏ tuổi hơn, tôi mới coi cô ấy là em gái. Dung mạo của chúng tôi khá giống nhau, hơn nữa còn cùng họ Tô. Rất nhiều người đã hiểu lầm chúng tôi là chị em ruột.

22. Chương 22

Diêu Diêu dịu dàng, đa tài, thi thư họa đều đứng nhất, người ta còn gọi là Lâm muội muội. Mà tôi thì hoạt bát, tinh nghịch, mọi người cũng yêu quý gọi là nam nhân bà.

Năm ngoái, tôi và Diêu Diêu vào núi thám hiểm, không cẩn thận trượt chân ngã xuống. Lúc tôi tỉnh lại, đã không thấy cô ấy đâu. Lúc đó, tôi cho rằng cô ấy gặp nạn, khóc đến chết đi sống lại.

Tết âm năm nay, cô ấy đột nhiên trở về. Tôi hỏi cô ấy đã ở đâu? Diêu Diêu chỉ nói bản thân có một cuộc kỳ ngộ, có cơ hội sẽ kể cho tôi. Trăm triệu lần cũng không ngờ, cô ấy cư nhiên xuyên không một thời gian. Càng không ngờ, tôi cũng xuyên không, lại đến đúng nơi mà cô ấy đã từng ở, gặp cùng một người con trai.

Nghĩ đến đây, tất cả đã minh bạch. Ra lúc trước, hắc quan tâm nhiều tới tôi, là bởi ‘Táng hoa từ’. Diêu Diêu sau khi đến đây, nhất định đã từng đọc qua thủ thi này. Cho nên, hắc nghe tôi đọc lại, ngỡ là Diêu Diêu. Tôi tên Liễm Dung, so với Liễm Diễm chỉ khác một chữ, hắc tựa hồ coi tôi là Liễm Diễm đã trở lại. Diêu Diêu chơi đàn rất giỏi, hắc muốn tôi gảy đàn là muốn xác nhận tôi đúng là Diêu Diêu. Tính cách của tôi và cô ấy khác nhau vô cùng, nhưng sở thích thì giống nhau. Tài đàn của cả hai đều là do mama viện trưởng dạy, đương nhiên có phần tương tự. Sau khi nghe tôi gảy đàn, hắc thực sự cho rằng tôi là Diêu Diêu, nên mới muốn nhìn dung mạo của tôi. Tôi cự tuyệt, hắc càng muốn xác minh tôi có đúng là Diêu Diêu không, mới tự tiện đoạt khăn che mặt.

Thấy trên khuôn mặt có vết sẹo, hắc cho rằng Diêu Diêu rời xa hắc là bởi dung mạo bị hủy, cho nên mới bỏ đi. Trong phút chốc, hắc càng thêm khẳng định tôi là Diêu Diêu...

Nguyên lai, chỉ là hiểu lầm. Tôi còn tưởng thiên hạ thật không có ai để ý đến dung mạo của mình, ra chỉ là hiểu lầm. A, thực buồn cười, Liễm Dung tôi đang tính toán gì đây, chỉ là một thể thân.

Nghĩ kĩ lại, thảo nào vừa mới nhìn bức tranh kia đã thấy quen, ra người con gái trong tranh là Liễm Diễm, dù mặc cổ trang vẫn đẹp. Tôi tới đây lâu như vậy rồi, cũng không biết cô ấy đã làm gì, nếu thân thể tôi ở thời hiện đại mà bị làm sao, cô ấy chắc thương tâm đến chết mất.

Tôi nhớ Liễm Diễm đã từng nói với tôi, cô mong muốn có được một viên tử cho mình, đặt tên là Giáng Vân hiên. Tôi nói, chờ chị gái có tiền, sẽ mua biệt thự, đặt cái tên này. Không ngờ, nguyện vọng của cô đã được thực hiện, hơn nữa còn là thực hiện từ thời cổ đại. Tầm biển ngoài kia hắc là thân thủ của Liễm Diễm, thể chữ của cô tôi nhận ra được. Lại thảo nào, vừa vào Giáng Vân lâu, đã có cảm giác quen, hóa ra em gái đã từng ở tại nơi đây.

Nhìn người con trai vẫn còn gọi tên Diêu Diêu, tôi thê lương cười: “Tuy chàng nhận nhầm người, nhưng ta vẫn thấy chàng là một nam nhân tốt, chí ít vẫn luôn nhớ mong Liễm Diễm. Không làm tình nhân của chàng, vậy thì làm em dâu vậy. Chỉ là Liễm Diễm đã quay về thời hiện đại, không biết kiếp này hai người còn có thể gặp nhau.”

23. Chương 23

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 14: Duyên tới lắm 2

Cho dù hần không thương tôi, cho dù hần nhận sai người, nhưng đây không phải lỗi do hần. Huống hồ hần yêu Liễm Diễm, yêu người chị em sống chết có nhau của tôi, tôi nên cứu hần.

Miệng hần vẫn không ngừng nói mê, sắc mặt rất trắng, có chút đỏ. Tôi sờ sờ trán, thấy sốt. Đoán hần trong lòng u buồn quá đây mà, chỉ cần có thể uống được thuốc, thế là khỏi. Nhanh chóng lục tìm kiến thức về y tế trong đầu, phát sốt không phải cần tiêm kháng sinh sao, ở đây không có kháng sinh, đường glucoza có được không nhỉ?

“Lưỡng vị tỷ tỷ, thỉnh mang đến cho ta một chén nước đường, một chén nước muối, đặc một chút, mau lên.” Thanh âm của tôi truyền ra, nha hoàn bên ngoài nghe thấy lời phân phó, vội chạy đi chuẩn bị.

Thật là nhanh, trên tay hai nha hoàn đã mang đến thứ tôi cần, quản gia cũng đi đến.

Tôi liếc quản gia, nói: “Đại thúc, phiền thúc nâng vương gia dậy.”

Quản gia đại thúc không biết tôi muốn làm gì, nhưng rất phối hợp, nâng Tề Hiên dậy, hơi nắm lấy hàm dưới của hần. Không hổ là quản gia, dày dặn kinh nghiệm, còn chưa nói lão đã biết tôi muốn cho hần uống nước.

Một tay tôi mở miệng hần, tay còn lại cầm thìa, bón hết vào. (theo tác giả thấy, động tác của cô nàng hết sức thô lỗ, cứ như bác sĩ thú y cho động vật uống nước ấy)

Hai chén nước đã hết, tôi khê thở dài. May thật, hần có thể uống được nước, xem ra bệnh cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Đỡ Tề Hiên nằm xuống, tôi nhìn hai nha hoàn hồi lâu, nói: “Lưỡng vị tỷ tỷ, đi nấu chút cháo kê đi, loãng loãng một chút.” Y như tôi phỏng đoán, đợi người trên giường tỉnh lại, lúc đó phải ăn chút gì mới tốt.

Hai nha hoàn kia do dự, tựa hồ muốn nói gì, quản gia trừng các nàng, “Lộ nhi Châu nhi, không nghe cô nương phân phó sao, mau đi.” Lộ Châu? Tên rất hay, không biết là ai đặt.

“Cô nương, lão nô xin cáo lui.” An bài xong, quản gia lễ độ khom người.

Tôi cười, “Đại thúc, chẳng lẽ không tò mò ta vì sao ta lại cho vương gia uống hai chén nước kia? Cũng không lo lắng cho bệnh tình của vương gia?”

Quản gia bắt ti bắt hàn (1) đáp: “Cô nương nếu không muốn nói, lão nô hỏi cũng vô dụng. Cô nương nếu muốn nói, tự nhiên sẽ nói, việc gì phải hỏi. Cô nương là người thông minh tuyệt đỉnh, đã gặp nhiều thức quản, làm gì cũng có đạo lý. Có cô nương ở đây, bệnh của vương gia nhà ta sẽ không còn trở ngại, lão nô hà tất phải lo?”

(1) bắt ti bắt hàn: không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo.

Có ý gì đây? Tôi quen lão sao? Có lẽ lão biết tôi? Mà không, chẳng lẽ lão muốn nói đến Liễm Diễm? Vậy đại thúc này cũng xem tôi là Liễm Diễm.

“Đại thúc, thúc đã ở vương phủ lâu chưa?”

“Từ khi Thành vương phủ tồn tại, lão nô bắt đầu thị hầu vương gia.”

Tôi trợn mắt nhìn lão, ngoài cười nhưng trong không cười: “Nga, vậy sao? Đã như vậy, đại thúc cũng biết Giáng Vân lâu còn có một vị chủ nhân nữa.” Tôi hạ giọng, thần bí nói: “Nghe bảo nàng tên là Tô Liễm Diễm, còn được gọi là Diêu Diêu.” Đi thẳng vào vấn đề, tôi không quen nói chuyện với lão đầu.

Lão hiển nhiên chấn động, “Liễm Diễm cô nương?” Tỉ mỉ đánh giá tôi, “Tiểu thư là Liễm Diễm cô nương?” Thiết, lại nhận lầm. Liễm Diễm đúng là tốt số hơn tôi, có cần nhớ cô ấy đến thế không.

Tôi lắc đầu, “Không phải, ta là Liễm Dung, không phải Liễm Diễm.”

Lão có vẻ không tin: “Người biết Liễm Diễm cô nương không nhiều, cô nương sao lại biết được?”

Em gái cũng thật là, đã làm một người xuyên không thì chớ, như một bông hoa tươi giữa đồng người cổ lỗ sĩ thế này đây, nói thẳng thế đấy. Mà lão đầu lại còn nói người biết cô ấy không nhiều, thôi rồi, mắt mặt quá, xuyên không thì mặt đâu ra mà so.

“Không đối đại thúc, Liễm Diễm là muội... Sư muội của ta.” Lời giải thích này khá thỏa đáng, nếu nói là em gái ruột, Mạc thượng thư chỉ có mỗi ba cô thôi. Nói biểu muội? Mạc gia một nhà phải có thân thích chứ, sư muội là hợp lý nhất.

Lão kinh ngạc, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi, “Liễm Diễm cô nương đúng là sư muội của tiểu thư?”

Tôi nở một nụ cười: “Đại thúc, vương gia hình như làm ta với Liễm Diễm, thúc cũng cho rằng ta là Liễm Diễm cô nương? Ta nói với thúc nhiều như vậy, chẳng qua muốn nói cho lão, ta không phải là Liễm Diễm cô nương.”

Lão có chút suy nghĩ rồi gật đầu, “Ai, nếu cô nương đã nói không phải thì chắc không phải thật.” Lão xoay người sang chỗ khác, lẩm bẩm nói: “Trong tim vương gia luôn có hình bóng của Liễm Diễm cô nương, vốn định đợi nàng quay về, không ngờ... Ai.” Cứ như là nói với tôi ấy, hay là lão tự nói với mình thật. Tôi đoán lão nói với tôi. Lão vẫn thủy chung cho rằng, tôi chính là Liễm Diễm.

Nhìn nam nhân đang ở ngay trước mặt, tôi thờ ơ. Biết hắn không chết được, cần gì phải sốt ruột. Có lẽ, hắn coi tôi như Liễm Diễm, hại tôi phiền muộn lâu như vậy, cho nên tôi có chút tức giận.

Khoảng 2 giờ đồng hồ trôi qua (không tập được thói quen tính theo canh, đầu tôi sao có thể phát triển đến mức nhớ được mấy cái thứ ghê tởm ấy, xi... Còn lâu đi), ngồi ngủ đến nỗi nước miếng chảy ròng ròng, tôi nghe rõ ràng có tiếng gọi, “Diêu Diêu, Diêu Diêu... Nàng không sao chứ?”

Tôi khê dụi mắt, ngáp một cái, không nói gì liếc xem thử. Bỗng nhiên, tôi mở to mắt, chỉ nghe ‘soạt’ một tiếng, đã vọt đến trước giường. Bởi vì người nào đó đang nhìn tôi, đôi mắt như phóng điện. Quan trọng là, thần thái của hắn hồng hào, không hề có vẻ ốm yếu. Lẽ nào tôi đã cho hắn uống nước thánh? Hay là... Hồi quang phản chiếu (2)?

24. Chương 24

(2) hồi quang phản chiếu: lời giải thích ở đây. Kì thực... mình không hiểu... ;____;

Tôi không tin được vào mắt mình, ho khan một tiếng, hỏi: “Uy, người đã khỏe?”

Hắn nhanh chóng gật đầu: “Có Diêu Diêu chiếu cố, đương nhiên là tốt.” Gì? Vẫn xem tôi là Diêu Diêu.

Tôi nhìn hắn, “Người không lo nghĩ gì sao?” Kỳ thật trong lòng rất sợ, sợ đúng là hồi quang phản chiếu.

Hắn lộ ra một nụ cười mê người: “Chỉ có Diêu Diêu của ta mới có thể cho ta uống nước muối rồi nước đường khi ta lên cơn sốt. Chỉ có Diêu Diêu của ta mới ăn nói thô tục đến thế.”

Tôi nhất cá đầu lưỡng cá đại (3), có ý gì đây? Hắn không phải vẫn hôn mê chứ? Sao biết tôi cho hắn uống cái gì?

(3) nhất cá đầu lưỡng cá đại: một tục ngữ TQ, ý tứ là bởi có chút chuyện quá mức phiền phức, hoặc chính mình quá mức không may, vì vậy khiến cho đầu đau tai nhức. Bản thân cũng không có cách nào giải quyết, đối chuyện này thập phần đau đầu. (theo blog Tử Linh)

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mau nói cho lão nương sự thật, ta đây thế nào như bị lừa?

Hắn thừa dịp tôi chưa kêu gào, nắm chặt lấy tay tôi: “Nhìn vào mắt ta.”

Tôi cố gắng tránh né, “Vì sao phải nhìn, mắt người tốt lắm, nhưng mà không ăn được.”

“Diêu Diêu, nàng còn muốn giả bộ đến khi nào, nàng là Diêu Diêu, vì sao không chịu nhận ta, vì sao?” Hắn lay mạnh thân thể tôi, khí lực rất lớn, xong xong, hồi quang phản chiếu điển hình.

“Ta không phải Diêu Diêu, không phải, ta là Liễm Dung, là Phiên Phiên.” Đáng lẽ nên nói ngay từ đầu.

“Nàng là Diêu Diêu, là Liễm Diễm, là chủ nhân của Giáng Vân lâu.” Hắn không buông tha tôi để bình tĩnh lại.

“Không phải Diêu Diêu, không phải, người coi như Diêu Diêu chết rồi đi. Có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ quay về, nhưng hiện giờ thì người phải quên nàng đi.” Xuyên không sao có thể nói trắng ra được? Cũng không biết cô ấy có quay lại không ấy.

Thật là một nam nhân bá đạo, một tay thôi đã kéo tôi vào ngực mình: “Nàng là Diêu Diêu, ta không cho phép nàng nói mình đã chết. Nàng là của ta, ta không cho phép, nàng không được chết.”

Tôi liều mạng phản kháng, hắn càng muốn cưỡng hôn tôi. Tôi nhất thời hoảng hốt, cho hắn một phát tát.

Hắn thất thủ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Tôi bỗng thấy thông cảm cho hắn, người chung tình như hắn thật đúng là hiếm, lúc nào cũng một mực mong muốn mình cùng người yêu được sống cùng nhau.

Tôi thở dài: “Ta biết người cho rằng ta là Liễm Diễm, nhưng Diêu Diêu của ta thất lễ với người.” Tôi chỉ vào bản thân: “Ta là Liễm Dung, ta là Phiền Phiền. Người xem, ta là Phiền Phiền, không phải Diêu Diêu, thấy không a.”

25. Chương 25

Đệ thập ngũ chương: Mê được

Hôn sự của bọn họ vì bệnh tật của Tề Hiên mà hoãn lại, tuy rằng Hoàng thượng bên kia nói tạm hoãn ba tháng, thế nhưng t hiểu rõ, cơ hội để Vân Dung có thể gả đi là số âm. Tề Hiên đúng là con người cương liệt, hắn dám giả bệnh lừa ta, gạt cả Hoàng thượng, còn có cái gì mà không dám làm chứ. (ba phút mặc niệm cho Vân Dung) = . =

Nhận được tin cuộc hôn sự phải lùi lại, lại nghe phần lớn “bệnh” của Tề Hiên có liên quan tới ta, mẹ con Vân Dung đối ta hận thấu xương, không ngờ, bọn họ không tới tìm ra gây phiền phức. Đoán chừng, đây đều là công lao của cha ta.

Khấp chôn trong kinh thành lưu truyền câu chuyện ta cùng với Vân Dung, Tề Hiên, xem như đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu (thời giờ rảnh rỗi), dựng ché thành nhiều phiên bản.

Hoàng đạo đoạt ái bản (bản Ngang ngược cướp đoạt tình yêu) :ai, nghe nói chưa., hôn sự của Nhị tiểu thư Mạc gia cùng Thành Vương đi tong rồi.

Mỗ Y: Tại sao?

Người cũng không biết sao? Nghe đâu Thành Vương bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, vẫn cố gắng gọi tên Tam tiểu thư Mạc gia. Nghe nói ấy mà, Tam thiếu thư Mạc gia cùng Thành Vương là một đôi thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai (hai đứa thừa nhỏ chơi với nhau vô tư). Nhị Tiểu thư kia ý là chính thất (vợ cả) sinh ra, hoàng đạo đoạt ái. Nhị tiểu thư này thật hết nói nổi a, ham chuộng hư vinh, cuối cùng thì hại người hại mình.

Vũ mị đăng phụ bản (bản Dâm phụ quyền rũ) : Nhị tiểu thư Mạc gia thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp bất phàm, Thái hậu khâm điểm phong Thành Vương phi. Nào ngờ Tam đại tiểu thư Mạc gia Liễm Dung càng là báu vật chốn dân gian, mê hoặc Thành Vương đến thần hôn điên đảo. Thế rồi, một ngày trước hôn lễ, Thành Vương ngã bệnh, giữa lúc mê man vẫn nhớ đến tiện nhân Mạc Liễm Dung kia. Xem ra Nhị tiểu thư, chỉ sợ không gả đi được. Cô nương tốt thế, cứ như vậy mà bị hủy hoại danh tiết.

Phía bản thật (chính bản, phần trên đây là do sách lậu), đứa con gái thư bà nhà lão Mạc thật ghê gớm, tương lai tiền đồ rộng mở, nịnh bợ hắn đúng không sai.

Mỗ Y : Ra còn nhớ mấy ngày hôm trước người mới nói con gái thư hai nhà hắn ghê gớm, sao giờ thành thứ ba rồi?

Hai đứa con gái nhà Lão Mạc đều ghê gớm cả, chỉ là đứa thứ hai kém hơn một chút. Nguyên tưởng rằng đứa thứ ba chỉ là tài hoa phi phàm, không nghĩ tới bản lĩnh câu dẫn nam nhân cũng là nhất tuyệt. Thành Vương gia đối với nàng thủy chung một lòng, mai sau nếu vào cung chắc còn đem Hoàng thượng chinh đốn thành ngoan ngoãn, dễ bảo? Hoàng thượng còn không lập làm hậu....

Tưởng Dung đến xem ta, mang chuyện nàng nghe được nói hết cho ta nghe, mà ta chỉ cười nhẹ một tiếng. Đồn nhiều phiên bản vậy, không có lấy một cái chình xác, mấy người này thật giỏi xuyên tạc. Nhưng nếu có ai đó biết rõ, trong chuyện còn có Diêu Diêu, chắc sẽ tránh nói ra.

Từ sau buổi tối nó chung ta cũng trò chuyện, ta có cảm giác Tưởng Dung thay đổi, nằng cùng ta qua lại thân thiết, cũng mẹ con Đại phu nhân bắt hòa ra mặt. Mặc dù ta làm ra vẻ tiếp nhận nàng, nhưng vẫn phải có chút cảnh giác. Lần đầu gặp trên phố, tâm kế của nàng khiến ta sợ hãi, nữ nhân này e rằng không đơn giản. Thật không biết nàng là thật tâm hối hận, hay có ý đồ gì khác. Ta còn trẻ, chưa muốn chết sớm, lại càng không muốn Diêm Vương hỏi ta chết như thế nào, ta nói k biết = . =

Diêu Diêu, Liễm Diễm, tỷ muội tốt nhất của ta, người luôn cùng ta sống nương tựa vào nhau, người thân của ta, người có khỏe không? Người hẳn là tốt hơn ta rồi, khi còn bé, người được người ta tranh nhau nhận nuôi. Sau này lớn lên, bên cạnh người luôn luôn có hoàng tử thật tâm yêu người. Xuyên qua thời không, bóng hình xinh đẹp của người trong lòng Tề Hiên không thể xóa nhòa.

Ta thì sao? Mẹ xem ta như chiếc giẻ lau, tùy tiện quăng cho cha. Cha chê ta vướng chân, đem ta vứt bỏ đầu đường xó chợ. Tại Phúc lợi viện, ta không người hỏi han. Ta còn nhớ có một người dì muốn nhận nuôi người, thế nhưng người một mực nói muốn dẫn ta theo cùng. Người ta liếc nhìn ta mọi cái, liền ngay cả người cũng không cần, ta thật sự xui xẻo vậy sao? Sau này lớn lên, tuy có rất nhiều người theo đuổi ta, nhưng là ta biết, bọn họ chỉ thích vẻ ngoài của ta, Xuyên qua thời không, lại nhận được một thân thể còn thê lương hơn, dung mạo xấu xí, thậm chí bị xem như thể chân người. Muội muội, tỷ tỷ không phải ghen ghét với người. Chỉ là cảm giác được bạn thân mệnh tiền (thấp hèn), Đại phu nhân gọi ta tiện nhân, chẳng lẽ ta có tiện thật sao?

Muội muội, người là người thân duy nhất trên đời này của ta. Lúc này đây, ta rất muốn có người bên cạnh ta an ủi ta, chăm sóc ta. Ta biết là bản thân nói ngu thôi, người hiện đại, ta ở cổ đại, thời không chia cắt chúng ra, có lẽ kiếp này không gặp lại nữa.

Người yêu Tề Hiên, có đúng hay không? Nhớ lại sau khi xuyên không trở về, có một khoảng thời gian người luôn buồn bã không vui, nửa đêm nằm mộng lệ rơi đầy mặt. Ta còn tưởng rằng người ở bên ngoài chịu nhiều đau khổ, không nghĩ tới là người bị tình gây thương tích.

Tề Hiên đem ta xem như người, không phải lỗi của hắn, càng không phải lỗi của ta, chỉ có thể nói lời trêu chọc người mà thôi. Hắn đường đường là Vương Gia, lại vì người mà giả bệnh, không sợ phạm tội khi quân. Cho dù hắn lừa gạt ta, ta cũng có thể tha thứ cho hắn phải không? Không vì điều gì khác, chỉ vì người.

Tiểu viện tràn ngập ánh trăng sáng trong, ta một mình suy nghĩ miên man. Ngắm lại mọi sự mới diễn ra như một giấc mộng vậy. Ta ghét Tề Hiên dối gạt ta, nhưng vì Liễm Diễm, ta cần phải tha thứ cho hắn, cần phải tha thứ cho hắn. Nghĩ lại thấy bản thân mình thật ngu ngốc, thiếu chút nữa yêu thương hắn. Nếu không phải hắn giả bệnh, ta thật sự đã rơi vào bẫy tình không cách nào thoát ra được. Một lão bà 26 tuổi như ta, lại không thể nắm giữ được tình cảm của mình, thật sự là buồn cười a.

Mùi gì vậy kìa, thơm quá a. Hình như là hương liệu, nhưng không giống mùi hương đốt, cái mùi này, là mùi vị cây cối mà ta rất thích.

Thật tốt a, đầu óc choáng váng. Mi mắt nặng trĩu, mệt quá rồi, hảo hảo ngủ một giấc mọi việc sẽ tốt hơn.

“Mê được”. Hai chữ to đùng bỗng nhiên nhảy ra khỏi đầu ta....

26. Chương 26

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 16: Mê được?

Chuyện cưới xin, vì bệnh của Tề Hiên mà lùi lại, tuy hoàng thượng nói tạm hoãn 3 tháng, nhưng tôi biết, khả năng Vân Dung giả được đi chỉ có tính bằng số âm. Tính cách của Tề Hiên khá cương liệt, hẳn đã dám giả bệnh gạt tôi, gạt hoàng thượng, còn gì không dám nữa. (vì Vân Dung tiếc thương ba phần)

Nhận được tin hôn sự bị lùi lại, lại còn nghe đồn ‘bệnh’ của Tề Hiên có liên quan đến tôi, hai mẹ con Vân Dung đến hận tôi thấu xương, nhưng cũng rất bất ngờ, các nàng không ai tới tìm tôi gây sự. Phỏng chừng, đó là nhờ công lao của cha.

Khắp nơi trong kinh thành đều lưu truyền cổ sự của tôi-Tề Hiên-Vân Dung, là chuyện để bàn tán khi rỗi rãi thôi, bị nói thành rất nhiều phiên bản.

Bản Hoành đao đoạt ái (1): Ai, nghe nói rằng, hôn sự của Mạc gia Nhị tiểu thư và Thành vương bị dẹp rồi.

(1) hoành đao đoạt ái: tạm dịch bữa – cưỡng ép đoạt tình :B

Mỗ Y: Vì sao?

Người không biết sao? Nghe nói Thành vương bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, cứ mãi gọi tên Mạc Tam tiểu thư. Nghe nói tiếp a, Mạc Tam tiểu thư và Thành vương là thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai (2). Vậy mà Nhị tiểu thư kia ý thế chính thất, điều tra rồi hoành đao đoạt ái. Nhị tiểu thư này a, ái mộ hư vinh, cuối cùng hại nhân hại mình.

(2) lưỡng tiểu vô sai: tình bạn trong sáng giữa hai đứa trẻ 1 nam 1 nữ (QT).

Bản Vũ mị dâng phụ (3): Mạc gia Nhị tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp bất phàm, thái hậu khâm điểm thành vương phi. Chưa kể, Mạc gia Tam tiểu thư lại càng như vật báu thế gian, mê hoặc Thành vương thần hồn điên đảo. Rồi, trước ngày thành hôn một ngày, Thành vương ngã bệnh, trong cơn mê man vẫn luôn nhớ đến tiện nhân Mạc Liễm Dung ấy. Ta xem Nhị tiểu thư này, e không xuất giá được. Một cô nương tốt như vậy, danh tiết xem như bị hủy.

(3) vũ mị dâng phụ: tạm dịch – người phụ nữ quyến rũ đi mời chài.

Bản Quan phương bản (chính bản, có sách lậu): Đứa con gái thứ ba nhà lão Mạc rất xuất chúng, tương lai tiền đồ không chỉ dừng lại ở đó, cần nịnh nọt lão.

Mỗ Y: Ta nhớ mấy hôm trước người còn nói đứa con gái thứ hai xuất chúng, sao bây giờ lại đổi thành đứa thứ ba?

Đứa thứ hai cũng vô đối, nhưng Nhị cô nương kém hơn một chút. Những tưởng Tam cô nương chỉ có tài hoa tuyệt vời, không ngờ câu dẫn nam nhân cũng là đệ nhất thủ đoạn. Thành vương với nàng khăng khăng một lòng, nếu tương lại vào cung, không khéo hoàng thượng cũng phải ngoan ngoãn vâng lời. Sau này hoàng thượng còn lập nàng làm hậu không biết chừng...

...

Tướng Dung đến gặp tôi, mang những chuyện nàng nghe được kể lại, tôi chỉ cười. Nhiều phiên bản vậy mà chẳng có bản nào đúng, đám người này chỉ nói bậy là giỏi. Nếu biết trong đó còn có một Diêu Diêu nữa, không hiểu sẽ nói thành thế nào.

Từ buổi tối hôm đó, tôi cảm thấy Tướng Dung đã thay đổi. Nàng và tôi khá gần gũi, cũng bắt hòa rõ rệt với mẹ con Đại phu nhân. Tuy tôi làm bộ mặc kệ, chấp nhận nàng, nhưng vẫn cảnh giác. Lần đầu tiên gặp nàng ở đầu phố, tâm kế của nàng cũng khiến tôi dè chừng, nữ nhân này e rằng không đơn giản. Không biết nàng có thật tâm ăn năn không, hay còn có mưu đồ khác. Tôi chưa từng làm tổn thương ai, nhưng phòng ngự vẫn không thể không có. Tôi còn trẻ, không muốn anh niên tảo thệ (4), lại càng không muốn nghe Diêm vương hỏi tôi chết thế nào, tôi bảo không biết.

(4) anh niên tảo thệ: nôm na là còn trẻ mà chết sớm.

Diêu Diêu, Liễm Diễm, em gái tốt nhất của chị, người thân thiết nhất của chị, em có khỏe không? Em tốt hơn chị, khi còn nhỏ, có rất nhiều người muốn nhận nuôi em. Sau này, cũng có một vương tử mãi mãi thành tâm yêu em. Đã xuyên không, hình bóng của em trong lòng Tề Hiên không hề phai nhòa.

Chị thì sao chứ? Mama coi chị là cái giẻ, vứt cho papa. Papa chê chị là gánh nặng, đem chị vứt ra đầu đường. Trong viện, chị không người hỏi han. Chị còn nhớ có một dì muốn nhận nuôi em, nhưng em nói muốn đi cùng chị. Người nhà kia liếc chị một cái, rồi cả em cũng không cần nữa, chị thật xui xẻo phải không? Khi lớn lên, mặc dù có rất nhiều người chạy theo chị, nhưng chị biết, bọn họ chỉ thích vẻ ngoài của chị mà thôi. Xuyên không xong, thân thể lại càng thê lương, mặt thì xấu, còn phải làm thể thân cho em. Em gái, chị không phải ghen tị với em. Ngưng nghĩ bản thân mệnh tiện, Đại phu nhân bảo chị là tiện nhân, lẽ nào chị tiện nhân thật?

Em gái, em là người thân thiết nhất với chị. Lúc này, chị rất muốn được em ở cạnh an ủi, chăm sóc. Chị biết mình là đồ ngọc, em giờ đang ở thời hiện đại, chị thì ở thời cổ đại, thời không của chúng mình cách biệt, biết đâu kiếp này không thể tái kiến.

Em yêu Tề Hiên, có đúng không? Nhớ lại khi em xuyên không trở về, lúc nào cũng đượm buồn, nửa đêm mộng về, mặt lúc nào cũng nhòa lệ. Chị còn tưởng em chịu nhiều khổ sở khi lưu lạc, không ngờ lại là vết thương do tình ái a.

Tề Hiên cho rằng chị là em, không phải là lỗi do hấn, lại càng không phải lỗi của chị. Chỉ có thể nói, rằng ông trời trêu người. Hấn đường đường là vương gia, vì em mà giả bệnh, không tiếc phạm đại tội khi quân, hấn thực sự yêu em. Cho dù hấn lừa chị, chị cũng có thể tha thứ cho hấn phải không? Không phải vì điều gì khác, vì em thôi.

Ánh trăng sáng soi tỏ tiểu viện, tôi một mình miên man suy nghĩ. Ngẫm lại tất cả mọi chuyện phát sinh, thoáng như cõi mộng. Tôi giận Tề Hiên lừa tôi, nhưng vì Liễm Diễm, tôi nên tha thứ cho hấn, nên tha thứ. Ngẫm lại thấy mình ngu, thiếu chút nữa là yêu hấn. nếu không phải hấn giả bệnh, tôi mới có thể dừng lại trước cái bẫy không thể thoát nổi của tình yêu. Tôi đã là một lão bà 26 tuổi rồi, thế mà không thể không chế được tình cảm bản thân, thực rõ nực cười a.

Một mùi hương nào đó, thơm quá a. Dường như là hương liệu, nhưng lại là nhang, mùa này, tôi thích hương cây cỏ.

Khốn nạn a, choáng váng. Mí mắt đánh lộn với nhau, mệt, muốn ngủ ghê.

Hai chữ “mê được” thành linh xuất hiện trong đầu tôi...

27. Chương 27

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 17: Cường bạo?

Loại thuốc này ở thời hiện đại rất hiếm thấy, tôi sống quá 20 năm rồi chưa gặp (ngoại trừ trên TV). Xuyên không cũng đã lâu, tôi vẫn còn giữ thói quen suy nghĩ một mình từ hồi xưa, dẫn đến việc chẳng hề kịp thời phát hiện bản thân bị đánh thuốc mê. Khi tôi biết thì đã không đủ sức, ngay cả mở mắt cũng không nổi. Giờ, trong đầu tôi chỉ có một ý niệm, tôi xong rồi.

Trong miệng lạnh lạnh, là nước, không biết ai đang cho tôi uống nước. Không phải, nước này có mùi tanh tanh.

Vừa mới uống được vài phần, cả người tôi đột nhiên khô nóng, toàn thân hừng hực như bị hỏa thiêu, mắt cảm đến đau nhức. Nóng, nóng, tôi tùy tiện nói lỏng y phục, mãi đến khi... Trần như nhộng.

Tôi cố gắng mở mắt, phía trước là một bóng người mờ mờ, muốn nhìn rõ hơn, nhưng lại càng mờ. Tôi mơ màng hỏi, người là ai a?

Không có thanh âm, chỉ cảm thấy có đôi tay lướt trên cổ tôi. Chạm rai nghịch ngợm đôi bông đào, khiến ý thức càng mơ hồ. May tôi còn cơ linh, bất ngờ thanh tỉnh lên rất nhiều. Trước mặt là một gã đàn ông che mặt, gã bí ối nhìn cơ thể tôi, còn chảy nước miếng. Tôi muốn la lên cứu mạng thật to, nhưng tiếng kêu

thoát ra lại biến thành âm điệu rên rỉ khát khao. Tôi chợt ý thức được, bản thân không những bị hạ mê được, còn có cả xuân được nữa.

Lý trí vẫn không thể thắng nổi dục vọng. Tôi dùng toàn lực đẩy gã ra. Chỉ nghe gã cười khẩy:

“Tiện nhân, giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì.” Nói rồi lại bổ nhào hung tợn tới.

Tôi hai tay ôm lấy ngực, muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn khát cầu không nên lời.

Tay gã vẫn chạy dọc theo cơ thể tôi. Cơ thể vẫn nóng, bởi bàn tay kia chỉ đem đến cho tôi sự mát lạnh và sảng khoái trong chốc lát.

“Mụ nội nó, bà mầy cứ nhiên cũng trúng xuân được. Bà mầy cứ nhiên cũng bị YY, con mẹ nó.” Tôi lúng búng chữ rửa, cơ thể vẫn cứ khát cầu.

Cửa sổ N nào đó thành linh bật mở, một làn gió thanh lương lùa vào. “Ác đồ lớn mật, dám bôi nhọ lương gia (nhà lành) phụ nữ.”

Ai đang nói đó? Thanh âm kia lại tiếp:

“Là tình ý của nữ nhân, tuy xấu, nhưng thân thể rất đẹp.”

Ai a? Có người? Sẽ không cưỡng dâm tôi chứ, tức khắc trở nên thanh tịnh.

“Người là ai? Không muốn chết thì mau rút.” Gã đàn ông vô phép tắc kia lạnh băng nói.

“Đại hiệp, cứu ta, cứu cứu a...” Tôi bò bên giường, yếu ớt kêu, mặc kệ hần là ai, sao lại xuất hiện ở chỗ này, với tôi đều là đại hiệp, tất cả sự trong trắng cho hần hết cũng được.

“Ai nha.” Không biết là tên hồn đản nào, cho tôi một cái bạt tai. Tôi căn bản đã suy yếu, mắt nhắm lại, mất ý thức.

28. Chương 28

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Nhoáng cái đã đến sáng sớm, tôi có thể cảm nhận được ánh dương ấm áp. Nằm bên song cửa sổ, hồi tưởng lại chuyện đêm qua, một lúc sau tôi mới thấy sợ. Hoàn hảo, thời khắc mấu chốt thì có một đại hiệp, tôi chắc là vẫn không bị YY chứ?

Cứng ngắc trở mình, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, tựa hồ bị vật nghìn cân đè lên người. Tôi chợt minh bạch, nguyên lai, tôi không tránh được phận thất thân. Nước mắt bất giác chảy dài.

Coi như là bị chó cắn, là một phụ nữ hiện đại, lẽ nào lại không chấp nhận được chuyện này? Không phải sao? Lẽ nào tôi còn phải đi tự sát? Vì Mạc gia lập miếu thờ trình tiết?

Đêm qua tên hồn đản đó, rõ ràng là một tay lão luyện, liệu có mắc bệnh A không? Nghĩ tới đây, tôi rùng mình.

Có những vết hằn trên cơ thể khỏa thân, làn da mịn màng bị huyết ban che kín. Kháo, thằng hồn đản này là ai a? Có biết thương hoa tiếc ngọc không.

Tôi mặc vội quần áo, rất sợ bị người khác phát hiện. Tôi chỉ có chút khổ sở thôi, nhưng để kẻ khác biết thì sẽ rất phiền.

Vừa nhấc mắt, đã thấy trên bàn có một tờ giấy, bên trên được chặn bởi một khối lam sắc bảo thạch. Không cần đoán, nhất định là của tên khốn nạn quỷ tha ma bắt kia để lại. XXOO mỹ nữ xong còn lưu lại lễ vật, có ý gì? Nhục mạ tôi ư?

“Liễm Dung tiểu thư, tại hạ ngưỡng mộ diễm danh của tiểu thư đã lâu, đặc biệt tới gặp. Thật không khéo, thân thể tiểu thư lại trúng diễm độc. Tại hạ vì cứu tiểu thư, đành phải hi sinh danh tiết của tiểu thư. Bảo thạch này ta đưa tiểu thư làm vật đính ước mong muốn có ngày hữu duyên tái kiến.”

Tôi đọc hết tờ giấy, sôi gan. Cái gì chứ, XXOO xong rồi tặng bà mày vật hẹn ước.

Hung hăng vứt bảo thạch kia xuống đất, đập cho mấy đập. Tôi cứ cho rằng đêm qua may có người cứu, không ngờ cũng không phải thứ tốt đẹp gì. XXOO xong còn đưa tín vật, đồ biến thái. Tiểu tử, đừng có để bản tiểu thư bắt được, bằng không, dù thân bại danh liệt, ta cũng quyết báo huyết hải thâm cừu.

Tần Nhi cười tủm tỉm như lão nhân, bưng một chậu nước bước vào, “Tiểu thư, sao dậy sớm thế? Nô tì nhớ tiểu thư thích ngủ lắm mà.”

Tôi quắc mắt nhìn nàng: “Ta hôm nay tâm tình hảo, được chưa? Hanh.”

Nàng tiến lại trước mặt tôi, vẻ nịnh bợ: “Tiểu thư, tiểu thư sao vậy? Ai chọc tiểu thư?”

“Ai cần ngươi lo.” Tôi như ngọn hỏa sơn sắp bạo phát rồi. Tên hỗn đản đó rốt cục là ai?

“Tiểu thư cười một cái đi, nói cho tiểu thư một tin tốt nga.” Tin tức gì cũng không trọng yếu, tôi tự biết mình khó an toàn.

“Chuyện gì?”

“Nghe nói bệnh của Thành vương đã khỏi, biên quan báo nguy, vương gia chủ động xin đi đánh giặc, vài hôm nữa sẽ Bắc phạt.” Rõ ràng là tin xấu.

“Cái gì?” Tôi hét lên. Thành vương đi biên quan, hắn sẽ gặp nguy hiểm sao? Dao kiếm vô tình, chiến trường hiểm ác a.

Tần Nhi cười thần bí: “Tiểu thư, tiểu thư đừng có gấp a. Thành vương muốn xuất chinh cho nên hoàng đế đã hủy bỏ hôn lễ giữa vương gia và Vân Dung tiểu thư.”

“Còn Vân Dung thì sao?”

“Hoàng thượng thông cảm cho danh tiết của Vân Dung tiểu thư, đặc biệt hạ chỉ phong làm tài tử. Sau khi giáo tập cô cô đến dạy lễ nghi, có thể tiến cung.” Tần Nhi tựa hồ rất đặc ý, nhân gia tiến cung thì liên quan gì tới chúng tôi a?

“Nàng tiến cung thì tiến cung, không liên quan gì đến ta.” Tôi lạnh lùng nói.

Nàng chớp chớp mắt, hết sức khả ái: “Tiểu thư, Nhị tiểu thư vào cung, tiểu thư và Thành vương có thể... Tiếp tục tiền duyên?”

Tiếp tục tiền duyên? Có được không? Đừng nói bên trong còn có mấy Diêu Diêu, cho dù chưa hề có Diêu Diêu, tôi là một đóa tàn hoa bại liễu xấu xí vô cùng, ai muốn a. (xã hội cổ đại rất bảo thủ, yêu cầu đối với ‘nữ tử’ đặc biệt nghiêm khắc)

Tàn hoa bại liễu, trong lòng tôi giật thót, tuyển tú là phải nghiệm thân...

29. Chương 29

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 18: Cảnh giới cao nhất của cỏ đầu tường

Tề Hiên, chúng ta lúc đó vẫn chưa hoàn toàn cảm mến nhau đúng không? Với người mà nói chỉ là chút huyễn tưởng, là ta tự đa tình, đúng không? Người nói người muốn Bắc phạt? Nhớ nhé, phải sống trở về. Tuy rằng người thương tổn ta, tuy rằng ta không thích người, nhưng ta không mong người chết. Nhớ nhé,

người nợ ta một đại nhân tình, trở về nga. Xuất môn nhớ phải tự chăm sóc mình, ta sẽ không đến tiền người, chúng ta... Không nên gặp nhau thì hơn.

Tiên nói cho người, ta là Liễm Dung, còn được gọi là Phiên Phiên, là sư tỷ của Diêu Diêu. Với ta, đừng ôm huyền tưởng gì nữa, ta vĩnh viễn không thể là Diêu Diêu. Còn nữa, Tư Oanh cô nương rất yêu người, hảo hảo đợi người. Muốn biết ta quan hệ thế nào với Diêu Diêu ư? Muốn biết Diêu Diêu xảy ra chuyện gì? Sống rồi quay về, ta nói cho. Người biết đó, ta không thích nói nhiều (mỗ Sở: khiêm tốn nhỉ, người thì chỉ được cái miệng như dao thôi), không nói nữa. Sau cùng, tiểu tử, đừng chết, nhân tình của bản tiểu tư người vẫn chưa trả đâu đấy.

Dương dương tự đắc viết thành đại thiên thể này, nhìn cái chữ như chó cào của bản thân, thực rõ xấu hổ a.

Tôi và Tề Hiên có lẽ nên tạm thời không gặp mặt là tốt nhất, gặp rồi chỉ biết thương tổn nhau. Biết hẳn phải đi xa, cố ý viết thư cho hẳn thôi.

Thư pháp của tôi cũng khá, nhưng đương nhiên là dùng bút máy để viết. Chữ còn bút lông thì nát bét, để xem tâm ý hẳn hiểu được đến đâu. Miễn là, miễn là miễn là có thể... Có thể... Khả dĩ nhìn được đi.

Bảo Tần Nhi đem thư cho hẳn, trong lòng chột nhẹ nhõm hơn nhiều, tựa như có cơn gió nhẹ thổi qua nội tâm. Dưới đáy lòng không còn gì nữa.

Tôi tin, khi thấy thư của tôi, hẳn sẽ minh bạch, sẽ tỉnh lại về giấc mộng Diêu Diêu. Tư Oanh là một cô nương tốt, hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc.

Tề Hiên nhận được thư của tôi rồi, hẳn bảo Tần Nhi nói với tôi ba chữ: Xin lỗi nàng.

Tôi chỉ cười, chúng tôi giờ đây không cần nói thêm gì nữa.

...

Tề Hiên xuất chinh, Tưởng Dung cũng không còn tới tìm tôi, Vân Dung ngoan ngoãn đi theo Giáo tập ma ma học quy củ. Mà tôi, bởi vì lòng vẫn còn một vấn đề, bỗng nhiên trầm mặc hơn rất nhiều. Lan uyển dị thường thanh tịnh, cha cũng thường xuyên đến chơi, nhưng cũng không nói gì, chỉ thờ dài, hoặc là dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Còn tôi cứ giả bộ không biết thôi.

Ngày qua rất nhanh, nháy mắt đã tới tháng sáu, ngày mai đã là ngày bắt đầu kỳ tổng tuyển tú nữ. Tôi và Tưởng Dung đều phải tham tuyển, Vân Dung đã có thể trực tiếp tiến cung rồi. Đi cửa sau là thuận tiện nhất, nhưng đáng tiếc, tôi không có phúc khí đó.

Ăn xong bữa trưa, trong nhà hỗn loạn, chuẩn bị quần áo trang sức cho tôi và Tưởng Dung. Tôi rất phản cảm với chuyện tiến cung này, về vấn đề thất thân đã nghĩ được đối sách, cũng không cần nóng vội, chậm rãi tản bộ bên hồ đã.

Tháng sáu, khí trời oi bức, tôi chỉ mặc một bộ đồ sa y, trong tay cầm chiếc quạt tròn mỹ nhân. Đây là vật lão cha cho tôi, Tần Nhi không muốn tôi cầm, nói như vậy không thể lộ vẻ thực nữ phong phạm. Nhưng cái quạt này rất đáng yêu a.

Đang muốn đi vào trong đình ngồi, gặp Tưởng Dung đi đến, bên cạnh còn có một vị phu nhân mỹ lệ và một thiếu niên tầm 14.5 tuổi. Tôi đã đoán ra là ai rồi.

Cẩn thận quan sát mỹ phụ, bà một thân thanh sắc y sam, tóc mây búi cao, không mang đồ trang sức, khí độ bất phàm. Trên mặt có mang chút tiểu ý nhân nhật, có vẻ u nhã đấy. Thiếu niên cũng một thân thanh y, mặt mũi ôn hòa nở nụ cười, phỏng chừng là một tiểu đệ đệ thiện lương.

Tưởng Dung ngày mai sẽ tuyển tú, dung mạo tài hoa, nhất định sẽ trúng tuyển. Nghĩ ba người họ nên được hảo hảo gặp gỡ, tôi cũng không tiện quấy rối, quay người muốn đi.

“Tam muội.” Tưởng Dung nghe tiếng động, lên tiếng.

Tôi đành đi đến, cười: “Chắc hẳn đây là Nhị phu nhân, còn đây là đệ đệ.” Câu nói ngu ngốc, ai chẳng biết a.

Mỹ phu nhân gật đầu: “Liễm Dung, con khỏe không?”

“Cảm tạ Nhị phu nhân quan tâm, con khỏe.” Lời thừa. Có khỏe không? Không khỏe sao đứng đây được?

“Mạc Ngôn kiến quá Tam tỷ.” Tiểu đệ lộ vẻ tươi cười khả ái.

Tôi khẽ cười: “Đệ đệ không cần khách sáo, đều là người một nhà.”

30. Chương 30

“Nghe nói Liễm Dung thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa xuất chúng, sau này vào cung, phải nhờ con chiếu cố Tướng Dung nhà ta.” Mỹ phu nhân vẽ mặt đôn hậu, thật không biết đúng là khen hay chửi xéo tôi đây. Nguyên tưởng rằng là một người đàn bà thanh cao, xem ra tôi đoán sai rồi.

Cười: “Đâu có, Tướng Dung cũng không vừa, cùng nàng so bì, Liễm Dung quả thật như múa rìu qua mắt thợ.”

“Ta nghe nói, câu đối của Tam tỷ làm khó cả tài tử thiên hạ, Mạc Ngôn rất bội phục.” Tiểu đệ đệ dùng nhãn thần sừng bái nhìn tôi. Nói nhảm, câu đối này là văn hoa Trung Quốc nghìn năm đúc kết, không hay mới lạ.

“Đâu có đâu có, là các vị tài tử khiêm nhường Liễm Dung.” Khiêm tốn cái thôi.

“Tam tỷ tỷ, mấy ngày trước ta có gặp một vị tỷ tỷ, nàng cho ta một câu đối cũng rất tuyệt, thỉnh tỷ tỷ xem thử.” Tiểu đệ đệ vẽ mặt ngây thơ. Tướng Dung bên cạnh vẫn tươi cười như hoa, nhưng nét mặt lại mang một tia u ám, tuy rằng chột lóe lên, cơ mà vẫn bị tôi bắt được. Coi tôi là trò đùa ở rạp xiếc ỉ? Gài tôi?

Thiết, ta sẽ đạo văn, nhưng ta biết mình chưa đến nỗi ngu, đáp ứng người mới là ngớ ngẩn.

“Tam tỷ tỷ tài sơ học thiên, sao mà đối được, xin đừng bôi xấu ta.”

“Tam muội, nếu đệ đệ đã muốn cùng muội luận bàn, không cần khách sáo.” Tướng Dung xen vào.

Nhị phu nhân cũng nói:

“Liễm Dung, con chỉ bảo Mạc Ngôn một chút đi.”

Tôi lắc đầu, “Tiểu đệ đệ, nếu đúng là một câu đối hay, đệ phải tự mình suy nghĩ kĩ đã, tài sắc văn chương cũng phải như vậy mới thành.” Tôi viện cớ, dẫm lương tâm đến nát rồi.

Tiểu đệ đệ có chút suy nghĩ, “Nga, như vậy a.” Đột nhiên rất hưng phấn nói: “Tỷ tỷ nói phải.”

“Được rồi, ta đi trước, mấy vị chậm rãi trò chuyện.”

Tôi mặc bọn họ ở sau, xoay lưng đi. Đi được vài bước, tiểu đệ đệ đột nhiên bắt kịp, nhỏ giọng: “Tam tỷ, cẩn thận với tỷ tỷ của ta.”

“Cái gì?” Tôi không nghe lắm chứ?

Thằng bé nhìn xung quanh, thấy không ai mới thần bí nói: “Ta đọc câu đối cho tỷ tỷ nghe, nàng nói muốn ta ở chỗ đông người thỉnh đối, làm tỷ xấu mặt.”

Mỗi tiếng mỗi từ của đệ đệ như nghìn tấn đá, đè nặng lòng tôi. Tướng Dung à Tướng Dung, người thực sự hận ta vậy sao?

May mà tôi đã sớm nghi ngờ nàng không nhanh chóng cải tà quy chính. A, thật là một nhân vật lợi hại, cư nhiên hai mặt. Nàng vừa muốn giao hảo với tôi, vừa muốn giao hảo với Vân Dung. Đến lúc gặp chuyện ai là người có lợi? Tôi cứ tự hỏi sao đạo này không tới tìm tôi, nguyên lai là thấy Vân Dung được tuyển làm tài nhân, đi nhờ vả nàng ta. Nàng làm một ngọn cỏ đầu tường mà đạt đến cảnh giới này, xem ra cũng lợi hại.

Tôi hít một hơi, cười: “Tiểu đệ đệ, cảm tạ đệ nhé.”

“Tỷ tỷ, ta muốn thỉnh tỷ chỉ giáo mà.”

“Nói đi.” Nhờ tôi tốt vận, đối được thì sao? Coi như báo công thằng bé nhắc nhở.

“Thị khẩu tâm tư, tư quân tư quốc tư xã tắc.” A, nghe quen tai a, đây không phải là câu đối phổ biến ở thời hiện đại sao.

“Bát mục thượng thưởng, thưởng phong thưởng nguyện thưởng liêm dung.” Vô sỉ một tí đem cả tên mình vào.

Tiểu đệ đệ vẻ mặt kinh ngạc: “Tỷ tỷ thật lợi hại a, câu đối khó như vậy mà cư nhiên đối được. Theo tỷ tỷ kia nói, nhất định là GOOD.” Tiếng Anh? Vị tỷ tỷ kia? Có một người hiện đại nữa?

Tôi hiếu kỳ hỏi: “Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đó là ai a? Nàng ở đâu?”

“Tỷ tỷ ấy đi lâu rồi, mùa xuân năm ngoái, ta nhặt được đồ của nàng ở cửa chùa. Tỷ tỷ ấy lợi hại lắm, nàng dạy ta rất nhiều thứ.”

“Vậy tỷ tỷ ấy tên gì? Bao nhiêu tuổi? Trông thế nào?” Mùa xuân năm ấy Liễm Diễm cùng tôi đạp sơn thì xuyên không, nếu tôi đoán không nhầm, người thành nhỏ nói đến, chính là Liễm Diễm.

“Nàng nói nàng được gọi là Diêu Diêu, nhà nàng ở rất xa, chỗ nào mà tên là Thượng Hải ấy. Nàng rất đẹp, rất ôn nhu.” Không phải Liễm Diễm thì là ai? Em gái a em gái, chúng ta thật có duyên. Đến thời cổ đại, cũng không dứt được tình chị em.

Tôi cười nhạt: “Cảm tạ đệ, câu đối này rất dễ. Bất quá đệ phải cam đoan, không được để ai khác biết về sau nga. Câu đối này là tâm huyết của ta và Diêu Diêu tỷ tỷ nghiên cứu mấy năm liền. Đệ mà nói ra, Diêu Diêu tỷ tỷ sẽ giận, ta cũng giận đấy.” Rõ ràng là đạo văn, còn không biết xấu hổ nói là tâm huyết, lương tâm tôi chẳng nhìn nổi được nữa rồi.

Thằng bé gật đầu: “Nguyên lai tỷ và Diêu Diêu tỷ tỷ biết nhau, chẳng trách lợi hại vậy.”

“Đương nhiên, ta là sư tỷ của Diêu Diêu, so với nàng ấy lợi hại hơn. Nhưng không thể để ai biết chuyện chúng ta nói hôm nay, cũng không thể để ai hiểu. Kể cả mẫu thân và tỷ tỷ của đệ.”

“Ta bảo chúng, ngoắc tay.” Tôi đưa ngón út ra, cùng tiểu quỷ 14.5 tuổi ngoắc ngoắc.

31. Chương 31

Tác giả: Sở Sở –

Dịch: QT

Biên tập: Blue9x

Chương 19: Tuyển tú

Ngày u ám, mưa phùn bay, bầu không khí đầy áp lực, thậm chí thở cũng thấy khó khăn. Dự cảm nói cho tôi biết, đây là một dấu hiệu không tốt. Mới canh năm, bọn nha đầu đã mang đến một lô trang sức quần áo, vội tới trang điểm cho tôi. Tôi cầm lấy mấy thứ đồ hỗn loạn đó, nhìn thoáng, thuận tay vút lên bàn, lạnh lùng nói: “Ra ngoài, loại tục vật này đừng có đưa cho ta. Có chuyện gì phải làm thì đi làm đi, ở đây đã có Tần Nhi.”

Tôi cố ý để không được tuyển, trang phục đẹp thế này làm sao được? Để bị nhầm a? Vốn tôi có tiếng là mỹ nữ tài nữ, đám tú nữ đã sớm coi như cái đinh trong mắt.

Tôi vẫn mặc kiểu trang phục như ngày thi hội đó, chỉ là Tần Nhi làm cho tôi một bộ mới, kiểu dáng màu sắc không khác lần trước, nhưng chất liệu thì trái ngược. Nguyên lai chất vải là phổ thông, nhưng bộ đồ đúng là được làm từ tuyết đoạn.

‘tuyết đoạn’ là ngự dụng cống phẩm, người bình thường không mua nổi. Như vậy cũng tốt, chí ít sẽ không để đám con gái khác khinh thường.

Tôi với Tưởng Dung, Vân Dung, mang theo nha hoàn của mình lên xe ngựa. Tôi với Tưởng Dung thì giống nhau, còn xe ngựa của Vân Dung lại nổi bật xa hoa hơn hẳn. Tôi trái lại chẳng thèm, chỉ là thấy Vân Dung thực sự quá ngạo mạn, hình như chưa từng gặp ai giống thế.

Ở đây, mỗi xe ngựa và hai ngọn đèn lồng tiêu ký đều không cùng màu. Đèn lồng biểu hiện rằng tú nữ bên trong có gia thế địa vị và thân phận như thế nào.

Năm kia đã có một cuộc tuyển tú, vì tiên đế băng hà, suốt đến bây giờ mới tiếp tục. Cho nên tổng tuyển cử lần này vô cùng náo nhiệt. Thiên kim nhà giàu tham tuyển nhiều không kể xiết. Trước đó, chuyện tú nữ bị sát hại đã bị hòa tan vào niềm vui sướng, người dân phố xá đứng đầy hai bên xem náo nhiệt.

Ngẫm lại mới thấy lạ, còn nhớ trong TV đã nói, con gái tuyển tú không được vượt quá 18 tuổi. Nhưng tôi đã sang 18, Vân Dung và Tưởng Dung thì càng đừng nói thêm. Lẽ nào thời đại này lưu hành tình yêu chị em? Không ngờ giống với thời hiện đại, vợ có thể lớn tuổi hơn chồng? Bất quá chính sách này cũng không tệ, lúc tôi trượt thì có thể chơi đùa thêm mấy năm.

Tôi ngồi không trong xe ngựa, trong đầu hiện lên bóng hình của Tề Hiên. Chậm rãi, bóng dáng ấy phai nhạt dần, biến thành tên hỗn đản đêm đó cưỡng bạo tôi. Tuy đúng là không rõ ràng lắm, nhưng cũng rất sâu sắc. Người kia cũng có ý, XXOO người ta xong còn để lại lễ vật. Bất giác, tôi đột nhiên bật ra tiếng cười ‘hì hì’ khúc khích.

Tần Nhi ở trước mặt tôi, khua khua tay: “Tiểu thư, sao vui vẻ thế, nghĩ đến Thành vương?”

Tôi quắc mắt nhìn nàng, “Không được nói lung tung.” Tôi sao có thể nói rằng đang nhớ cái tên XXOO kia.

“Mạc gia ba vị tiểu thư, nô tài cung hậu (cung kính chờ đợi) đã lâu.” Không ngờ, xe ngựa đã dừng, nghe thấy thanh âm của một thái giám, khoan tay đứng ở phía trước xe, nhỏ giọng nói. Tần Nhi dịu tôi xuống xe ngựa. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy cung tường cao cao sừng sững trước mặt, ngực tôi đột nhiên thấy nao nao. Giữa cung tường xa hoa như vậy, không biết đã mai táng bao nhiêu tính mệnh hồng nhan. Không biết sinh mệnh của Liễm Dung tôi có bị chôn cất ở đây không.

Thê lương cười, tôi đi theo thái giám kia. Vân Dung và Tưởng Dung đi phía trước, bộ dạng Vân Dung vênh vác tự đắc lắm, đáng ghét.

Thái giám đưa chúng tôi tới tú cung, Kinh Hồng các bên trong sớm đã có tú nữ. Thái giám cười nói: “Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, thỉnh đợi ở đây.” Lại nói với Vân Dung: “Vân tài nhân, thỉnh theo nô tài.”

Vân Dung cười, liếc tôi một cái, đi theo thái giám. Không phải chỉ là lục phẩm tài nhân sao? Vênh thế?

Tôi và Tưởng Dung người trước người sau đi vào, trong phòng có đủ loại ánh mắt đánh giá chúng tôi. Sớm biết hậu cung phức tạp, tôi vô thức giật nhẹ màng che mặt. Một người xấu xí như tôi, giữa đám mỹ nữ thế này, quả là nhục.

Tôi đang tìm một hàng, có một vị nữ tử cười nói: “Tỷ tỷ này, là Mạc Tam tiểu thư?”

Tôi gật đầu: “Tiểu nữ tử chính là Liễm Dung, xin hỏi tỷ tỷ là...”

32. Chương 32

Nàng nở nụ cười: “Ta là chi nữ của Lại bộ thượng thư Triệu Tử Tuyết, ngưỡng mộ đại danh tỷ tỷ đã lâu.” Tử Tuyết, tuyết màu tím. Nhìn nàng một thân tử y, da dẻ như tuyết, thật đúng là người y như tên. Ai chẳng biết đệ đệ của thái hậu là Hình bộ thượng thư, nàng nói thẳng mình là nữ nhi của Hình bộ thượng thư, có mang theo chút khoe khoang. Có thể nàng đã nghe đại danh của tôi, cố tình phô trương chẳng.

Tôi thản nhiên: “Không dám.” Tôi không có ý định tiến cung, không muốn thân cận nhiều với những vị tiểu thư này.

Tùng tú nữ một được đưa tới, tôi cũng không thèm nhìn xem là ai. Trái lại, Tưởng Dung lại đi hết một vòng tán gẫu đùa giỡn với chúng nữ tử. Con gái ở đây mỗi người đều mặt mày đều tươi cười như hoa, thật không biết mấy ai thật lòng.

Tú nữ tới hết rồi, hai ma ma một, sắc mặt nghiêm túc bước vào. Có 6 ma ma, thi lễ với chúng tú nữ: “Nô tì cấp các vị tiểu thư thỉnh an.”

Triệu Tử Tuyết cướp lời: “Ma ma xin đứng lên.” A, tiên nhập vi chủ (1).

(1) tiên nhập vi chủ: ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo (QT).

Sáu ma ma đi vào nội đường, một thái giám cầm tập sổ. Tú nữ nào được gọi tên, đi vào nội đường. Tôi biết, là nghiệm thân. Ngạo mạn chậm rãi uống trà, coi như là chuyện không liên quan đến mình.

“Mạc Liễm Dung...” Cuối cùng cũng đã gọi tên tôi, tú nữ tiên đế khâm điểm lại là người cuối cùng, hanh.

Tôi vào nội đường, thấy trong phòng có một phiến bình phong, phía sau bình phong là một chiếc giường. Có hai ma ma đã bắt đầu, chuẩn bị cởi quần áo của tôi. Tôi vút hai thỏi vàng xuống đất, cười: “Ma ma, bạc của ma ma rơi.” Mấy ma ma thấy vàng thối, mắt sáng lên. Hai vị giúp tôi cởi quần áo, vội vàng đi tới nhặt. Bốn ma ma bên cạnh cùng không biết làm sao, ngơ ngàng nhìn tôi. Tôi đi tới bên cạnh các bà, cũng bỏ ra bốn thối, cười: “Ma ma, của mấy vị cũng rơi.” Bốn người lập tức tươi cười, cầm tiền đút vào tay áo.

Nghiệm thân thế là xong, trên đời này làm gì có người không tham tiền. Mang theo sáu thỏi vàng trong người, đúng là đủ.

“Tiểu thư, chờ một lát.” Phía sau vang lên một thanh âm quen thuộc của ma ma.

33. Chương 33

Chương 20: Lần đầu bỏ trốn

“Xin hỏi ma ma còn gì phân phó?” Tôi rất lễ độ quay lại, thi lễ với các ma ma ấy.

Một vị đứng đầu đi tới, nói: “Tiểu thư vẫn phải vào trong.” Tôi thấp thấp thỏm thỏm đi theo các ma ma vào bên trong, lập tức có bốn vị bắt đầu đề tôi xuống, mạnh mẽ lột sạch y phục của tôi. Vị đứng đầu kia lại nói: “Tam cô nương, xin thứ lỗi, nô tỳ chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.” YY nó, thu tiền rồi vẫn còn nghiệm, vàng của ta a. Bị nghiệm ra ta không phải một thân xử nữ, có thể bị chém đầu a?

Tôi bị bốn bà già vỗ nắn bóp, thô bạo nghiệm phía sau, khiến tôi uể oải đến cực điểm. Xong rồi, xong rồi, cái mạng nhỏ này khó bảo toàn.

“Chúc mừng tiểu thư.” Ách? Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, thấy vị ma ma dẫn đầu đối diện, nhìn tôi cười mờ ám? Có ý gì, tôi không phải là xử nữ đấy, không phải tử tội a? Chúc mừng tôi làm gì? Có phải bị sốt rồi không? Bất kể thế nào thì tôi đây đã bị các vị xào rồi.

“Cảm tạ.” Buông ra hai chữ, tôi vội vàng đi thẳng. Quái lạ, tuyển tú này không giống như tôi từng xem trên TV, sao có thể vậy nhỉ?

...

Theo quy định, tất cả tú nữ phải ăn trưa trong cung. Tôi thì đặc biệt được chăm sóc, thái hậu phái người đến mời tôi qua dùng bữa cùng. Ngoài tôi được chiếu cố thế này, còn có Tử Tuyết. E Tử Tuyết chỉ là cái nền cho tôi. Bên ngoài nàng đúng là cháu gái của thái hậu, nhưng kỳ thực tôi mới là hàng thật giá thật.

Tôi không thông minh quá, cũng không ngu dốt quá, nên sẽ không làm con chim đầu đàn. Cho nên tôi nói mình đau bụng, ở lại Kinh Hồng các nghi ngơi.

Các vị tú nữ và Tử Tuyết chắc phải ăn đến độ miệng đầy nước bọt rồi nhỉ? Thương cảm cho tôi bị bỏ đói, đứng một mình Kinh Hồng các lạnh như băng. Đói quá, nhưng mà đói so với không mất cái mạng nhỏ này là thì thà thế còn hơn.

Nằm trên một chiếc giường nhỏ ở Tú Nữ môn nghỉ ngơi, trong đầu miên man. Vừa qua cửa nghiệm thân, thực là quái lạ. Theo lý mà nói, thu tiền rồi thì còn nghiệm cái gì? Cho dù nghiệm, nếu phát hiện tôi không phải xử nữ, sớm phải đen mặt lại chứ, cư nhiên lại trưng ra cái vẻ mặt đó. Cho dù thái hậu di mệnh có dặn trước, cũng không thể có vẻ mặt như thế a. Quái thật, rất là quái, biết là năm nào chẳng có chuyện quái, nhưng năm nay còn quái hơn.

Tôi lại nghĩ, có nên chạy không? Nhớ đến vẻ mặt ma ma nghiệm thân, tôi thấy lạnh từ trong ra ngoài. Khi tuyển tú mà chạy trốn thì không phải là tội lớn (nếu bị bắt, tôi có thể nói là một mình đi dạo loanh quanh,

bị thích khách cường ép, ha ha ha. Thái hậu di mệnh sẽ che chở tôi, không chết đâu.), không phải là một thân xử nữ mà tham gia tuyển tú mới là tội lớn. Là tội khi quân, huống chi tôi còn là do tiên đế khâm điểm.

Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện hai chữ ‘nguy hiểm’. Tôi đã có quyết định rồi, lên chuồn khỏi Kinh Hồng các. Từ Tú Cung hẻo lánh, sát với Lâm uyển, phía trước Lâm uyển chính là cung tường. Tôi chỉ cần leo qua tường là có thể thoát khỏi cung. Hồi bé tôi thường xuyên mang Diêu Diêu đi hái trộm trái cây, cũng leo tường ra ngoài. Cung tường chắc cùng không cao lắm chứ?

...

Một ngày thật là nóng, tôi lên lút thoát khỏi ánh mắt mọi người, rốt cuộc cũng thấy được cung tường. Tôi không có leo thẳng qua bức tường ấy mà lui vào một góc. Tìm cái lỗ chó chui đã, tôi rất lười, nếu mà có lỗ chó chui thì không cần trèo tường, mệt chết. Chủ yếu là tôi tuyệt đối thể trèo ra, cung tường đâu phải là một chỗ trèo tốt.

“Làm gì đây?” Tôi đang tìm tìm, phía sau chợt vang lên một tiếng quát lạnh băng. Tôi giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người.

Tôi cười gượng, “Ta tản bộ tản bộ.” Nói chạy trốn thì lập tức bị bắt, thảm.

“Tản bộ? Ta xem ngươi là muốn chạy trốn.” Nói xong vẫn trừng mắt nhìn tôi, tôi trừng lại.

Suất ca (dễ nhìn)? Có nhầm không? Phong thủy cổ đại có vẻ tốt lắm nhỉ? Trước khi tôi chạy trốn thì gặp được một Suất ca, nhất định lão Thiên thương cảm tôi tuyển tú cực nhọc, cho nên cố ý ban tặng cho tôi, ha ha ha. Vận khí của tôi thực tốt, nên mua vé số, nhờ trúng thì tôi sẽ làm phú bà rồi.

“Nhìn cái gì? Lau nước bọt của người đi.” Suất ca vừa buồn cười lại vừa tức giận nói.

Tôi sờ sờ cằm, hình như có chút nước miếng, ướt cả máng che mặt. Ho khan một tiếng, “Ngươi là ai a? Dám quấy cô nãi nãi ta? Không có việc gì thì tránh ra.”

Hắn nghiêm mặt: “Trong cung nội uyển, là người thì không được phép trốn ra ngoài.”

34. Chương 34

Chương 20 (tiếp)

“Ai cần ngươi lo, ta thích thì trốn.” Ai, lỗ mũi.

Hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười tà ác, “Ngươi rốt cuộc cũng thừa nhận là muốn chạy trốn?”

Tôi không thể không gật đầu: “Đúng vậy, muốn chạy trốn.”

“Vì sao?” Hắn tựa hồ rất có hứng thú với tôi.

“Bởi vì ta không muốn bị chọn.” Lý do thứ nhất, là nguyên nhân quan trọng nhất không thể không nói.

“Thiên hạ có bao nhiêu nữ tử muốn vào cung, ngươi vì sao không muốn tiến cung?”

“Hoàng đế sắc quỷ kia không biết có bao nhiêu nữ nhân, hôm nay yêu người này, mai thích người khác, thật không biết hắn cuối cùng yêu ai. Gả cho một người mình không yêu, hoặc không phải người thương của mình chẳng lẽ hạnh phúc? Cung đình hiểm ác đáng sợ a, người không hiểu. Ta từ nhỏ đã quen nhìn đám nữ nhân hậu cung hồng tường như hoa như ngọc tranh đấu, đánh chết ta cũng không muốn bị cuốn vào. Đám nữ tử ấy vì một nam nhân không yêu ai, thường xuyên lục đục với nhau, mang thanh xuân biến thành hư ảo, vĩnh viễn đấu tranh ở đây. Với chỉ số thông minh của ta, tuy rằng không phải sợ đám đàn bà con gái đó. Nhưng ta không muốn hại người, lại càng không muốn tranh một người đàn ông không yêu mình với họ. Cho dù là ta yêu hắn, ta cũng không muốn chung chồng với bất kì một người đàn bà nào. Hơn nữa, ta còn là vợ bé, hiểu chưa?” Nghe tôi nói hết rồi, hắn có chút giật mình. Tôi quay lại, ánh mắt dương lên rõ ràng như đang nói: “Đồ thiếu hiểu biết.”

“Nói rất đúng, nói rất hay.” Hắn nghi hoặc nhìn tôi: “Bất quá ta thấy hơi kì, cô nương ngươi mới vài ba tuổi đầu, vì sao đã chứng kiến hậu cung phi tần tranh đấu?” Tôi lại nói bậy rồi.

“Ta từ nhỏ thích đọc sách, sách về cung đình tranh đấu xem không ít, nên mới quen.”

“Thì ra là thế.” Hần thú vị cười: “Trở về đi, với tư sắc của ngươi, nhất định sẽ lạc tuyển. Đến lúc đó danh chính ngôn thuận ra khỏi cung, hiện giờ chạy trốn là tử tội đó.” Nghe có vẻ có chút thiện chí, nhưng tôi thấy hình như hần uy hiếp mình, còn đả kích nữa chứ? Tôi che mặt a, hần sao biết tôi xấu?

“Ngươi sao biết? Ngươi cũng không phải hoàng đế. Vạn nhất lão nhân hần đầu óc lên cơn, bắt ta ở lại, không phải ta sẽ làm một oán phụ trong cung cả đời sao?”

“Vì ta là thị vệ bên cạnh hoàng đế, cho nên ta biết sở thích của lão nhân hần.” Miệng hần cũng không tự chủ được mà vênh lên, tựa như lời của tôi buồn cười lắm ấy, buồn cười đến thế cơ a.

Đồ nhỏ mọn, nếu không phải bản tiêu thư đang đứng dưới hiên, nhất định sẽ cho mi hai cái tát.

“Vậy a, ta quay về, tái kiến.” Tôi cúi đầu, xám xịt ly khai.

Kết quả, lần đầu tiên chạy trốn chính là — thậm bại, xuất sư bất lợi a.

35. Chương 35

Chương 21: Trúng tuyển

Nghe xong ‘lời khuyên’ của Suất ca, tôi buồn chán quay lại Kinh Hồng các. Hần nói cũng đúng, với dung mạo của tôi, nhất định lạc tuyển, quả thật không cần lo lắng. Vấn đề tôi không còn là xử nữ tuy nghiêm trọng, nhưng đoán rằng các bà cô ấy sẽ không vạch trần ra đâu. Cái này gọi là nã nhân thủ đoán, đã thu tiền của tôi rồi mà còn tạo xi căng đan, sống không dai đâu. Làm tôi lo nghĩ nhất chính là nụ cười thâm sâu và câu nói không thể hiểu nổi của ma ma kia. Vừa nhớ lại, đã thấy sợ rồi.

Thấm thoát đã thấy một đám tú nữ, tùm năm tùm ba đi vào Kinh Hồng các. Ăn nhanh vậy? Thật là có phúc không biết hưởng a, nếu tôi mà là các nàng ấy, được ăn bữa trưa, nhất định sẽ ăn đến no phồng bụng thì thôi. Nhìn vóc dáng các nàng, chắc cũng không cần ăn kiêng. Có lẽ trong đầu nghĩ đến Điện tuyển lát nữa, ăn không vô. Những đứa con gái này, thực không biết cung đình hiểm ác, đau đầu nhức óc thế nào mới tình nguyện chịu chết.

Mãi mê suy nghĩ, tôi thấy như mình đụng vào vật gì rồi. Tôi vừa ngẩng đầu lên, là một vị nữ tử thanh tú đang sợ hãi nhìn tôi. Không xong, tôi đụng vào người ta. Vội cười lạnh: “Liễm Dung vô tâm đụng vào cô nương, thỉnh cô nương thứ lỗi.”

Nàng đạm đạm nhất tiếu: “Là Phượng Nhi bất cẩn, phải thỉnh tỷ tỷ chớ trách phạt.” Cái này... Cái này... Rõ ràng là tôi đụng vào con nhà người ta, sao lại xin lỗi tôi.

“Là lỗi của Liễm Dung, đụng vào cô nương, Liễm Dung phải thỉnh cô nương thứ lỗi mới đúng.” Trông nàng khách khí thế, tôi cũng nên khiêm nhường một chút.

“Không, không dám.” Nàng khó khăn thốt ra mấy chữ. Về mặt hoảng hốt, tôi không phải khủng long, có cần thiết thấy kinh khủng như vậy không?

Tôi liếc mắt quan sát nàng, thấy nàng ăn mặc bình thường, trang sức cũng không nhiều lắm, chất liệu cũng thường, thậm chí có chút cũ kỹ. Không cần phải nói, nữ tử này nhất định gia thế hàn vi, cho nên lúc nào cũng nhường nhịn. Nhìn lại bản thân mình, tuy trang phục của tôi thanh nhã, nhưng trên người vẫn có vài thứ đồ trân phẩm hiếm thấy. Nàng sợ mất lòng tôi, nên mới khúm núm vậy.

Tôi cười: “Liễm Dung đụng vào cô nương, nên thỉnh tội với cô nương.”

Nàng vội nói: “Không dám, không dám, tiểu thư không cần làm vậy.”

Tôi nhìn dáng vẻ hồi hộp ấy, nắm tay nàng, nói: “Đã có duyên hội ngộ, chính là tỷ muội, có gì mà dám hay không dám. Nếu cô nương không chê, gọi ta một tiếng tỷ tỷ.” Đã từng như vậy, tôi đã từng nhỏ bé lẻ loi vàng vọt dẹt dẹt như thế, giống nàng bị người ta xem thường. Nhìn nàng, tôi không khỏi nhớ tới quãng thời gian học đại học.

Rất nhiều năm trước, tôi may mắn đỗ vào một trường đại học có tiếng, đa số chúng bạn đều có bối cảnh gia thế hiển hách. Còn tôi thì sao? Tôi chỉ là một đứa con gái bị quăng đi, cái gì cũng không có. Nhớ lại ngày khai trường, tôi vì khấn trương, đụng vào một bạn học, kết quả bị cô ta mắng như một con chó. Sau đó tôi mới biết, nữ sinh mắng tôi đó là thiên kim của ngài thị trưởng, tính tình thất thường, khi tôi học đại học cũng được trải nghiệm nhiều.

Nữ tử nhu nhược trước mặt này, cũng giống với tôi ngày xưa ấy. Nhưng nàng so với tôi còn may mắn hơn, bởi người nàng đụng phải là tôi.

Nàng vừa mừng vừa lo, “Thật sự có thể?”

Tôi gật đầu: “Đương nhiên có thể, có thể gọi ta tỷ tỷ, chúng ta là hảo tỷ muội.”

Tôi nắm lấy tay nàng, cùng bước vào Kinh Hồng các, thấy Tưởng Dung đã ở bên trong rồi. Tưởng Dung thấy tôi kéo tay Phượng Nhi, châm chọc: “Tam muội, muội cùng đừng tự hạ thấp mình như vậy.”

Phượng Nhi nghe nàng ta nói như thế, lén liếc sang tôi. Tôi cười: “Ta biết thân biết phận, không cần người nhắc nhở.”

Loom lại nàng một cái, lướt qua. Bởi vì tôi đi quá nhanh nên gây ra một cơn gió lạnh.

Phượng Nhi và tôi cùng ngồi xuống, nàng cảm kích nói với tôi: “Tỷ tỷ, cảm tạ tỷ. Tỷ là thiên kim tiểu thư đại gia, không nên vì ta mà đắc tội những người khác.”

“Có gì là đắc tội chứ, nữ nhân đó cố tình bới móc, đừng để ý nàng.” Tưởng Dung a Tưởng Dung, ta biết nỗi buồn khổ của người, vì sao người không thể làm chính mình? Vì sao người luôn muốn đối đầu gay gắt với ta?

Tôi không thích nàng ta, nhưng cũng không ghét, tôi không hi vọng có một ngày nàng chết bởi tay tôi.

Phượng Nhi biết ơn nhìn tôi: “Tỷ tỷ, cảm tạ tỷ. Cha ta chỉ là một huyện lệnh nhỏ, không tiền không quyền, khó được các tỷ tỷ để mắt ta.” Huyện lệnh mà nói, so với mấy vị trọng thần thì kém xa, khó trách nàng dè dặt khép nép vậy.

Tôi thấy nàng là một cô gái được, dung mạo thanh tú, ăn nói có học thức, chỉ có điều lá gan quá nhỏ. Tôi chúc nàng lạc tuyển, chứ cứ với kiểu này, nàng không bị đám còp cái hậu cung kia ăn tươi mới là lạ.

Chúng tôi hai người hàn huyên vài câu, nàng lại trở về một góc ngồi. Giữa đám tú nữ nét mặt như hoa, phục trang đẹp đẽ, tỏ ra hèn mọn như vậy. Tôi nhìn nàng, đành bất đắc dĩ thở dài. Nữ tử ở niên đại này, thật vô năng a.

36. Chương 36

Điện tuyển cuối cùng cũng bắt đầu, tôi đợi thời khắc này đã lâu. Chỉ cần tôi bị loại, tôi sẽ không còn là tú nữ nữa. Vì một ngày mai tươi sáng, nhất định phải nghĩ ra biện pháp để mình lạc tuyển.

“Lại bộ thượng thư Mạc Văn Xương chi nữ Mạc Tưởng Dung.” Thái giám xưng tên Tưởng Dung. Những người khác thì tôi không quan tâm, nhưng Tưởng Dung thì rất chú ý.

Tưởng Dung đậm đậm nhất tiểu, trang nhã khéo léo tiêu sái, hướng đến người ngồi trên ngai vàng thi lễ. Đương kim hoàng thượng chưa lập hậu, cho nên lần tuyển tú này chỉ có thái hậu và một vị phi tử tham gia. Nhìn bộ dạng Tưởng Dung như vậy, trong tâm tôi thầm xem thường. Không phải chỉ là tiểu tiếp sao? Lạc tuyển cũng được mà.

Hoàng đế ngồi sau tấm rèm còn chưa lên tiếng, đã nghe thái hậu nói: “Lui xuống đi.” Tưởng Dung vẫn đang mỉm cười, sắc mặt chợt tái, mồ hôi lạnh đổ xuống.

“Mẫu hậu, Mạc Tưởng Dung tài mạo song toàn, có thể phụng dưỡng hoàng thượng, mẫu hậu...” Giọng nữ rất êm tai truyền ra. Thái hậu chỉ cắt lời: “Mạc thượng thư cả đời vì nước, trung thành tận tâm. Nghe nói gần đây thân thể suy yếu, Tưởng Dung nhu thuận hiếu thảo, để nàng chăm sóc là tốt nhất.”

Lý do hay, không phải muốn PK (*) Tướng Dung chứ? Có cần phải nói dễ nghe thế không? Nghe giống thái hậu thương cảm cho triều thần lắm ấy?

(*) PK = player killer – thuật ngữ game online thì phải ‘_____’

“Mẫu hậu nói rất phải, đưa Mạc Tướng Dung xuất cung, ban thưởng gấm Tam Thất, một đôi ngọc Như Ý.” Nhân vật chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng phát ngôn, xua đuổi như đuổi ăn xin a, mấy lời này là huỷ cả một giấc mộng thiếu nữ đấy.

Sắc mặt Tướng Dung trắng nhợt, nước mắt đọng mi. Giờ phút này, lòng tôi không hiểu sao lại thấy thương thương? Vì Tướng Dung sao? Không, sao lại phải vì đứa con gái ngu ngốc này chứ. Hoàng cung, thật tốt như vậy sao? Tôi ước gì hắn cũng nói, Mạc Liễm Dung rút đi.

“Mạc Liễm Dung.”

Tôi giật mình, vội đáp: “Thần nữ tại.”

Phía sau màn, giọng vị nữ nhân chậm rãi vang lên: “Bỏ màn che mặt của người xuống.” A? Bỏ màn che mặt?

“Không cần.” Thái hậu và hoàng thượng cùng đồng thanh. Thái hậu biết tôi xấu thì ngăn đã đành, hoàng đế chết tiệt kia chớ mồm vào làm gì.

“Lưu lại.” Thái hậu ôn hòa nói, hai chữ của bà giống như trái bom, có thể nổ tung cả người tôi.

Tôi vội vàng: “Thái hậu thác ái, khiến thần nữ không còn mặt mũi gặp người khác, thỉnh thái hậu thu hồi mệnh lệnh.” Tôi không phải ngu độn, không muốn tiến cung.

“Liễm Dung là tú nữ tiên đế khâm điểm, hơn nữa tài hoa xuất chúng. Đương kim hoàng thượng hiếu thuận, trọng tài, sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, người cần gì phải khiêm tốn.” Chụp mũ lớn a, lòi cả tiên đế ra áp đặt hoàng thượng. Tôi là một đứa xấu xí, hắn không thèm đâu. Thái hậu di mệnh a, con biết người thương con, nhưng mà con không muốn tiến cung, để con tự do đi.

Hoàng thượng lên tiếng: “Thái hậu nói vô cùng phải, lưu lại.” Tôi thấy thái giám kia muốn ghi tên mình, vội quát to một tiếng, khoan đã. Một phát giật mình che mặt, ngẩng đầu lên, lập tức nghe được một trận xì xào nổi lên từ chúng tú nữ. Tôi biết, vẻ ngoài của tôi thật có lỗi với quần chúng. Nếu bây giờ là ban đêm, tôi đoán các tú nữ sẽ hôn mê bất tỉnh hơn một nửa (vì bị tôi dọa).

“Đi ra đi ra.” Phía sau màn truyền đến một thanh âm không nhận được nữa, có lẽ chính là vị phi tần nào đó kia.

“Tĩnh phi, hôm nay người tuyển phi cho trẫm là nàng a?” Nàng mới lên tiếng, đã nghe hoàng đế tránh móc.

Vị hoàng thượng này đầu có sốt không ta, người người đều sợ khi thấy khuôn mặt hoa tàn của tôi, không đi ra thì ở đây để cho người ta chế nhạo?

Hoàng thượng tiếp lời: “Lưu lại, phong tứ phẩm Dung hoa.” Uống nhầm thuốc rồi, hoàng thượng nhất định là uống nhầm thuốc rồi.

Thái hậu lại chậm rãi nói: “Khoan.” Cứu tinh, có lẽ muốn đuổi tôi đi, ha ha ha. Thái hậu di mệnh, cảm tạ người.

“Mạc Liễm Dung là tú nữ tiên đế khâm điểm, tứ phẩm Dung hoa thì ủy khuất quá.” Lỗi tại tôi hôm nay có hồng không vậy, trời ơi là trời. Trúng tuyển còn chưa xong, phân vị cao cho tôi như vậy làm gì a.

“Mẫu hậu, Mạc Liễm Dung chưa thị xâm (ý “hầu hạ”), theo lý không thể phong cung chủ vị.” Tĩnh phi mở miệng ngăn cản, tốt nhất là đuổi ta ra khỏi cung đi.

“Mạc Liễm Dung tài đức vẹn toàn, Mạc Văn Xương công tại xã tắc, lẽ nào không thể sửa quy củ?” Thanh âm của hoàng thượng sao mà êm ái, nghe xong thì chối tai khủng khiếp.

“Hoàng nhi có lý.” Thái hậu rất thỏa mãn với biểu hiện của hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần nữ vô tài vô sắc, tính cách quái đản. Lười nhác tham ăn, tư tưởng dơ bẩn, đức hạnh bại hoại. Ngay cả tam tông tứ đức cũng không biết, nữ công gia chánh lại càng không hay. Có một nữ tử như ta, e rằng khiến thể diện hoàng gia bị dơ bẩn, thỉnh hoàng thượng và thái hậu đổi ý.” Để ly khai hoàng cung, tôi biến bản thân không đáng một đồng.

“Lần càn.” Thái hậu giận tím mặt, “Lưu lại, phong tiểu nghi, ban thưởng ở Sương Hoa cung.”

Tiểu nghi cái con khỉ, nhìn bộ dạng tôi xem, có chút gì giống phi tần? Tôi thà làm cung nữ, không muốn làm tiểu nghi.

Tôi vội nói: “Thần nữ biết tội, thỉnh thái hậu giáng làm cung nữ, bần cùng thế nào cũng được, nghìn vạn lần đừng để ta làm phi tần.” Trong cung, một cung nữ biến mất thì không ai chú ý, nhưng một phi tử biến mất, động tĩnh không nhỏ. Tôi muốn chạy mà, nếu phân vị cao như thế sẽ liên lụy.

“Tiểu Hỉ Tử, dẫn Mạc tiểu nghi đi, hảo hảo trông coi.” Hoàng đế hoàn toàn không đếm xỉa đến lời của tôi, ra lệnh cho người bên cạnh. Hảo hảo trông coi? Lẽ nào tôi còn có thể chạy thoát.

(hết quyển I)

37. Chương 37

Quyển II: Sơ nhập cung đình

Chương 1: Tái ngộ cố nhân

Đến Sương Hoa cung tôi mới phát hiện, mình thế thảm cỡ nào. Nguyên lai Sương Hoa cung là nơi rất hẻo lánh, là một cung điện vô cùng cũ nát. Chỉ có phi tần phạm sai lầm mới ở đây, mà nữ nhân ở đây, về cơ bản là chờ chết. Thái hậu di mệnh a, người không phải rất thương con sao? Sao lại phải hãm hại con a?

Tiểu Hỉ Tử an bài cho tôi một chỗ xa hoa nhất Sương Hoa Cung — Lộ Thai cư. Tôi đảo mắt, thế này mà xa hoa hả? Còn không bằng Lan uyển Mạc gia. Sau đó tôi phát hiện, ở đây ngay cả nhân ảnh cũng không có. Nhìn cung điện trống vắng, trong ngực tôi không biết có tư vị gì. Ông trời ơi, Liễm Dung con sao phải lưu lạc đến nông nổi hôm nay.

Tiểu Hỉ Tử cũng không dám bạc đãi tôi, gọi người quét dọn Lộ Thai cư, lại thay chăn đệm mới. Nhân tiện mang vài đồ gia dụng đến, còn phân công một cung nữ cho tôi. Một cung nữ, ông trời ơi, một người thì có thể làm gì a, ít nhất cũng phải phân một thái giám và ma ma cho tôi chứ. Tôi cố gắng tranh luận với Tiểu Hỉ Tử, hắn liền nói: “Tiểu chủ là tần phi phạm lỗi, không quy củ nên phải tự lo liệu.” Lẽ nào đã ưu đãi tôi thế này? Tôi mới tiến cung thì gần như vào lãnh cung, cuộc sống về sau qua đi thế này ư.

...

Sáng sớm hôm sau, cha dẫn theo Tần Nhi vào thăm tôi. Lúc này tôi mới biết, nguyên lai nữ tử trúng tuyển không cần về nhà, chỉ thông báo cho người nhà mang đồ dùng cần thiết và nha hoàn sang. Tiện thể cùng người nhà tụ họp. Mà đặc biệt, Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Mạc Ngôn đều đến gặp Vân Dung, chỉ có mình cha đến thăm tôi. Cha dường như già đi rất nhiều, lòng tôi có chút xúc động. Kì thực, tôi biết, cha vẫn rất quan tâm tôi.

Cha ngữ trọng tâm trường (1) dặn dò tôi, phải hảo chiếu cố bản thân, không được phép hành động theo cảm tính, cùng sống hòa thuận với Tần Nhi. Tôi miệng đáp ứng, nhưng trong đầu thì không đồng ý vậy. Tôi sớm muộn cũng phải ly khai, học linh tinh làm gì?

(1) ngữ trọng tâm trường: lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa (QT).

Nói một hồi về chuyện thường ngày, có một thái giám báo lại, Vân tài tử cho mời. Đám đàn bà này muốn hảo hảo cáo biệt, tôi đương nhiên không đáp ứng.

Trước lúc cha đi có để lại cho tôi một chồng ngân phiếu, ngân phiếu còn ẩm hơi cha, khiến nước mắt bất giác rơi.

Đồ từ nhà mang đến thật không ít, y phục trang sức, tất cả mọi thứ. Xem ra cha vẫn luôn tận tâm với tôi, dù ông trước kia không như thế, nhưng giờ đã không còn nợ nần tôi gì nữa rồi.

Dùng qua bữa trưa, Tần Nhi và Ngâm Thu cùng nói chuyện phiếm. Tôi rơi vào thế thanh nhàn, một mình nằm ngáy trên giường.

Ngâm Thu chính là tiểu cung nữ Tiểu Hỉ Tử phái cho tôi, năm nay 17 tuổi, đáng vẻ rất khả ái. Mới gặp tôi lần đầu con có chút e dè. Mới một ngày thì đã quen tôi rồi. Sau khi Tần Nhi tới, hai người trở thành hảo tỷ muội, vứt tôi sang một bên.

Tôi biết cung đình hiểm ác, người bên cạnh mình rất có thể là gian tế, nhưng tôi tin Ngâm Thu. Tôi bắt quá chỉ là một tiểu tần phi bình thường, xấu không cần nói, mới vào cung đã chọc giận Hoàng thượng và Thái hậu. Nói chung sau này tôi tuyệt đối không phải là chứng ngại vật của các chị kia, không đáng bị gây khó dễ.

Lần này nữ tử trúng tuyển có 18 vị, nếu tính cả tôi nữa là 19, nhưng tôi dung nhan hoàn toàn khả dĩ đáng quên lãng. Lúc trước, bên cạnh hoàng thượng có 5 vị phi tử (bao gồm cả Vân Dung), giờ có 24 vị tần phi.

Không lâu sau khi hoàng thượng đăng cơ, lại không tuyển tú, bên cạnh chỉ có 4 vị.

Thực phi Trịnh Diễm Oánh, con gái Thái phó Trịnh XX, là thanh mai trúc mã với hoàng thượng. Trước khi hoàng thượng lên ngôi, rất nhiều người cho rằng nàng chính là người được chọn làm hoàng hậu.

Tĩnh phi Lâm Tĩnh, là cháu gái của Thừa tướng Lâm Hi Diệt, do Tiên hoàng làm chủ, phong làm phi của đương kim Hoàng thượng. Nghe đâu đương kim Hoàng thượng không thích nàng, cho nên phân vị không cao.

Mai tần Mai Nhã nguyên là cung nữ, vì xinh xắn nên được Thái hậu yêu mến, ban cho Hoàng đế.

Thủy mỹ nhân Thủy Vô Hương, là biểu muội của Tĩnh phi, được hoàng đế để để mắt, nạp làm mỹ nhân. Rốt cuộc là vô tình gặp nhau hay là do Tĩnh phi an bài cũng không biết.

38. Chương 38

Vân tài tử vốn định gả cho Tề Hiên, vì lo cho thể diện của nàng nên cho vào.

Như vậy, trong đám nữ tử tiến cung lần này, Hoàng đế thích nhất là con gái của Hình bộ Thượng thư Triệu Tử Tuyết, lúc Điện tuyển phong dung hoa, vừa thị xâm thì phong quý tần. Ngoài ra còn Phượng Nhi, con gái của Huyện lệnh Chu XX, được phong làm tứ phẩm tiệp dư, nếu không phải nàng xuất thân hàn vi, đã sớm được phong quý tần.

Phượng Nhi vốn là một cô gái đơn thuần, không biết nàng có chịu được phong sương hậu cung không a. Hôm nay nàng được sủng ái, đám nữ nhân hậu cung sẽ sớm coi nàng là cái đinh trong mắt.

Cũng còn vài tần phi được phong phân vị, nhưng không thấy tin tức gì từ Vân Dung. Mà tôi, tiếp tục làm một tần phi bậc thấp, là một đứa con gái xấu ma chê quỷ hờn. Như vậy cũng tốt, tôi ăn chơi nhàn rồi. Tôi chỉ cần nhắc có nên vào Lãn cung không, tuy điều kiện hơi thiếu thốn, cơm nước không đủ, nhưng chí ít không bị cuốn vào thị phi.

Một ngày nắng nóng tháng sáu, Sương Hoa cung như một cái lồng. Tần Nhi và Ngâm Thu trò chuyện vui vẻ, tôi nằm trên giường không chịu nổi nữa rồi. Lười quấy rầy các nàng, tôi mặc quần áo, đi dạo đến Lâm uyển. Tiện thể trinh sát một tí, xem có đường nào ra khỏi cung không. Tôi căn bản không thuộc về hoàng cung, ngóc ngách ở chỗ này cũng chẳng vui vẻ gì.

Lại đi tới cung tường, vẫn cúi đầu tìm cái lỗ chó chui như trước. Phien thật, giờ mà leo tường có lẽ không thành công đâu. Nha đầu Tần Nhi kia vừa nhìn là biết, một thiếu nữ ôn nhu, nàng sẽ cho rằng tỷ lệ trèo tường ra được tương đương bay lên trời. Cho nên, tôi nhất định phải tìm được một cái lỗ trong cung, gọi là lỗ chó chui cũng được.

“Lại là người?” Thanh âm rất quen thuộc a, tựa hồ đã nghe thấy rất nhiều lần. Tôi ngẩng đầu lên, gặp phải Soái ca hôm trước, đang nhìn tôi chăm chăm. Oan gia ngõ hẹp, nếu không phải tại hắn, có lẽ tôi đã sớm chạy rồi, nếu không phải hắn ngăn cản, có lẽ tôi sẽ không phải làm tiểu nghi chết tiệt.

Tôi nộ khí xông thiên, hung hăng trừng hắn, “Cút, ta thích làm gì kệ ta.”

“Tiểu nghi lại muốn ly khai hoàng cung?” Tên kia không biết liêm sỉ, hỏi.

“Nói nhảm, lúc đó nếu không phải gặp người, ta đã sớm ở bên ngoài tiêu dao. Ta nói cho người biết, nếu ta một năm nửa năm không ra khỏi đây, người phải bồi thường chi phí thanh xuân bị tổn thất.” Tôi đi tới trước mặt hắn, trợn mắt.

“Người thực sự muốn ra khỏi cung?” Tôi nhớ hắn đã từng hỏi câu này.

“Lại nói nhảm, người lần này hỏi lần thứ mấy rồi, lão tử mặc kệ, trong vòng 3 ngày nhất định phải giúp ta chạy đi. Bằng không thì đừng trách ta không khách khí...” Tôi nham hiểm cười, uy hiếp.

Hắn tựa hồ rất có hứng thú, cười hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Nếu người không mang ta ra ngoài, ta sẽ nói người phi lễ với ta. Người xem, nơi hẻo lánh thế này, chúng ta cô nam quả nữ... Ha ha ha. Liễm Dung ta có tiếng là nữ nhân tài ba, có tiếng hiền đức, đến lúc đó ai nói ai tin. Ta sẽ kiện người, lần trước người nói ta nhất định lạc tuyển, ta mới ở lại. Giờ trúng tuyển, người phải chịu trách nhiệm.”

Tôi hiền đức... Chuyện này... Chuyện này quả có chút không dám nhận. Mấy hôm trước tôi ở Điện tuyển nói mình đức hạnh bại hoại? Không phải lỗi của tôi.

Hắn nhăn mày: “Người muốn vu oan ta phi lễ người?”

39. Chương 39

Tôi đắc ý gật đầu. “Đúng vậy.” Ai bảo hắn nói lung tung, một câu nói mà hại cả đời tôi. Lại nghĩ lại, ngay cả tên người ta cũng không biết, làm sao đổ oan được? Trong cung nhiều thị vệ như thế, ai mà tìm ra.

“Người tên là gì?”

“Tiểu nghi, người không cảm thấy bản thân đường đột sao?”

“Cái gì mà đường đột chứ.” Tôi đưa tay ra muốn bắt tay hắn: “Ta là Tô... Mạc Liễm Dung, rất vui được gặp người.” Không danh thiếp, xuất cung cũng cần có nhóm chế tác. Bình thường khi giới thiệu bản thân với người khác, tôi đều nói, tôi là Trưởng phòng Quản lý Nhân sự công ty XX, đây là danh thiếp của tôi. Giờ thỉnh linh không có danh thiếp, có chút không quen.

Hắn kỳ quái nhìn tôi: “Người đưa tay ra làm gì?” Hồi lâu cũng không đón lấy tay tôi.

“Bắt tay a, không hiểu a? Bắt tay xong chúng ta là hảo bằng hữu, nếu đã là hảo bằng hữu, người nên nói tên cho ta biết, còn phải mang ta ra ngoài. Bằng hữu gặp nạn, người không thể thấy chết mà không cứu.” Tôi điềm nhiên nói, còn không điểm xía đến vẻ kinh ngạc của hắn.

Hắn bắt lấy tay tôi, cười gượng: “Hảo, ta nói cho người, ta là Lạc Kinh Thiên.” Thạch phá thiên kinh (long trời lở đất – QT), tên rất hay.

Tôi cười, nói: “Người đã nói cho ta biết tên, thì phải mang ta ra khỏi nơi này. Đến lúc đó ta sẽ báo đáp người, lấy thân báo đáp cũng không vấn đề.” Đường nhiên là có vấn đề, chỉ là một chút thôi mà.

Hắn lần thứ hai nhíu mày: “Người thực sự muốn rời khỏi hoàng cung?” Lần thứ mấy rồi, nam nhân gì mà không nhớ nổi. Đẹp trai ngồi ngời thế này mà bị bệnh suy giảm trí nhớ, đáng thương a. Tôi tuy xấu, nhưng nhớ rất tốt, siêu cấp tốt. (mỗ Sở: y... Xuy... Cho ta đi. A. Thiếp... Buồn nôn. A. Thuốc, thuốc tốt nhất. Hảo. Dung Dung gật mạnh đầu: Không được nôn, không được nôn, ta đúng là trí nhớ tốt mà.)

“Nói nhảm, ta đường đường là cán bộ cao cấp, sao phải làm vợ bé, rất rất nhục nhã, nhục nhã a.” Tôi thuận miệng nói, dùng tới thuật ngữ ở thế kỷ 21 rồi.

Vội vàng cười cười: “Ta nói ta là Liễm Dung tài hoa, sao phải làm tiểu thiếp, mất mặt. Đời này ta chỉ muốn gả cho người ta yêu, nam nhân đó cũng yêu ta. Hoàng đế sắc quý kia bên cạnh có một đồng nữ nhân, ta không muốn bị chồng ruồng bỏ.” Kỳ thật tôi rất rõ ràng, với dung mạo của tôi, nguyện vọng này cơ hồ không thể.

Hắn lộ ra một nụ cười mê người: “Hảo, ngày mai giờ tỵ, ở chỗ này chờ ta.” Tôi cảm thấy nụ cười của hắn thế nào ấy, ẩn giấu nhiều thâm ý, nhìn không ra.

Hắc hắc, mục đích đạt được là tốt rồi. Hắn hẳn là có võ công, tuyệt đối có thể bảo hộ tôi chạy khỏi hoàng cung. Mà sao hắn đáp ứng sáng khoái thế? Có lừa tôi không? Phải biết mang tần phi ra khỏi cung, tội danh lớn à nha, nghe đâu là mất đầu ấy. Nhỡ bị bắt, có phải bị gán tội bỏ nhà theo trai? Sau đó tôi bị trừng trị tội hồng hạnh xuất tường? Biết tôi vốn không còn trinh tiết, lúc bắt lại khám nghiệm, chưa thì xâm đã...

Rùng mình.

Thôi kệ, chỉ cần có cơ hội ly khai, tuyệt đối không bỏ. Tiền phạt lang, hậu phạt hổ (2), e đến công nguyên 2008 tôi cũng không ra khỏi cung được.

(2) Tiền phạt lang, hậu phạt hổ: trước sợ sói, sau sợ hổ ~> nghĩa bóng dễ hiểu ha ^^

40. Chương 40

Chương 2: Tình phi

Trở lại Sương Hoa cung, tôi vừa bước vào phòng đã gom hết vàng bạc châu báu thành một cái bao lớn. Chạy trốn là chạy trốn, không có tiền là không được. Nói chung, có thể cầm đi cái gì là cầm đi hết, có thể mang cái gì đi là mang đi hết. Tôi vừa ngốc, vừa lắm gièm pha, chết đói bên ngoài thì mất thể diện lắm. Các đồng chí xuyên không khác đâu có chết đói, tôi không muốn là người đầu tiên và duy nhất.

Thu dọn thỏa đáng, tôi thư thái thở hắt, ngày mai, tôi có thể ly khai hoàng cung chết tiệt này. Từ nay về sau, trời cao biển rộng mặc tôi ngao du.

Nhưng tâm tình cực tốt của tôi nhanh chóng bị phá hoại. Tần Nhi phải làm sao đây? Ngoại trừ bỏ ra từ lỗ chó chui, tôi nghĩ không có đường nào nàng ra được.

Cái tên Lạc Kinh Thiên đó không biết có mang theo được nàng không nhỉ? Tôi cũng đã là gánh nặng rồi, giờ thêm một gánh nặng nữa, thật có chút ngại. Cha già ơi là cha già, cha đưa Tần Nhi vào cung cho con làm gì? Hãm hại con hả?

Tần Nhi trung thành với tôi, tôi nở lòng nào nhẫn tâm ném nàng vào cung đình hiểm ác?

“Tiểu thư, Vân tài nhân, Tình phi, Thủy mỹ nhân tới thăm tiểu thư.” Đang định gọi thì Tần Nhi đã hoảng hốt chạy vào rồi. Không phải chỉ là một đám đàn bà điên khùng hả? Có gì phải sợ. Vân Dung gần đây không tới gặp tôi, giờ lại tới e không có hảo tâm, bất quá tôi cũng không muốn cản người nhà, coi như e ngại cùng họ với nàng ta.

Tôi suy nghĩ một lát rồi liếc Tần Nhi, “Sợ cái gì, họ ăn chúng ta sao, thay y phục.” Phân vị của mỗi người đều cao hơn tôi, hôm nay sẽ bắt các nàng chờ.

Lễ mễ hồi lâu, tôi mới chậm rãi ra ngoài. Thấy hai nữ tử xinh đẹp đang từ từ phẩm trà, Vân Dung đang nổi giận với Ngâm Thu. Về mặt nàng ta tức giận, Ngâm Thu thì quỳ gối trước nàng, không dám thở mạnh. Tôi đi tới:

“Tình phi tỷ tỷ, Thủy mỹ nhân, Liễm Dung xin thỉnh an các vị.”

Không đợi các nàng cho đứng lên, ta đã đứng lên rồi, tiện thể kéo Ngâm Thu dậy.

Ngâm Thu sợ Vân Dung, tôi thân nhiên: “Lui xuống trước đi, ta nói chuyện với mấy vị nương nương.”

Nhìn lướt qua Tình phi, mặt như hoa đào. Nàng ăn vận lộng lẫy, mỹ lệ động lòng người. Tóc cài 8 trâm ngọc, trên ống tay áo thêu hình phượng hoàng, có nhất thiết phải rêu rao thế không? Sợ tôi không biết phân vị của nàng cao sao. Thủy mỹ nhân bên cạnh rất an tĩnh, một thân thủy lục sắc, không mang nhiều

trang sức lắm. Như nước hồ sen, vô cùng trong, phong làm mỹ nhân là hoàn toàn xứng đáng. Triệu Tử Tuyết mới vào cung đã được phong làm quý tần, phân vị của Phượng Nhi so với nàng ấy còn cao hơn. Thủy mỹ nhân này cũng rất đáng thương.

Tĩnh phi nhìn tôi một cái: “Tiểu nghi chẳng lẽ không biết phép tắc? Có cần bản cung hảo hảo dạy người?”

Tôi cười: “Cảm tạ nương nương, ta biết phép tắc, không cần người dạy, người muốn dạy thì dạy kẻ khác. Tỷ dụ như, Vân tài tử chẳng hạn.”

Vân Dung lạnh lùng nói: “Làm càn, há có thể tự xưng là ‘ta’?”

Lẽ nào phải xưng nô tì? Tôi không phải cung nữ. Thần thiếp? Xin lỗi, tôi không phải cung tần.

Tôi mĩa mai đáp lại: “Vân tài tử, phân vị của Tĩnh phi tỷ tỷ, Thủy tỷ tỷ đều cao hơn nàng, các nàng ấy còn chưa nói gì, nàng đã xen mồm vào làm chi?” Tôi trước đây chỉ biết Vân Dung chẳng có tí đầu óc nào, không ngờ nàng ta lại còn nông nổi ngu ngốc đến thế này nữa. Với cái chỉ số thông minh như vậy thì sao mà tồn tại trong cung được, chờ chết thôi.

Vân Dung giận đến nổi không nói nổi, tôi lại thần nhiên cười, nói với Tĩnh phi: “Tĩnh phi tỷ tỷ, ngài thâm đắc thành ý, tri thư đáp lễ, khoan dung độ lượng, chắc sẽ không so đo với một sũ nha đầu chứ? Phải không?” Ta là sũ nha đầu, không việc gì phải nổi giận với ta, không việc gì phải phòng ta.

Tĩnh phi chậm rãi kéo tay tôi: “Muội muội cao tay, tỷ tỷ hôm nay tới không có ý định gì khác, chỉ muốn xem muội có thiếu thốn thứ gì không thôi.”

41. Chương 41

Tôi cười: “Cảm tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội ta ở đây rất tốt, không thiếu gì.” Được lắm, được lắm.

Tĩnh phi thân thiết nắm lấy tay tôi: “Muội muội, nếu thiếu gì thì cứ nói với ta, đừng khách khí, chỉ cần tỷ tỷ có khả năng, nhất định sẽ giúp muội.”

“Tỷ tỷ nâng đỡ, muội muội dung mạo xấu xí, e rằng làm đau mắt tỷ.” Tôi liếc Vân Dung: “Nếu tỷ tỷ đã thâm đắc mất ta, ta thật có một chuyện thỉnh tỷ tỷ giúp đỡ. Vân Dung tỷ tỷ thông minh tuyệt đỉnh, dung mạo như hoa, tính tình ôn hòa. Trước khi tiến cung, nàng luôn suy nghĩ, muốn phụng dưỡng Hoàng thượng. Tỷ tỷ thâm đắc thành ý, hy vọng tỷ tỷ giúp đỡ Vân Dung tỷ tỷ.”

Quả nhiên, mắt Vân Dung ánh lên chút quang mang, mặt lộ ra vẻ vui mừng. Nàng đúng là một tiểu thư bị làm hư, hậu cung không thích hợp với nàng.

Tĩnh phi đáp: “Ta với muội muội thật hợp ý, nếu muội muội muốn ta chiếu cố Vân muội muội, tỷ tỷ ta nhất định sẽ làm.” Đôi con người của nàng thâm thúy, tản mát ra ánh nhàn nhạt, khóe miệng nhếch lên đầy vẻ tiểu ý chết chóc, ý vị thâm trường.

Vân Dung, đừng trách ta. Tuy ta ghét người, nhưng chúng ta vẫn là tỷ muội. Ta không muốn người chết giữa cuộc đấu hậu cung, có lẽ, Lân cung mới thích hợp với người.

Tôi quỳ gối khom mình: “Cảm tạ tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ không chê Sương Hoa cung quạnh quẽ, xin cứ tới chơi.” Tôi cũng quay sang nói với Thủy mỹ nhân: “Thủy tỷ tỷ, tỷ cũng thế.”

Thủy mỹ nhân từ đầu đến cuối chưa hề mở miệng, chỉ yên lặng nhìn chúng tôi khách sáo qua lại. Nàng rốt cuộc là nhạt nhẽo, hay là thâm cơ thâm sâu, tôi nhìn không thấu.

Nàng đàm đàm nói: “Quạnh quẽ có gì là không tốt, nếu tiểu nghi không chê, ta còn thật sự muốn ở cùng nàng.” Lỗ tai tôi có hổng không vậy? Nơi đây là nơi ở của tần phi phạm lỗi, nàng muốn làm loạn cái gì.

Tĩnh phi không lộ ra vẻ hờn giận: “Vô Hương, tiểu nghi thích thanh tịnh, muội muốn làm phiền chi.”

Tôi vội hòa theo: “Tĩnh phi tỷ tỷ nói phải, ta thích thanh tịnh.” Tôi còn muốn nói, không chịu a, thà giết ta đi còn hơn.

Vô Hương đáp: “Tiểu nghi quả là kỳ nữ, Vô Hương bội phục.”

Tĩnh Phi cười: “Mặc tiểu nghi, tối mai Thái hậu mở yến, lão nhân gia đặc biệt phân phó ta đến mời muội. Lúc đó nhất định phải đi, tiện thể an bài cho Vân muội muội thị xâm.” Nàng có hàm ý khác, tôi biết.

Cười lại: “Hảo, ta nhất định đến.”

Vân Dung, ta muốn đi, làm một chuyện cuối cùng cho người, dù sao cũng không uổng làm tỷ muội một thời gian.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-bo-tron>